TĂCEREA

Dincolo de tăcere, o poveste terifiantă
așteaptă să fie spusă...

MICHAEL BADEN
LINDA KENNEY

MICHAEL BADEN &
LINDA KENNEY

TĂCEREA

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
RALUCA MATIŞ

© 2005 by Michael Baden and Linda Kenney
REMAINS SILENT
Alfred A. Knopf, o divizie a Random House, Inc.

© RAO International Publishing Company

Februarie 2007

Prolog

Multe lucruri o făceau să-şi piardă cumpătul de furie: înghesuiala, cozile, pantofii ieftini, avocaţii fără etică dar în vârful listei era să întârzie la tribunal. Manny *ura* acest lucru, îl ura cu patimă.

Dacă ajungea la tribunal arătând ca o pacientă evadată de la azilul de nebuni, aşa cum se întâmpla uneori, întotdeauna îşi rezerva câteva minute să îşi revină. Orice s-ar fi întâmplat, nu apărea vreodată în faţa unui judecător decât dacă era chintesenţa calmului şi a stăpânirii de sine. După câteva minute la toaletă, machiajul ei era fără cusur; fiecare fir al părului de un roşu-aprins era la locul lui; ciorapii fini şi perfect mulaţi şi cel mai recent model de pantofi cu toc cui Vecchio; documentele îi erau în ordine, pledoaria finisată până la ultimul detaliu şi ea era gata de atac. În fine, avea cercei în ambele urechi. Manny e de părere că o înfăţişare impecabilă trădează o minte ordonată.

Astăzi însă era foarte posibil nici să nu poată ajunge la timp, nici să aibă o înfăţişare impecabilă. Nu, în această primă zi de joi din septembrie, atât de neaşteptat de caldă, Manny întârziase şi arăta îngrozitor.

Nu era de fapt vina ei. Maşina ei sport ar fi trebuit să pornească, deşi lăsase luminile de bord aprinse toată noaptea; ar fi trebuit să găsească un taxi disponibil în faţa biroului ei, deşi era ora de vârf. Ceilalţi pasageri înghesuiţi în trenul de navetişti ar fi trebuit să o lase să treacă în faţă, deşi nu era nici măcar un centimetru de spaţiu liber şi bărbatului din spatele ei părea să-i facă plăcere să se împingă în fundul ei. Şi apoi, fără nicio explicaţie, trenul se opri chiar în apropiere de staţia ei şi rămase zece minute în tunel, iar ea descoperi că îşi pierduse pe undeva unul din cercei; apoi trenul porni în sfârşit cu o smucitură şi bărbatul din spate o călcă pe picior. Aşa că nu e de

mirare că era transpirată, agitată şi cumplit de nervoasă când ajunse la Newark. Nu era câtuşi de puţin cea mai grozavă stare de spirit pentru a pleda într-un caz de drepturi civile intens mediatizat, în faţa unui juriu şi a unui judecător federal, un caz la care ţinea foarte mult, un caz pe care era hotărâtă să-l câştige.

Lui Manny nu îi plăcea când oamenii erau trataţi nedrept; de fapt, la asta se reducea totul. Atitudinea ei se formase de multă vreme. În adolescenţă, Manny şi prietena ei cea mai bună, Leigh, îşi căutaseră slujbe pe timp de vară la un nou magazin de patiserie de pe Main Street. Manny căpătase slujba. Dar Leigh, care era negresă, nu. „Nedreptate!" se revoltase Manny. Îşi jurase să se lupte şi exact asta şi făcuse. Organizase un boicot al magazinului, demonstrase în faţa lui cu postere prin care îi acuza pe proprietari de rasism în practicile de angajare şi convinsese postul de televiziune local să prezinte un reportaj pe această temă la ştirile de seară. Şi obţinuse o slujbă chiar mai bună. Manny şi Leigh fuseseră amândouă angajate pe post de consilieri la centrul comunitar de către directorul acestuia, care fusese impresionat de activismul ei.

Acum, la cinci ani după absolvirea facultăţii de drept, Manny îşi câştigase o reputaţie de luptătoare tenace pentru clasele cele mai de jos. Acceptase şi câştigase cazuri pentru cei dezavantajaţi social şi deposedaţi de drepturi, pentru genul de clienţi pe care firmele de avocaţi cu reputaţie îi considerau mult sub nivelul lor. Avocaţii care purtau costume scumpe şi cravate de lux nu relaţionau prea bine cu clienţii în blugi prea largi, cu tatuaje şi *body piercing,* deşi ea – chiar şi purtând Dolce & Gabbana şi Versace – avea acest talent. În afară de asta, clienţii lui Manny nu îşi puteau permite să îi plătească 600 de dolari pe oră. Deseori îi plăteau foarte puţin sau chiar nimic. Dacă le câştiga cazul, lua un procent din despăgubiri.

Manny era pregătită să facă din nou scandal, de data aceasta în procesul legat de moartea Esmeraldei Carramia. Aşteptând să treacă printre detectoarele de metale, îşi recăpăta sângele rece, căci avea timp de ajuns să se aranjeze înainte de începerea procesului – mai puţin de zece minute, dar suficient. Era pregătită. Cunoştea toate dedesubturile cazului, îi învăţase pe de rost faptele, atât de minuţios, încât părea să fi fost şi ea prezentă la locul crimei. Evenimentele principale ale cazului Carramia se desfăşuraseră în doar câteva minute, dar atât fusese de ajuns pentru a lăsa o familie cu inima frântă, un oraş împărţit în două tabere şi poliţia locală acuzată de rasism şi brutalitate.

Newark, New Jersey, 25 noiembrie 2003. Esmeralda Carramia intră în Steinless, ultimul magazin universal care se mai găseşte în centrul oraşului. Are nevoie de un cadou pentru ziua bunicii ei. Esmeralda, mult iubita Essie pentru bunica ei, este fiica unor emigranţi din Republica Dominicană care tocmai s-au mutat de la Miami la Newark. Vânzătoarea, care este albă, o ignoră în mod ostentativ. Apoi o acuză pe Essie că ar fi furat o eşarfă de mătase de 49 de dolari. Essie neagă. Iese scandal. Este anunţată paza. Essie devine agitată. I se spune să se calmeze. Nu o face. Poliţia soseşte în câteva minute. Geanta lui Essie este controlată; se găseşte în ea o eşarfă, de care e agăţată încă eticheta cu preţul. Essie spune că vânzătoarea i-a pus-o acolo intenţionat, se jură pe Fecioara din Guadalupe. Nimeni nu o crede. Poliţia o scoate afară şi încearcă să o aresteze. Essie opune rezistenţă. Începe să facă scandal. Părinţii ei depun mărturie că acest lucru nu îi stă deloc în caracter. În învălmăşeala produsă, un poliţist este lovit cu genunchiul între picioare; altul primeşte un pumn în nas şi începe să sângereze. Sosesc întăriri. În acest moment sunt

deja şase poliţişti pe trotuar, şi niciunul nu cântăreşte mai puţin de 75 de kilograme. Essie, la cei 1,55 metri ai săi, cântăreşte doar 47 de kilograme.

Mai târziu, niciunul dintre participanţi nu poate spune cine anume a fost responsabil de faptul că Essie a dat cu capul de asfalt. În timp ce o bagă în maşina poliţiei, agenţii observă că îşi pierduse cunoştinţa. La spital Esmeralda Carramia este declarată în stare de moarte cerebrală. Avea nouăsprezece ani.

Nedreptate!

Manny preluase cazul două luni mai târziu, când părinţii Esmeraldei veniseră la biroul ei încărcaţi de fotografii din copilărie şi plini de justificată indignare. Veniseră în America pentru o viaţă mai bună, spuneau ei, şi în loc de asta, oamenii care depuseseră un jurământ să o protejeze pe Essie o omorâseră chiar ei. Iată o fotografie cu Essie într-o rochie albă pentru prima împărtăşanie şi o alta unde purta o rochiţă albă plină de dantele la *quinceañera*[1]. Şi, dacă Manny mai avea nevoie şi de alte motive pentru a se convinge, iată că o aveau aici, în braţele lor, pe micuţa Amaryllis – nepoţica lor de doi ani, fiica lui Essie, sortită acum să crească fără mamă.

Deşi nicio sumă de bani nu avea să le-o aducă înapoi pe fiica lor, ceea ce voiau era ca oamenii responsabili de moartea ei să plătească.

Manny se apucase de caz cu entuziasmul şi elanul ei obişnuite. Luase depoziţii de la poliţişti, de la martori, de la angajaţii magazinului. Nu era nicio urmă de îndoială asupra faptelor: Esmeralda se zbătuse, căzuse şi murise. Medicul legist angajat de ea fusese de acord cu concluzia examenului medical efectuat de stat asupra cauzei morţii lui Essie: o lovitură la cap care rezultase în hemoragie subdurală.

Părinţii şi bunicii lui Essie depuseseră o mărturie simplă şi elocventă. Essie a lor fusese o fată bună, religioasă, care nu făcuse niciodată nicio greşeală, darmite să fure. Manny îşi încheiase liniştită pledoaria, ştiind că juriul simpatiza cu clienţii ei. Avocatul apărării n-avea decât să încerce să justifice acţiunile poliţiştilor. Se va folosi de orice va spune pentru a-i sfâşia în bucăţi în discursul final.

Manny trecu prin detectorul de metale şi porni o alarmă. Poliţistul federal îi trecu o baghetă de-a lungul corpului, oprindu-se la pantofi: italieneşti, de firmă, cu toc, cu broderie negru pe negru.

— N-ar trebui să mai purtaţi pantofi din aceştia, domnişoara M., zise el. V-am zis de o mie de ori, au metal în tocuri.

— Voiam să te verific, zise Manny cu cochetărie. Şi-n plus, se potrivesc foarte bine cu hainele.

Traversă podeaua de marmură verde cu alb a rotondei impunătoare a tribunalului şi se duse la toaleta de femei de la etaj.

Îşi aranjă machiajul, îşi prinse părul sus cu o agrafă şi îşi netezi jacheta şi fusta costumului de un albastru electric cu căptuşeală din imitaţie de piele de leopard. Costumul îi scotea în evidenţă albastrul ochilor, iar bluza de mătase asortată, cu decolteu, lăsa să se întrevadă atât cât să-i facă fericiţi pe juraţii bărbaţi. „Nu e chiar rău”, se gândi ea, analizându-şi reflexia în oglindă. Cercelul singur poate trece drept o chestie intenţionată, de modă.

La douăzeci şi nouă de ani, Manny ştia că unii dintre colegii ei credeau că poartă pantofi cu toc cui şi culori stridente pentru a se face remarcată, dar acest lucru nu era cu totul adevărat. Hainele ei erau un fel de armură, un talisman. Ele declarau că Manny era o persoană care lua decizii îndrăzneţe şi că era încrezătoare şi mulţumită de ea însăşi. Hainele nu spun numai cine eşti, spun de

asemenea şi cine *vrei* să fii. Când devenise avocat pledant, aceasta filozofie se dovedise utilă. Ştia în mod instinctiv că juraţii vor fi mai inclinaţi sa creadă o avocată bine îmbrăcată, cu accesorii elegante, decât o femeie care încerca să arate ca un bărbat, cu papion, pantofi negri banali fără toc şi un costum fără formă. Părinţii ei o învăţaseră să îşi cumpere cele mai bune haine pe care şi le putea permite, chiar dacă asta însemna să mănânce supă de fasole la cină. Chiar şi acum nu avea decât supă în multe seri, dar o mânca, dacă era singură, într-un halat de baie Ralph Lauren. Familia ei era mândră de ea. Şi lui Manny îi plăcea să meargă la cumpărături. Era hobby-ul ei principal.

Se examină pentru ultima dată în oglindă, conştientă de defectele sale – din cauza poftei de mâncare mai mult decât sănătoase şi a înălţimii ei de 1,70 metri, trebuia să poarte haine mărimea 44, şi nu 40, aşa cum visa; avea, de asemenea, o mică umflătură pe o parte a nasului, o moştenire genetică de la tatăl ei, pe care nu avusese curajul să o corecteze cu chirurgia plastică –, dar fu satisfăcută. Avea pometii foarte frumoşi – pe aceştia îi avea de la mama ei –, iar focul din priviri, bucuria luptei, acestea erau numai ale ei.

Un străin în sala de tribunal ar fi putut să îşi închipuie că era clienta cuiva – una dintre soţiile din societatea bună. Câte un avocat rival o privea uneori ca pe o femeie uşoară, care se culca cu vreunul dintre asociaţii principali ai firmei de avocatură unde era angajată – asta însă numai până începea să îşi prezinte cazul.

Manny îşi aminti să îşi agaţe cu un ac de siguranţă o bucăţica de material roşu pe dosul jachetei, pentru noroc – o învăţătură de la bunica ei, ca o precauţie în plus. Nu voia să lase nimic la voia întâmplării; nimeni nu avea să o deoache, nu azi în orice caz. Trebuia neapărat să câştige.

Intră în sala de judecata – o încăpere frapantă, cu scaunele juraţilor din pluş roşu şi covor albastru

– şi se aşeză la masa masivă din lemn de stejar a reclamanţilor. După două minute, şedinţa fu declarată deschisă şi audierea publica începu.

*

— Apărarea îl cheamă pe doctorul Jacob Rosen.

Jacob Rosen. Poate el era motivul pentru care se simţea atât de încordată. Îl întâlnise prima dată în luna martie trecut, când avusese nevoie de o a doua autopsie în cazul Jose Terrell şi aranjase să-l aducă într-un elicopter până pe un câmp din New Jersey în apropiere de morgă – plătind din banii ei! – pentru a confirma că gloanţele care îl omorâseră pe Terrell fuseseră trase de poliţişti în timp ce acesta avea mâinile sus, predându-se.

Rosen sărise din elicopter ca un Frankenstein lipsit de bun-gust şi cu părul vâlvoi al unui om de ştiinţa nebun. Avea părul lung şi bogat, castaniu presărat cu fire cărunte, şi Manny avusese impulsul ridicol să-şi treacă mâna pieptene prin părul lui, doar pentru a vedea cum se simte la atingere. Avea un pardesiu împăturit pe o geantă neagră ponosită şi atât de burduşită de hârtii, încât nu se putea închide, dar dovedise un profesionalism de înaltă clasă; concluziile lui fuseseră atât de convingătoare, încât detectivul care trăsese gloanţele fatale îşi recunoscuse vina, municipalitatea plătise daune mamei băiatului şi cazul nu ajunsese niciodată în proces.

Şi acum iată-l pe Rosen din nou, după şase luni, depunând mărturie pentru apărare. Manny ştia că experţii privaţi puteau lucra pentru cine voiau, dar cu toate acestea se simţea trădată. Fusese atât de răbdător cu ea, atât de cooperant! Simţise că şi el, la fel ca ea, fusese revoltat de primul raport, evident fals, al medicului legist din cazul Terrell. Atunci părea să fie interesat de adevăr; acum însă, Manny îşi dădea seama că mărturia lui putea fi cumpărată la mezat.

Abia îşi ridică privirea când Rosen intră. Ştia foarte bine ce urma să spună, dar propriul ei expert

în medicină legală o asigurase că părerea lui nu era decât o tâmpenie. Şi ce dacă îl considerase pentru scurt timp – doar un moment – atrăgător? Era Iuda în persoană.

Astăzi, în timp ce se îndrepta spre scaunul martorilor, Rosen nu arăta decât ca un intelectual snob cu salariu imens plătit de guvern, cumpărat de poliţişti pentru a le justifica faptele rele. Manny ghici că avea aproximativ patruzeci şi cinci de ani, dar în lumina din sala de judecată arăta mai bătrân. Şi ar fi trebuit să se ducă la un curs de fitness pentru a-şi îndrepta umerii căzuţi. Purta un costum negru, o cămaşă albă şi o cravată neagră subţirică. Dacă în locul podoabei capilare răvăşite ar fi avut părul ca un arici, ar fi arătat ca un punkist britanic îmbătrânit din anii 1980. În lunile de când nu îl mai văzuse îşi lăsase mustaţă. Mustaţă din anii 1970, haine din anii 1980 – ce naiba avea? Oare chiar nu îl informase nimeni că trăia în secolul XXI?

În timpul interogatoriului, Rosen afirmă că era foarte posibil ca poliţia să nu aibă nicio vină, vorbind despre un anevrism vascular la creier al victimei. „Nicio vină!”

— Deci, pentru a recapitula, zise avocatul, în calitatea dumneavoastră de profesionist, consideraţi că moartea domnişoarei Carramia *nu* a avut loc din cauza vreunei acţiuni a poliţiştilor.

— Corect, confirmă Rosen, întorcându-se spre juriu. După părerea mea de medic, se poate spune cu suficientă certitudine că decedata a murit din cauze naturale.

„Da, exact. Adică trotuarul s-a înălţat în aer şi i-a zdrobit craniul.”

— Vă mulţumesc pentru sinceritate, doctore. Avocatul apărării afişă spre juriu unul dintre zâmbetele sale dezgustător de mieroase. Nu mai am alte întrebări.

Manny se ridică de la masa reclamanţilor şi se apropie de martor. Avea de gând să-i sape groapa

şi să-l împingă înăuntru fără milă.

— Domnule doctor, cu cât sunteţi plătit pentru depoziţia dumneavoastră de azi?

— Onorariul meu este de cinci mii de dolari – pentru timpul meu, nu pentru depoziţia mea.

Manny înălţă dispreţuitoare o sprânceană.

— Pe *zi?*

— Da.

Pe ea nu o taxase atât de mult anul trecut în martie pentru a doua autopsie. Poate că, dacă ar fi plătit mai mult decât apărarea, ar fi putut să-l angajeze pentru părinţii lui Essie.

— Înţeleg, spuse ea. Lucraţi pentru municipalitatea oraşului New York, corect?

— Sunt medic şef adjunct al Departamentului municipal de Medicină Legală. Dar acum depun mărturie în acest caz în calitatea mea de medic legist.

Manny simţea deja mirosul sângelui.

— În funcţia dumneavoastră de la municipalitate, nu e important să aveţi relaţii bune cu poliţia?

Rosen se aşeză picior peste picior, netulburat. Manny observă că sacoul costumului era peticit într-un loc. „Ce? Nu-şi permite să-şi cumpere un costum nou la cinci mii de dolari pe zi? Ce ratat!”

— Bineînţeles, zise el. Dar acest lucru nu îmi afectează părerea.

— Domnule doctor, îi cunoaşteţi pe doctorul Justin West, medic legist al statului New Jersey, şi pe doctorul Sanjay Sumet, patolog legist, care a depus mărturie pentru reclamant în acest caz?

— Da. Amândoi sunt persoane de calitate şi buni profesionişti.

— Doctorii West şi Sumet sunt ambii de părere că domnişoara Carramia a murit în urma unei lovituri la cap. Dar dumneavoastră pretindeţi că a murit din cauze naturale – un anevrism la creier. Aşa este?

— Da. După cum am spus, un anevrism care s-a rupt.

Rosen se mută în scaun, care scârţâi sub greutatea sa. Boxa în care îşi făceau depoziţiile martorii nu era făcută să adăpostească pe cineva cu picioare atât de lungi. Manny speră că Rosen se simţea tot atât de inconfortabil în cuşca minciunilor sale pe cât îi era trupul în scaun. Dar nu îi detectă nicio încordare în voce.

— Părerea mea se bazează pe materialul pe care l-am studiat: raportul de autopsie, declaraţiile martorilor oculari şi disecţia creierului victimei pe care am efectuat-o şi care a fost înregistrată de medicul legist.

— Dar nu există nimic în dosarul ei medical care să indice că suferea de aşa ceva.

Rosen se întoarse spre judecător.

— Aceasta este o întrebare?

„Nemernic îngâmfat!”

— Voi reformula, zise rapid Manny. Există ceva în antecedentele ei medicale care să sugereze că suferea de această – aruncă o privire cu subînţeles spre juriu boală atât de rară?

— Probabil că nu, zise Rosen ridicând din umeri.

Manny îşi scutură capul de parcă nu mai auzise în viaţa ei ceva atât de bizar.

— Şi atunci, nu este părerea dumneavoastră excepţional de convenabilă pentru poliţie? De fapt, nu le înmânaţi prin ea un permis frumos împachetat de „ieşire din închisoare cu cazierul imaculat”?

Toţi cei şase avocaţi ai apărării săriră în picioare, ca majoretele la un meci important.

— Obiectez! strigă unul dintre ei.

Manny îşi dădu ochii peste cap în direcţia lor.

— Era doar o figură de stil.

— Este provocatoare în mod intenţionat, zise un altul.

Judecătorul rânji.

— Ce altceva?

Manny începu să vorbească, dar judecătorul îi făcu semn să tacă.

— Se respinge, zise el.

— Mulţumesc, domnule judecător. Manny se întoarse iar spre Rosen. Domnule doctor, nu este adevărat că, în cazuri precum cel de faţă, depoziţiile poliţiştilor implicaţi deseori nu prezintă încredere?

Rosen se aplecă înainte.

— Nu neapărat.

„L-am prins!”

— Serios? Arătă un document către instanţă. Acesta este un rezumat al unei lucrări prezentate la o întâlnire a Academiei Americane de Medicină Judiciară şi de Laborator din februarie 1993, bazată pe studierea a douăzeci şi unu de cazuri de moarte cauzată de poliţişti într-un conflict. Concluzia este că legiştii nu ar trebui să se bazeze pe depoziţiile poliţiei în asemenea cazuri, pentru că acestea sunt deseori inexacte, probabil din cauza stresului sau pur şi simplu a lipsei de sinceritate. Cunoaşteţi această lucrare?

— Cred că da.

Oare Rosen îi făcuse cu ochiul?

— Nu aţi scris-o chiar dumneavoastră, domnule doctor Rosen?

„Oare cum poate fi atât de imperturbabil? L-am nimerit drept în inimă.”

— Nu aţi înţeles ce spuneam, zise el. În acele cazuri, depoziţiile poliţiei erau în conflict cu ştiinţa. Aici nu sunt.

Manny se repezi asupra lui. Câteva şuviţe de păr îi scăpară din coafura aranjată în grabă.

— Şi vă aşteptaţi ca juriul să creadă că Esmeralda Carramia pur şi simplu s-a *întâmplat* să moară în timp ce era arestată? Ce spune ştiinţa dumneavoastră despre coincidenţele implauzibile?

Rosen începu să bată darabana cu vârful degetelor pe balustrada de lemn, primul semn de

enervare.

— Nu e o coincidenţă, răspunse el, ţinându-şi vocea sub control. Ruperea unui anevrism poate fi provocată de cazuri de stres emoţional sau efort fizic, ca de exemplu când eşti prins furând dintr-un magazin şi te lupţi cu poliţiştii.

Oh, Doamne. Juraţilor nu le place să-i spui unui martor că e un expert nemernic şi măgar, aşa cum era ea tentată să o facă. Dar această ultimă afirmaţie a lui Rosen fusese un punct pentru apărare.

— Doctore Rosen, zise ea, revenindu-şi. Doi dintre colegii dumneavoastră au depus mărturie că domnişoara Carramia a suferit o hemoragie subdurală, care este aproape întotdeauna rezultatul unei traume provocate de contactul direct cu o forţă. Afirmaţi acum că ei mint?

Rosen îşi frecă tâmplele. „Dacă am noroc, poate are chiar el un anevrism."

— Câtuşi de puţin. Fără o disecţie totală a creierului, a fost o greşeală uşor de făcut. Se adresă juriului cu o voce blândă, de parcă el era nenea John şi ei erau vecinii lui. Un anevrism este ca un balon foarte mic. Când s-a spart, sângele a pătruns prin arahnoida foarte subţire, membrana interioară care acoperă creierul, până la învelişul exterior mai gros, dura, provocând o hemoragie subdurală din cauze naturale. Este adevărat că majoritatea hemoragiilor subdurale sunt cauzate de traume. Aceasta nu a fost.

Pentru a demonstra, Rosen formă o minge cu mâinile ţinute căuş şi apoi o deschise pe cea de sus, de parcă avea ţâţâni la degetele mici.

„Dumnezeule, se gândi Manny. Creşte în ochii juriului. Capătă tot mai multă autoritate. Şi juraţii încep să îl creadă!"

— În plus, continuă Rosen, când partea de sus a craniului a fost îndepărtată la autopsie, sângele scurs din inciziile postmortem s-a adunat în partea de jos a craniului, făcând sângerarea subdurală să

pară chiar mai mare. A putut foarte uşor fi confundată cu o rană traumatică, dar de fapt este compatibilă cu afirmaţia poliţiştilor că victima nu a lovit nicio clipă asfaltul cu capul.

— După părerea dumneavoastră, mârâi furioasă Manny, văzând cum nesiguranţa umbrea chipurile juraţilor. „Dacă dobitocul ăsta pompos îi convinge…”

— O părere confirmată de vomismentul pe care medicul legist l-a descoperit pe hainele victimei, zise Rosen. Voma este un semn clasic al unui anevrism rupt.

Manny simţi că îi creşte tensiunea în mod îngrijorător. Părul îi cădea umed pe obraji. Nemernicul acesta distorsiona suferinţa fetei în argumente cu care să-i facă scăpaţi pe poliţişti.

— Voma aceea, zise ea, este dovada traumei pe care şase poliţişti au pricinuit-o unei fete de patruzeci şi şapte de kilograme. Sau nu aţi citit raportul doctorului Sumet?

— L-am citit. Dar ceea ce dânsul nu a observat a fost că vomismentul preluat de pe mâneca jachetei ei conţinea ouă, roşii şi turte de porumb.

— Exact. Ceea ce victima mâncase la micul dejun.

— Domnişoară avocat, începu Rosen, debordând de condescendenţă. După spusele familiei sale, domnişoara Carramia a mâncat la ora 10.30 dimineaţa. Dacă ar fi vomat ca rezultat al arestului de patru ore mai târziu, mâncarea ar fi fost în cea mai mare parte digerată. Nu era. Aceasta este o dovadă că voma a precedat arestul. Fata a murit din cauze naturale. Asta e ceea ce ne spune ştiinţa.

Manny aruncă o privire rapidă către juriu. „Oamenii aceştia îl cred.” Îi veni rău, o trecură fiori reci. „Contraatacă. Dar cum?”

— Domnule doctor, zise ea. În afara acestor speculaţii suspecte, nu aveţi nicio dovadă solidă a

ceea ce s-a întâmplat cu domnişoara Carramia, nu-i aşa?

Rosen se lăsă pe spătarul scaunului, arătând exasperant de confortabil. Manny şi-l imagină brusc cu o pipă şi în papuci de casă.

— Corpul întotdeauna ne spune povestea sa, zise el. Nu numai despre cum au murit oamenii, ci şi despre cum au trăit.

Manny se simţi cuprinsă de un fior de teamă. „Nu contează că e un nemernic arogant. Termină-ţi numai interogatoriul."

— Ei, asta-i acum, doctore. Doar n-o să ne spuneţi acum că puteţi citi un corp aşa cum citeşte un medium în frunzele de ceai? „Greşeală! Nu pune niciodată o întrebare la care nu poţi răspunde. Ce naiba fac?" Daţi-i drumul! Luminaţi-ne. Ce ştiţi dumneavoastră despre moartea Esmeraldei Carramia care nu a fost dezvăluit în timpul unei investigaţii de doi ani de zile?

— În primul rând, zise el, Esmeralda Carramia făcea parte dintr-o bandă.

Manny auzi un icnet şi se întoarse să vadă în spatele ei. Doamna Carramia îşi acoperise faţa cu amândouă mâinile şi începuse să plângă în hohote.

— Dovada este în fotografiile de la autopsie, continuă Rosen. Domnişoara Carramia avea un tatuaj *pachuco.*

Manny îşi înghiţi oftatul de uşurare.

— Vreţi să spuneţi crucifixul? Un simbol religios?

Rosen se uită acum direct către juraţi.

— O cruce, da, dar are trei semne în partea de sus care înseamnă *mi vida loca:* „viaţa mea nebună". Este semnul apartenenţei la o bandă, deseori făcut cu cerneală sau cenuşă. Al ei avea de asemenea un al patrulea semn în partea dreaptă de jos. Îşi cobori vocea. Juraţii se aplecară în faţă să audă mai bine. Acesta indică dependenţa de heroină. În bandele extrem de dure este ca o

medalie de onoare. De obicei este un tatuaj de închisoare, fiindcă veni vorba.

Manny simţi că ameţeşte. Îl văzu pe domnul Carramia, cu chipul pământiu, conducându-şi soţia afară din sală. Arătau ca doi copii prinşi cu mâinile în cutia cu bomboane. Rosen o transformase pe fetiţa lor angelică într-o hoaţă narcomană care făcea parte dintr-o bandă. Iar părinţii ei ştiuseră acest lucru încă de la început.

— Obiecţie, zise Manny cu glasul şters, inexpresiv. „Pierdut. Am pierdut.”

Un avocat al apărării se ridică imediat în picioare.

— Avocata a deschis subiectul când a pus-o pe mama domnişoarei Carramia să depună mărturie în legătură cu viaţa ireproşabila a fiicei ei.

— Într-adevăr, zise judecătorul dând din cap.

Ceilalţi din sală, prietenii lui Essie şi prietenii poliţiştilor, rămaseră tăcuţi pentru un moment şi apoi începură să vorbească, fără să ia seama la ciocănelul judecătorului. Numai Rosen era nemişcat, stând pe scaunul martorilor ca un rege pe tron – sau, se gândi Manny, „ca un călău”.

— Nu mai am alte întrebări, şopti ea.

Capitolul 1

Era o seară ploioasă de vineri fără cusur, după părerea lui Jake. Procesul se terminase, adevărul ieşise învingător – îi părea rău de Manny Manfreda: făcuse treabă bună, dar pur şi simplu nu avusese dovezile corecte –, şi acum Jake era singur în bucătăria sa din Upper East Side, mâncând mâncare chinezească, citind un tratat despre dispersia stropilor de sânge şi ascultând coloana sonoră a filmului *Anatomia unei crime,* compusă de Duke Ellington. Un film genial, o muzică extrem de sugestivă. „E linişte, e minunat."

În afară de cutiile de carton cu mâncare la pachet, masa cu tăblie de vinil în argintiu şi roşu era acoperită de teancuri de hârtii; se va ocupa de ele în cursul weekendului. În bucătărie se găsea un grup pestriţ de aparate casnice: un frigider de oţel inoxidabil recent achiziţionat, o sobă verde-închis din anii 1960, o chiuvetă dublă de faianţă albă din anii 1950. Tejghelele melaminate erau din anii 1950 cu model geometric verde; dulapurile de metal, vopsite şi revopsite de-a lungul anilor, aveau o nuanţă posomorită de bej. În mijlocul încăperii, într-o glorie decrepită, trona o masă centrală cu suprafaţa de tăiat zgâriată de farfurii şi de pahare ude. Uşile de sticlă din spate se deschideau într-o grădină, transformată de indiferenţa stăpânului în habitatul câtorva veveriţe vesele, al câtorva porumbei şi, ocazional, al câte unui scaun.

Jake cumpărase casa din piatră cafenie cu cinci etaje la mijlocul anilor 1980, imediat după ce fusese angajat la Departamentul de Medicină Legală. Putuse să şi-o permită doar pentru că se afla la nord de Ninety-sixth Street, lângă Harlem, în zilele acelea un cartier nu tocmai simpatic. Dar Jake nu o considera o investiţie şi nici măcar o posesiune. Vedea în ea istoria New Yorkului:

bogătaşii care populaseră pe vremuri zona, munca atentă a zidarilor din secolul al XIX-lea, diversitatea unei comunităţi în continuă schimbare. Când avusese în sfârşit suficient de mulţi bani să aranjeze casa, era deja atât de plină de cărţi şi artefacte de medicină legală încât nu ştiuse de unde să înceapă. Şi, în plus, nu avea timp. Locuia în New York. Oamenii mureau aici cu sutele în fiecare zi. Nu avea *niciodată* timp.

Muzica se opri şi Jake se opri şi el din mestecat, uitându-se la mâncare cu mare atenţie. Sosul de la puiul cu susan, îşi dădu el seama, avea aproape consistenţa sângelui de om. Luă un cuţit, îl cufundă în sos şi stropi cu el masa de bucătărie şi peretele din spatele ei, de parcă cineva ar li înjunghiat puiul din spate.

Sună telefonul. „La naiba.” Ridică receptorul.

— Rosen.

— Ţi-a fost dor de mine?

Cele câteva cuvinte îi provocară un fior de plăcere. Singura voce căreia îi era permis să îl deranjeze în momentele de singurătate era cea a lui Pete Harrigan – la orice oră şi în orice loc. Pete, cu treizeci de ani mai în vârstă decât Jake, era unul din cei doi oameni de pe lume pe care Jake îi iubea. Celalalt era fratele său Sam, şi Sam nu se bucura de privilegiul de a-l putea deranja.

— Sigur că mi-a fost dor de tine. Jake studie mizeria de pe masă. De fapt, tocmai mă gândeam la tine. Influenţa lungimii cuţitului asupra desenului format de stropii de sânge.

— Mă flatezi, zise Harrigan. Dar tu ar trebui să fii în oraş la o întâlnire. Nu trebuia să te întâlneşti cu experta aceea în amprente de la…

— Am anulat-o, replică Jake rapid, simţind un fior de durere. Prea repede după divorţ.

— Probleme cu femeile, probleme la birou. Am auzit că ai avut o încăierare cu şeful. Prea multă muncă pentru tine, prea puţină în serviciul municipalităţii.

Harrigan fusese la un moment dat şef el însuşi. Acum pensionar, era clar că avea încă relaţii în Departamentul de Medicină Legală.

— Hei, zise Jake. Tu ai fost cel care m-a învăţat că orice medic legist mai de Doamne ajută îi enervează pe ăia de la conducere. Intră în descrierea postului.

— Şi tu ai fost cel mai bun elev al meu. Ai devenit specialist în enervarea oamenilor. Ce mai face Wally?

Harrigan avea obiceiul să schimbe brusc subiectul conversaţiilor.

— E înfloritor. Omul ăsta e un dar de la Dumnezeu. Îţi mulţumesc în gând pentru el în fiecare zi.

Doctorul Walter Winnick – Wally – era un protejat al lui Harrigan, pe care acesta i-l recomandase lui Jake. Avea un picior strâmb congenital, dar mintea îi era ascuţită brici; Jake nu ar fi reuşit să facă faţă fără el cantităţii de muncă pe care o avea de prestat.

— Mă bucur să aud asta.

— Ce face Elizabeth? întrebă Jake.

— Bine. O să ajungă următorul guvernator al statului New Jersey. Însă, de când s-a măritat cu tipul ăla, Markis, aproape că nu mai trece pe aici. Dacă vreau s-o văd pe fiică-mea trebuie să mă duc în New Jersey, şi chiar şi atunci trebuie să-mi fac programare prin agentul ei de presă.

Urmă o pauză. „Ciudat”, se gândi Jake. În general, Pete era atât de volubil încât Jake nu putea să-l facă să tacă. Auzea respiraţia grea a lui Harrigan. „Oare e bolnav, se întrebă Jake, sau are probleme?”

— Ce s-a întâmplat?

— Hai să vorbim despre serviciu.

— Sigur, zise Jake, uşurat. Ai auzit despre cazul Carramia?

— De fapt, nu. De data asta nu te caut în legătură cu cazurile tale. Acum te caut pentru unul

de-al meu.

— Zi, spuse Jake.

O ezitare, o tuse.

— Mă întrebam dacă n-ai vrea să vii până aici şi să mă ajuţi să descifrez nişte oase.

*

Doctorul Peter Harrigan locuia într-un mic orăşel, Turner, situat pe malul unui lac, la două ore nord de New York. Jake ajunse în faţa casei lui la ora 6 a doua zi dimineaţa. Era o căsuţă cu mansardă, cu obloane galbene, care pe dinafară arăta mai degrabă a casă de păpuşi decât a locuinţa unui expert în medicină legală respectat pe plan mondial.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

— Va trebui să luăm maşina ta, zise Pete. Fordul meu s-a stricat.

Puse o cutie cu instrumente de autopsie, un aparat de fotografiat şi câţiva saci mortuari pe bancheta din spate a Chevroletului Camaro al lui Jake şi aduse două căni de cafea în faţa casei. Purta aceeaşi pufoaică albastră pe care i-o dăruise Jake cu şapte ani înainte, la pensionare; Jake purta impermeabilul verde-închis pe care i-l cumpărase Marianna în timpul singurei lor excursii la Londra.

— Sper că îţi dai seama că trăieşti în centrul geografic al lui naiba-n cărţi, zise Jake când Pete scoase maşina cu spatele pe alee.

— E captivant totuşi, replică Harrigan zâmbind. Delicte de anvergură. Chiar săptămâna trecută, de pildă, primarul nostru a împuşcat un elan în afara sezonului de vânătoare. Consiliul oraşului dezbate încă ce amendă să-i dea.

Jake îşi sorbi cafeaua fierbinte. Era amară şi tare; având în vedere lipsa lui de somn, urma să aibă mare nevoie de ea, şi în cât mai mare cantitate.

— Ai trăit în New York mai mult de treizeci de ani.

— Mi-a trecut.

După aproape patru decenii în medicina legală, Harrigan se pensionase la ţară ca să-i facă plăcere soţiei sale, Dolores, care murise mai puţin de trei ani mai târziu. Plictisit de pescuit, preluase postul de medic legist al districtului Baxter, adică semna unul sau două certificate de deces pe săptămână şi făcea două-trei autopsii pe lună. La vârsta de şaptezeci şi doi de ani, era medicul legist cu cea mai mare vechime din statul New York, aflat încă în funcţie.

— Deci, explică-mi, zise Jake. De ce a trebuit să vin aici cu noaptea-n cap?

— Pentru a fi aici înainte ca excavările să înceapă din nou.

— Ce excavări?

— Pe câmpul acela care se vede acolo.

— Şi sapa cineva sâmbătă dimineaţa?

— Se pare că, atunci când construieşti un mall, nu poţi sta după nimeni – şi nici după nişte oase, zise Pete.

Mergeau pe o stradă cu două benzi, printr-o zonă verde.

— Un mall? Aici?

— Se zvoneşte că guvernatorul are de gând să dea unui trib de irochezi dreptul de a construi un cazinou. Consiliul oraşului e înnebunit la gândul atâtor turişti, aşa că, fireşte, vrea să le ofere un loc unde să cheltuiască tot ce câştigă. Şi ce loc mai potrivit decât în spatele azilului de nebuni din Turner?

— Că mare şansă şi are cineva să câştige ceva, bombăni Jake.

Pete îi aruncă o privire amuzată.

— Tu nu ai fost niciodată cine ştie ce jucător, nu-i aşa?

— Numai în dragoste. Şi uite cu ce m-am ales: o pensie alimentară.

Jake încă se gândea la divorţul părinţilor săi cu aproape aceeaşi durere pe care o simţise la al lui. Îşi amintea cum îmbrăţişase piciorul tatălui său

când acesta plecase. Fratele lui mai mic, Sam, nu era decât un bebeluş, nu putea nici măcar să stea în picioare, şi nu înţelegea ce se întâmplă. Dar copilăria lui Jake intrase în declin din acel moment. După douăzeci de ani de medicină legală, era convins că factorii de cel mai mare risc ai crimei sunt dragostea şi căsătoria. Credea că jurământul de căsătorie ar trebui să afirme: „Promit să te iubesc, să te cinstesc şi să nu te omor”. Îşi alesese o carieră în medicina legală atât pentru a servi societatea, cât şi pentru a dovedi că un puşti delincvent poate să realizeze ceva în viaţă. Timpul necesar pentru a face ca o căsătorie să funcţioneze nu era compatibil cu ţelurile sale.

Mergeau în continuare pe aceeaşi stradă, şi lumina soarelui tocmai începea să străbată printre copaci.

— De-abia începuseră săpăturile la nenorocitul acela de centru ieri după-amiază, zise Pete, şi lama excavatorului a scos la lumină partea de sus a unui craniu. Falca de jos, mandibula, lipsea, probabil luată cu pământul înainte ca oamenii să îşi dea seama ce era acolo. Pe un şantier de construcţii de genul acesta, primul impuls este să ignori tot ce-ţi stă în cale, dar şoferul de pe excavator a chemat autorităţile şi acestea m-au chemat pe mine. Am găsit o ulnă şi o tibie împreună cu craniul şi am ordonat oprirea lucrărilor; am lăsat oasele acolo, bineînţeles. Harrigan îi aruncă lui Jake o privire. Te las pe tine să ghiceşti cât a zis proprietarul că îl va costa întârzierea.

Jake zâmbi în spatele cănii de cafea.

— Ochii din cap?

— Exact.

— Presupun că nu sunt nişte oase de colonist de pe vremuri, altfel nu m-ai fi chemat până aici.

— Te-ai prins. În mai puţin de o oră, scena mişuna de oameni: proprietarul terenului – R. Seward Reynolds –, lacheii şi avocaţii lui, primarul, şeriful, jumătate din consiliul oraşului şi

minunata Marge Crespy, decana de vârstă a Societăţii de Istorie din Turner.

— Dumnezeule mare!

— Absolut toţi păreau foarte dornici ca rămăşiţele să fie ale unui colonist. Le-am spus: „Imposibil”.

Jake se simţi cuprins de senzaţia obişnuită de greaţă pe care o avea de fiecare dată când îi încolţea bănuiala de corupţie.

— Sigur. Un colonist înseamnă că scapă de procesul pentru teritoriul cine ştie cărui cimitir indian şi de investigarea vreunei crime care să ţină blocat terenul. Nu trebuie decât să înmormânteze oasele altundeva şi să continue cu mallul. Jake îşi privi prietenul şi mentorul, simţind furia lui Pete. Crezi că e vorba de un indian american?

— Am găsit un incisiv. Nu e în formă de lopată. Craniul are orbite dreptunghiulare şi o deschidere nazală triunghiulară. Tu ce zici?

— Alb.

Harrigan dădu din cap.

— Şi asta e bine, cel puţin din punctul de vedere al primarului. Era să facă apoplexie numai la gândul unei dispute pentru vreun teritoriu indian.

— Şi atunci care-i problema?

— Oasele aveau greutatea normală şi nu erau poroase.

— Ceea ce înseamnă că au probabil mai puţin de cincizeci de ani vechime.

— Şi nu erau lipicioase. Limba nu minte.

Jake îşi imagină reacţia doamnei Crespy când Pete atinsese rămăşiţele cu limba, încercând să afle dacă deveniseră lipicioase din pricina texturii poroase şi a absenţei materiei organice.

— Cadavrele sunt recente. Le-ai spus acest lucru?

— Bineînţeles. Dar, având în vedere că aici se mizează pe o sumă atât de drăgălaşă de obţinut din impozite, evident că nu au fost câtuşi de puţin dispuşi să ia de bun cuvântul unuia care linge oase.

— De aceea m-ai chemat? Ca să îţi confirm concluziile?

— Parţial. Am avut în minte şi alte considerente practice. Mâinile şi ochii nu îmi mai sunt la fel de agere ca mintea. Inima mă cam lasă. Am hotărât deja să renunţ la post la sfârşitul anului. Harrigan făcu o pauză. Acesta s-ar putea să fie ultimul caz interesant pe care îl voi avea. Mi se pare potrivit să îl elucidăm împreună.

„Încearcă să mă convingă", se gândi Jake, frapat de tonul pe care nu îl mai auzise niciodată. De ce? Şi-l amintea pe Harrigan ca pe medicul viguros care îi fusese mentor din momentul în care se întâlniseră la morga spitalului Bellevue; Jake era încă la facultatea de medicină şi Departamentul de Medicină Legală folosea vechea morgă de la Bellevue. Acum îşi studie prietenul ca un om de ştiinţă, aşa cum învăţase să fie chiar de la Pete.

Ceea ce văzu fu un om ale cărui mâini tremurau uşor, a cărui piele devenise translucidă şi pergamentoasă, ai cărui ochi apoşi îşi pierduseră o parte din limpezime şi din acuitate. „E bătrân. Mai bătrân şi mai obosit decât l-am văzut vreodată."

— Bineînţeles că am să te ajut, zise Jake, mişcat. Sunt onorat.

— Oh, Doamne, pufni Pete. Nu mă lua cu sentimentalisme. Ai puţină demnitate, omule.

— Fii politicos, îl avertiză Jake. Sau nu-ţi mai primeşti porţia de Johnnie Walker Blue.

— *Blue?* întrebă Pete cu ochii brusc măriţi.

— În geanta mea cu haine de schimb. O mică atenţie din partea celui mai fervent admirator al tău.

— Am ajuns, zise Pete, oprind maşina. Hai să terminăm cu toată treaba asta cât mai repede ca să ne întoarcem acasă să-l bem.

*

Deja mai mult de zece maşini erau parcate pe iarba pipernicită de la marginea şantierului de construcţii, inclusiv o maşină a poliţiei. Dincolo de

ele se întindea un teren care fusese odinioară pădure. Zeci de copaci fuseseră deja doborâţi, trunchiurile aşteptând în piramide ordonate să fie transportate la o fabrică de cherestea. Pete şi Jake se îndreptară spre excavator, un monstru mut care stătea la marginea câmpului, neputincios ca o jucărie. În apropierea lui erau adunaţi cincisprezece oameni, între care o singură femeie, de aproximativ cincizeci de ani, îmbrăcată cu o haină albastră şi cu un aer aprig – fără îndoiala, doamna Crespy, se gândi Jake. Majoritatea bărbaţilor purtau blugi, cămăşi de flanel şi cizme de lucru, îmbrăcămintea universală a muncitorilor în construcţii. Alţi trei stăteau la câţiva metri distanţă de ceilalţi, doi dintre ei în pantaloni de bumbac şi cămăşi deschise la gât, al treilea cu burtă şi cu o insignă. De îndată ce îl văzu pe Harrigan, femeia li se alătură.

— Cel din stânga e primarul, şopti Pete. Lângă el e şeful proiectului lui Reynolds. Celălalt e şeriful, evident.

Era limpede că grupul îl aşteptase pe Harrigan. Îl priviră pe Rosen cu suspiciunea rezervată străinilor într-un oraş mic.

— Dânsul este doctorul Jacob Rosen de la Departamentul de Medicina Legală din New York, zise Pete. Primarul Bob Stevenson, şeriful Joe Fisk, Harry King – şeful de şantier – şi, bineînţeles, doamna Crespy.

Toţi dădură mâna cu Jake cu excepţia lui Fisk, care îi întoarse spatele, murmurând ceva ce Jake nu reuşi să înţeleagă.

— Doctorul Rosen este cel mai bun specialist în domeniu, zise Pete – prea entuziast, după părerea lui Jake. L-am rugat să vina să ne ajute la dezgropare.

Primarul Stevenson nu se arată deloc încântat.

— Ei, Pete, zise el. Ştii că oraşul nu-şi poate permite ditamai expertul din New York…

— Doctorul Rosen se oferă voluntar ca o favoare personală făcută mie. Aşa că, hai să nu irosim această ocazie.

Grupul ajunse la marginea tăieturii adânci făcute cu o zi înainte în pământ de imensa maşină. În apropiere fusese întinsă o prelată neagră, pe care se găseau două oase şi partea de sus a unui craniu. Niciunul dintre spectatori nu părea dornic să se apropie prea tare.

Jake se ghemui lângă prelată şi ridică craniul în mâini. Era aşa cum îl descrisese Pete: de greutate normală, neporos. Era clar că avea mai puţin de cincizeci de ani vechime.

Doamna Crespy făcu un pas înainte. Purta un pulover pe gât pe sub haină, blugi perfect curaţi şi o pereche de cizme de cauciuc, şi îi amintea lui Jake de învăţătoarea lui din clasa întâi, o femeie pe care o urâse din toată inima.

— Poate e acolo în pământ de secole, zise ea pe un ton vehement. Cine ar putea spune?

— Eu pot, replică Jake. Şi doctorul Harrigan de asemenea.

— Nu am găsit cuie de fier sau vreun coşciug putrezit, aşa cum se întâmplă de obicei lângă oasele unui colonist, explică Pete cu răbdare, cu vocea răguşită. Şi, în plus, oasele sunt relativ noi.

— Eu zic să-l lăsăm pe domnul King să se întoarcă la treabă, interveni şeriful, stând lângă Jake ca un supraveghetor lângă un sclav.

Jake îşi înălţă privirea spre el şi întâlni o expresie de răutate pură.

— Nu, până nu examinăm oasele, zise el. În momentul acesta ele reprezintă o enigmă pe care trebuie să o descifrăm.

— Sunteţi absolut siguri că oasele sunt noi?

— Încă nu. Tocmai de aceea doctorul Harrigan…

Jake se întrerupse la mijlocul frazei şi arătă cu mâna spre porţiunea excavată, unde o fâşie mare de sol fusese îndepărtată, dezvelind pământul de

dedesubt. În cea mai mare parte acesta era compact şi maroniu-închis. Dar, la stânga locului unde fuseseră găsite oasele, se vedeau pete de pământ mai deschise la culoare, mai puţin compacte.

— Pete! zise el. Uită-te aici.

Jake observă că Harrigan se aplecase cu oarecare dificultate.

— Dumnezeule mare! şopti el.

— Ce e? întrebă exasperat şeriful Fisk. Ce facem aici, ne jucăm de-a cine ştie câştigă? Întârziaţi cel mai important proiect din istoria oraşului pentru că aţi găsit nişte oase pe care probabil le-a târât aici vreun câine. Este impardonabil.

Jake se ridică în picioare, ignorându-l în mod ostentativ.

— Când un corp e înmormântat, solul se schimbă. Chiar şi după ce ai pus pământul la loc, acesta nu mai e la fel. Chiar şi dacă iarba creşte la loc, sub ea se vede încă răvăşirea solului. Jake arată spre graniţa dintre cele două nuanţe ale pământului. Aici se poate vedea unde pământul a fost săpat şi apoi pus la loc.

— Şi pe cine naiba interesează asta? mârâi şeriful.

Jake îl fixă lung cu o privire rece.

— Pe dumneata. După numărul de zone răvăşite, aici sunt îngropate mai multe corpuri.

Capitolul 2

Unul câte unul, oasele fură scoase cu migală din pământ şi aşezate pe prelată. Jake îl examină pe fiecare, fără sa ia seama la soarele din ce în ce mai arzător, cu mintea surescitată de entuziasm. „E ca şi cum ai compune un puzzle al lui Dumnezeu”, se gândi el, aranjând oasele laolaltă în poziţia lor anatomică. Destul de curând nu mai lucra decât el. Pete, după ce reexaminase craniul femeii, slăbit din cauza căldurii, se dusese înapoi în maşina lui Jake pentru a aţipi; ceilalţi, repede plictisiţi, se hotărâseră să meargă în oraş să ia micul dejun. Muncitorii constructori fuseseră trimişi acasă pentru ziua aceea.

Jake era uşurat. Corpul omenesc era pentru el o construcţie magnifică, iar cărămizile sale, oasele, îl fascinau întotdeauna. Era mai multă frumuseţe în trupul unui om decât în cea mai sublimă muzică. Uneori Jake simţea, aşa cum simţea şi acum, că oasele mute spuneau extrem de multe, cu simpla condiţie să le înţelegi limba. Formă schelete – trei bărbaţi şi, da, o femeie. „Ce poveşti aveau oare de spus? se întrebă. Cine le adusese pe câmpul acesta să le îngroape?”

Când termină, se duse înapoi la maşină să-l cheme pe Pete.

— N-o să-ţi vină să crezi, îi zise el prietenului său.

Ştia că aveau sarcina să restituie într-o anume măsură ceea ce scheletele pierduseră; era un lucru pe care viii îl datorau morţilor. Din moment ce aceşti oameni nu mai puteau vorbi în nume propriu, era datoria lor să vorbească pentru ei.

Se întoarseră pe câmp împreună şi priviră scheletele. Pete rămăsese tăcut de când îl trezise Jake; acum părea dus undeva departe, încremenit la vederea atât de multor morţi.

— Uite, spuse Jake. Acesta din urmă e al unei femei; am găsit mandibula. Se potriveşte cu partea de sus a craniului pe care l-a scos prima dată excavatorul.

Pete se uită fix şi apoi se scutură. Gestul păru să îl scoată din transă.

— Ai dreptate, zise el cu efort. Ar trebui să ducem oasele la morgă. Spitalul public al districtului Baxter se află la opt kilometri de aici. Îşi scoase telefonul mobil. Îi sun pe ceilalţi şi le spun să vină să ne întâlnească acolo.

„E bolnav", îşi dădu seama Jake. Într-adevăr, acesta urma să fie ultimul lor caz împreună. Era sigur de asta.

*

Pe la ora patru în acea după-amiază, întregul grup se reunise într-o sală de la subsol, lângă morgă. Cele patru schelete erau întinse pe patru tărgi în interiorul morgii – incomplete, dar Jake ştia că şi aşa erau în stare să îşi spună povestea, cel puţin parţial. O femeie şi trei bărbaţi. Dar mai erau multe alte lucruri de aflat de la oase: înălţimea, vârsta, rasa, cauza şi momentul morţii.

În viaţă oamenii aceştia avuseseră nume, feţe, meserii, opinii, emoţii. Acum erau reduşi la o serie de numere, în ordinea dezgropării, scrise pe câte o bucăţică de hârtie aflată la picioarele fiecărei tărgi. Publicul îi privea cu solemnitate, chiar şi şeriful Fisk părea impresionat.

— De unde ştiţi că numărul patru e o femeie? întrebă doamna Crespy.

Jake indică marginea de sus a orbitei unde fusese ochiul stâng.

— Aceasta se numeşte glabelă – marginea sprâncenei. La femeie este netedă. La bărbaţi, ieşită în afară. Îi văzu pe câţiva dintre cei prezenţi pipăindu-şi sprâncenele şi zâmbi pe sub mustaţă. Aşa se întâmpla de fiecare dată. La fel şi protuberanța occipitală de pe spatele craniului. Întoarse craniul în mâini şi îşi trecu un deget peste

suprafaţa posterioară, curbată lin. Este mai proeminentă la bărbaţi, mai netedă la femei. Se uită mai îndeaproape la falca de sus. Şi era tânără. Al treilea molar încă nu îi ieşise.

Harrigan începu să facă măsurători şi să dicteze într-un minicasetofon. Jake îşi dădu seama după expresia feţei sale că era profund emoţionat.

— Scheletul numărul patru, majoritatea oaselor prezente, femeie. În afară de molarii trei care nu au ieşit, lipsa fuziunii mediale a celor două clavicule indică o vârstă sub douăzeci şi doi de ani. Câteva şuviţe de păr negru lungi de aproximativ cincisprezece centimetri adiacente vertexului. Toate oasele lungi ale extremităţilor inferioare şi superioare sunt prezente. Coastele opt şi nouă din dreapta prezintă fracturi în partea posterioară. Gradul de vindecare sugerează că au survenit cu aproximativ două săptămâni înaintea morţii. Forma simfizei pubiene indică o naştere vaginală. Pete făcu o pauză, respirând greu, adânc. Domnule şerif, este foarte posibil că această tânără să fi avut un copil aflat încă în viaţă. Paloarea lui părea complet nefirească.

— Poate ar trebui să ieşi puţin la aer, zise Jake.

— Nu, refuză Harrigan, clătinând din cap. Hai să terminăm. Whisky-ul acela începe să mă tenteze grozav. Îşi puse reportofonul la gură. Scheletul trei. Şi la acesta sunt prezente majoritatea oaselor. Calcifierea cartilajelor coastelor unu şi doi, osteofite din cutia toracică şi de pe coloana lombară şi fuzionarea suturilor craniului înseamnă că avea cel puţin treizeci şi cinci de ani.

— Osteofitele sunt protuberanţe osoase de pe şira spinării, explică Jake grupului. Apar odată cu înaintarea în vârstă.

Harrigan ridică iar craniul.

— Şi aici este prezentă o anumită cantitate de păr negru; de data aceasta măsoară cinci centimetri în lungime. Observaţi adâncitura de formă ovală de pe vertex din oasele parietale, în vârful

craniului. Pare să fie de aproximativ zece pe şapte centimetri. Nu a apărut post-mortem.

— Vrei să spui că cineva i-a zdrobit capul? întrebă Fisk.

— Nu chiar. Dacă ar fi o fractură proaspătă, care a provocat moartea, marginile i-ar fi aspre. Aş zice că a trăit suficient timp după aceea încât să înceapă să se vindece, estimez că între două şi şase luni. Îi întinse craniul. Vrei să-l pipăi?

Fisk se dădu înapoi cu repulsie.

— Nu, mersi.

Jake îşi dăduse seama de multă vreme că o atitudine macho nu era un indicator bun al măsurii în care o persoană îşi pierde cumpătul într-o sală de autopsie. Cunoştea poliţişti voinici care nu suportau să-l vadă mânuind bisturiul şi femei minione care erau medici legişti şi care puteau termina două autopsii pentru a merge după aceea să mănânce sushi.

— Aceasta pare a fi o operaţie chirurgicală, afirmă Jake. Probabil a fost introdusă aici o placă metalică, dar, în caz că aşa a fost, noi nu am găsit-o.

— Poate e încă în pământ, zise Harrigan. Cineva va trebui să meargă acolo să caute.

Fisk îşi scrise o notiţă.

— De ce ar tăia un doctor o bucăţică din capul cuiva? întrebă el.

— Rană de război, răspunse Jake. Ne vom da seama mai bine dacă puteţi găsi placa.

Harrington răsuci craniul în mâini, îndreptându-l spre ei.

— Observaţi plombele dentare. E o dovadă sigură că nu sunt colonişti. Cauza probabilă a morţii este această fractură cu deplasare a celei de-a doua vertebre cervicale – axis – care trebuie să fi afectat şira spinării.

„Uluitor, se gândi Jake. A observat mai multe ca mine. Întotdeauna trebuie să fii atent la trupul omenesc şi îşi va dezvălui secretele.”

— Gâtul rupt, traduse el pentru ceilalţi.

Harrigan arătă spre o bandă de elastic murdară care încercuia oasele pelviene ale scheletului.

— Aceea este… ce a mai rămas din hainele lui? întrebă doamna Crespy.

— Aşa se pare.

Harrigan scoase cu grijă rămăşiţa de elastic şi i-o înmână lui Jake, care îşi pusese o pereche nouă de mănuşi chirurgicale. Jake puse elasticul pe o hârtie curată pentru a evita pierderea oricărui indiciu.

— Provine de la o pereche de chiloţi bărbăteşti, remarcă Jake. Scrie ceva pe el. Duse elasticul la chiuvetă şi curăţă încet pământul de pe el într-un container de plastic. Ar putea fi marca lenjeriei. Se aplecă peste el cu o lupă. Nu pot să văd bine ce scrie. N-are cineva o lanternă?

Fisk îi dădu lanterna lui.

— E greu de citit, dar cred că e… S.B.M.T. 631217. Recunoşti iniţialele acestea, Peter?

Nu primi niciun răspuns. Pete era aplecat de spate, ţinându-se cu amândouă mâinile de stomac, cu respiraţia întretăiată, cu chipul complet alb. Prin mintea lui Jake trecu brusc un cuvânt: „cancer”.

Pete se îndreptă de spate.

— Propriile lui iniţiale? răspunse el. Poate că avea chiloţi cu monograma, aşa cum au copiii în tabără.

— Poate, zise Jake.

Măcar e un punct de plecare. Tot ce voia acum era să-l ducă pe Pete acasă şi să-l bage în pat, să descopere dacă diagnosticul său fusese corect şi să vadă ce putea face. Dar Pete se forţă să continue:

— Scheletul doi este mai puţin complet decât patru sau trei. Suturile craniului nu sunt fuzionate şi calcifierea coastelor este incompletă. Avea aproape treizeci de ani. Luă craniul în mână. Orbitele oculare par a fi ale unui alb. Pelvisul este al unui bărbat. Un mic smoc de păr este încă ataşat de o cantitate mică de ceară formată din grăsimea

de pe faţa osului pubian. Pete trecu la ultimul. Scheletul unu. Oase fără ţesut muscular. Nu oferă prea multe indicii.

Pete se uită cu atenţie la ceilalţi.

Şeriful Fisk se înroşise la faţă. Era evident că situaţia îl deranja. „Ce ciudat! Ar fi trebuit să fie fascinat. Este cazul cel mai important din viaţa lui.” Dar Fisk întrebă numai:

— Şi ce înseamnă asta pentru mall?

— Înseamnă, replică Jake, că şantierul este scena unei crime.

*

În sfârşit, înapoi acasă la Pete, Jake pregăti nişte şuncă şi ouă prăjite. Mâncaseră aceeaşi cină de nenumărate ori târziu în noapte, în laborator, făcută la repezeală pe o plită electrică în bucătăria minusculă de la birou, şi Jake se simţea nostalgic.

Nostalgic şi îngrijorat. Chipul lui Pete îşi recăpătase culoarea, şi durerile de stomac nu reveniseră, dar era evident că prietenul său avea probleme serioase. „Are ochii galbeni. Cum să aduc vorba de boală? Căposul ăsta e al naibii de mândru.”

După cină, merseră în biroul lui Pete şi deschiseră sticla de Johnnie Walker Blue, părintele whisky-ului amestecat şi, după cum ştia prea bine Jake, cea mai mare plăcere vinovată a lui Harrigan – aceasta şi o pipă cu un miros oribil. Jake primise sticla cadou de la Organizaţia Naţională a Ofiţerilor de Poliţie după ce le ţinuse o prelegere despre legătura dintre poliţie, medicină şi locul crimei. Fusese tentat să o încerce, dar o păstrase totuşi ca să o împartă cu Harrigan.

Pete sorbi încet, pufăind din pipă şi respirând satisfăcut.

— Am avut nişte cazuri interesante, împreună, noi doi, nu? îţi aminteşti de „petele fantomă”? Cazul Adam Gardiner?

— Îl folosesc pentru a preda dispersia stropilor de sânge, încuviinţă Jake. A fost una dintre primele

autopsii pe care te-am văzut făcându-le.

Gardiner fusese găsit mort în garajul său, gol, cu faţa în jos, în propriul sânge, cu o tăietură adâncă peste ochiul drept. Pe trup avea mai mult de o sută de vânătăi roşii şi cafenii, unele mici, altele mari. Şi în casă sângele era împrăştiat în pete şi picături pe podeaua bucătăriei. Poliţia crezuse că era vorba de o crimă. Transportaseră cadavrul la morgă la Harrigan.

— Dar tăietura de la cap nu avea cum să sângereze în asemenea hal, continuă Harrigan. Şi picăturile de pe podea erau situate la distanţe egale. Când am văzut stropii de sânge, am ştiut. Gardiner umblase încet; niciun criminal nu venea în urma lui. Rezultatele autopsiei au confirmat acest lucru. Avea o tuberculoză nediagnosticată şi netratată care îi sângerase în plămâni; nu putea respira şi scuipa sânge. Era prea beat ca să sune la salvare. Vânătăile erau în diverse stadii de vindecare, indicând un alcoolic care se lovea mereu de marginile scaunelor şi de pereţi. Un beţivan înrăit, cum se spune. Aşa şi-a făcut şi tăietura aceea peste ochi: a căzut. Moartea lui a fost naturală. S-a omorât singur – din cauza băuturii.

Acesta era genul de discuţii pe care Jake le adora. Purta unele dialoguri asemănătoare cu Wally, dar asistentul său avea nevoie de mult mai multă experienţă pentru a le putea savura cu adevărat.

— N-am învăţat niciodată la facultate că, atunci când o persoană scuipă sânge, acesta se combină cu aerul şi formează bule, zise el. Dar tu ne-ai spus. Aşa că picăturile se usucă şi rămân cu centrul alb, spre deosebire de picăturile de sânge de la o tăietură. Bula de aer se sparge când se loveşte de pământ. După ce se usucă, centrul petei apare palid ca o stafie. Pete fantomă.

Pete îşi ridică paharul triumfător.

— A fost o treabă bine făcută. Accentul care se pune în ziua de azi pe ADN diminuează importanţa atenţiei faţă de micile detalii de la locul morţii şi de la autopsie. Ne-a făcut leneşi.

Jake îşi înălţă şi el paharul în semn de salut.

— Tu ai fost cel care m-a făcut să înţeleg că un bun medic legist este un detectiv care lucrează cu mijloacele ştiinţei. Răspunsurile evidente nu sunt întotdeauna corecte şi răspunsurile corecte nu sunt întotdeauna evidente. Jake respiră adânc şi apoi întrebă rapid: Pete, tu eşti bine?

Bătrânul îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ce vrei să spui?

— Astăzi, de pildă. Nu ai putut să stai în soare; era să leşini în morgă; erai palid ca hârtia. Nu-mi place chestia asta.

Pete îşi mai turnă un pahar, îl sorbi dintr-o înghiţitură şi îşi umplu încă unul, lăsându-l însă pe masă.

— Sunt bine. Crede-mă.

— Nu te cred. Am să te las în pace, îţi promit, dar, dacă eşti bolnav, spune-mi.

Ochii lui Harrigan se umplură de tristeţe şi durere.

— Jake, eu…

— Zi.

— Mi-e dor de soţia mea, asta-i tot. Mi-e dor de Dolores.

„Asta nu e tot, se gândi Jake. Nici pe departe.” Dar, dacă prietenul lui nu voia să vorbească, nu avea cum să-l forţeze. Pete fusese întotdeauna secretos; uneori îi dezvăluia ceea ce voia ca Jake să ştie numai în mod indirect. „Voi afla restul când va fi gata să-mi spună, şi nu înainte. Ai răbdare.”

*

Duminică seara, Jake era înapoi acasă, uitându-se peste nişte fotografi de autopsie şi peste declaraţii ale martorilor, în pregătire pentru depoziţia pe care trebuia să o dea într-un proces de crimă de a doua zi dimineaţa. Dacă nu ar fi trebuit

să se prezinte în instanţă, ar fi stat la Turner şi şi-ar fi luat prima zi de vacanţă de cine ştie cât timp pentru a continua să lucreze cu Harrigan.

Dar adevărul este că făcuseră absolut tot ce se putea pentru moment. Fotografiaseră scheletele, concentrându-se pe vertebrele rupte, pe coastele fracturate şi pe defectele craniilor. Colectaseră mostre de sol din locurile unde ar fi trebuit să fie stomacurile, în speranţa de a descoperi ce mâncaseră morţii – o şansă extrem de mică, ştiau acest lucru amândoi, dar Harrigan avea totuşi să le trimită la laborator, împreună cu părul pentru analiza toxicologică. Când Jake pornise spre casă în jur de şapte, Harrigan era încă la spital, radiografiind oasele.

*

Jake nu mai primi nicio ştire de la el până marţi după-amiază. Era deja trecut de trei, şi Jake mai avea două autopsii de făcut în ziua respectivă. Îşi sorta mesajele de la birou, punând deoparte tot ceea ce nu era marcat „urgent”, când sună telefonul.

— Ai un minut?

— Poate două, dar nu mai mult. Ce s-a întâmplat?

— Am făcut o descoperire, dar este o situaţie cu două tăişuri.

Vocea lui Pete era tensionată, dar cel puţin se auzea limpede.

— Zi.

— Vestea cea bună este că ştim de unde provin cadavrele. Vestea rea e că toată lumea e atât de mulţumită de descoperirea asta, încât sunt gata să reînceapă lucrările la mall.

— Stai puţin, ia-o încet. Cum ai aflat de unde erau cadavrele?

— Nu am aflat eu. Marge Crespy a descoperit. Îţi aduci aminte de iniţialele de pe elastic?

— Bineînţeles.

— Se pare că se referă la Spitalul de Boli Mintale Turner. De când locuiesc eu aici, se numeşte Institutul Psihiatric Turner, dar Marge este istoric şi ştia numele de dinainte – la început a fost un azil pentru retardaţi. Oricum, am luat legătura cu Hank Ewing – Henry Ewing, laureat al premiului Nobel, decan al Facultăţii de Medicină Catskill, pe vremuri director la Turner, un prieten al meu – şi el mi-a povestit câte ceva despre istoria locului acestuia. Îţi spun când ne vedem. Ideea e că au tratat aproape zece mii de oameni de-a lungul mai multor zeci de ani, printre ei sute de oameni săraci.

— Şi Ewing ţi-a spus că, atunci când mureau, erau înmormântaţi în *câmp?* întrebă Jake.

— Nu e departe de spital – care acum e închis, apropo. Presupun că nu mai au destui nebuni în districtul Baxter sau a devenit prea scump să-i ţină aici. Marge nu a găsit niciun document din care să reiasă că ar fi fost un cimitir de săraci, şi, din punctul de vedere al şerifului Fisk şi al primarului Stevenson, cazul este închis. Săraci. Neidentificabili. Mâine în zori vor porni din nou excavaţiile.

Jake fu cuprins din nou de sentimentul acela de greaţă la stomac. „Corupţie."

— Se grăbesc prea tare, zise el. Ar trebui cel puţin să aştepte până primeşti rezultatele de la toxicologie şi de la ADN.

— Exact. Şi trebuie să radiografiez din nou ulna scheletului unu. Ceva n-a mers bine la film.

— Dar Fisk şi Stevenson nu vor să mai amâne construcţia.

— Ştii, zise Harrigan, oftând. Aproape că îmi vine să îi las să continue. Trebuie să trăiesc în oraşul ăsta, şi nu sunt un mare fan al răstignirii.

Jake fu cuprins de o furie bruscă.

— Abandonezi?

— Nu chiar. Pete avea o voce foarte obosită. Am mers din nou la şantier luni, să caut placa din

craniul scheletului trei. Era clar că Fisk nu avea de gând să o facă. Oricum, am găsit-o. Se potriveşte la perfecţie. Poţi să vii să te uiţi şi tu mâine.

— Pete, nu pot în niciun caz să ajung acolo. Până vineri am de lucru cât pentru o lună întreagă.

— Şi cine o să mă ajute să identific celelalte trei cadavre?

„Nemernic şiret. Celelalte trei?”

— Ai identificat unul dintre ele?

— De la inscripţia de pe lenjerie, zise Harrigan pe un ton îngâmfat.

— Asta presupunând că individul îşi purta propriii chiloţi.

— Conform unui registru de la societatea de istorie, pacientul numărul 631217 se numea James Albert Lyons. Înălţimea, rasa şi vârstă se potrivesc cu scheletul găsit. Încerc să-i găsesc familia.

— Văd că nu-ţi pierzi vremea.

— La vârstă mea, timpul este preţios. Aşa că mută-ţi fundul încoace şi ajută-mă.

— Serios, nu pot. Pederson e în stare să mă omoare dacă-mi iau vreo zi liberă, şi joi trebuie să depun o depoziţie pentru o dublă crimă.

— Jake, este urgent!

Fără să vrea, Jake începea să se enerveze.

— De ce? E o treabă de rutină. Pune-l pe un laborant de la spital să te ajute.

— Nu e vorba de identificare. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Despre ce?

Vocea lui Peter coborî până ajunse o şoaptă.

— Trebuie să vorbim faţă în faţă. *Trebuie.*

„Îmi va spune despre cancer.”

— O să vin vineri seara, atunci. Nu pot mai repede de-atât.

Pauză.

— E în regulă?

Pete oftă. „Sună a disperare.”

— N-am de ales.

Capitolul 3

Jake bătu la uşă; nu-i răspunse nimeni. Încercă clanţa; era încuiat.

— Pete, eşti acasă?

Tăcere.

Jake se duse în spatele casei. Luminile de la bucătărie erau aprinse, uşa, deschisă. Jake intră. O tigaie murdară se afla în chiuvetă, împreună cu o farfurie şi nişte tacâmuri. Pete îşi făcuse o friptură pentru cină.

— Pete?

Intră în sufragerie. O lumină era aprinsă, dar nu se vedea nici urmă de prietenul lui. Deja speriat, Jake deschise uşa dormitorului principal, sperând că Pete pur şi simplu se culcase după masă. Lenjeria era răvăşită, dar pe pat nu era nimeni. Jake îşi simţea inima bubuind în piept; liniştea era apăsătoare.

Numai biroul, unde cu doar o săptămână în urmă vorbiseră despre „petele fantomă" şi împărţiseră scotch-ul cel mai bun din lume, rămăsese neexplorat.

— Aici eşti? Jake deschise uşa.

Pete era prăbuşit peste masă, cu o carte deschisă în mâini. Din doi paşi, Jake ajunse lângă prietenul său, luându-i pulsul, încercând să găsească semne de viaţă, dar fără succes.

Scoase un geamăt. „Ar fi trebuit să îl conving pe Pederson să mă lase să plec. Aş fi putut să fiu aici cu el, să-l fi dus la spital, să-i fi salvat viaţa. Acum e prea târziu. Oh, Doamne, iartă-mă. E prea târziu."

„Verifică." Se aplecă peste cadavru şi încercă să-i mişte falca, confirmând instalarea stării de *rigor mortis.* Apoi ridică uşor faţa lui Harrigan de pe birou. Apăruse deja lividitatea, dar încă nu era totală. Jake îşi apăsă un deget pe obrazul drept al lui Pete, generând un oval de piele palidă, care

dispăru imediat. Momentul morţii era aproximativ ora 15.30, îşi dădu el seama, cu patru ore înainte de a intra el pe uşă.

Încheind cu examenul ştiinţific, se aşeză pe scaunul din faţa biroului şi dădu drumul lacrimilor.

*

La biserica locală catolică din cartierul Queens, unde doctorul Peter Harrigan şi soţia sa Dolores îşi petrecuseră aproape toată viaţa lor conjugală, se ţinu o mică slujbă funerară privată. Cum Elizabeth era procuror general al statului New Jersey, ar fi trebuit ca după aceea să aibă loc o mare recepţie acasă la ea, dar Pete îşi dorise o ceremonie simplă, aşa că Elizabeth îi respectase dorinţa. Jake o observă în rândul din faţă, cu capul lăsat pe umărul unui bărbat – „Daniel Markis", se gândi el. Jake nu îi întâlnise niciodată soţul, dar cine altcineva putea fi? Mai erau două fetiţe lângă ea şi un băiat la dreapta lui Markis. Copiii lor, dar Jake nu îşi putea aminti cum îi chema. Se simţi deconcertat. Nu o mai văzuse pe Elizabeth de cincisprezece ani şi, deşi Pete îi spusese că se măritase şi că avea copii, i se păru totuşi şocant să îi vadă în carne şi oase. O recunoscu pe sora lui Dolores – Ruth? —, dar pe niciuna dintre celelalte vreo cincisprezece persoane în doliu prezente. Cu atât mai bine. Durerea îi era atât de mare încât o discuţie de convenienţă – şi chiar şi compătimirea – i se păreau imposibile.

Spre încântarea lui Pete, Elizabeth, care era avocat de profesie, devenise, după un stagiu de şase ani în Departamentul de Justiţie al Statelor Unite, prima femeie procuror general din istoria statului New Jersey. De curând dăduse la iveală un caz important de corupţie în districtul Monmouth, în care o firmă de construcţii mituise mai mulţi primari şi membri ai corpului legislativ pentru a-şi asigura participarea la un proiect de construcţii publice aflat deja în mare întârziere şi care se anunţa de trei ori mai scump decât ce se estimase

iniţial. Se zvonea că Elizabeth încerca să ajungă guvernator, după câte auzise Jake, şi el credea că va reuşi. Ambiţia şi hotărârea ei, care semănau mai degrabă a obsesie, îl speriaseră cu mulţi ani în urmă, când ieşiseră pentru scurtă vreme împreună (la sugestia lui Pete); presupunea că aceste caracteristici nu făcuseră decât să se intensifice cu vremea. Jake bănuia însă că pe Markis nu-l deranjau. Era un antrenor de fotbal de liceu, bogat din familie şi arogant prin natura sa, dar, după cum îi spusese Pete, „atât de mult în umbra ei, încât e uneori greu să-l observi”.

Elizabeth îl ajunse din urmă pe treptele bisericii după slujbă şi îl conduse la Markis şi copii. Markis era mai tânăr decât Elizabeth, cu puţin sub patruzeci de ani, se gândi Jake, cu părul castaniu rar şi ochii negri. Îşi ascundea cu greu ostilitatea faţă de Jake; îi aruncă nişte priviri duşmănoase, ca şi cum părea să-l învinovăţească pe Jake de moartea socrului său. „Probabil mă urăşte pentru că am ieşit cândva cu ea. Dacă i-aş spune că n-am primit de la ea decât un sărut, şi acela îngheţat, oare s-ar simţi mai bine?” Markis insista să i se spună pe numele de familie, singura lui pretenţie. Lui Elizabeth părea să-i placă acest lucru – probabil, se gândi Jake, pentru că îl făcea să pară important.

Elizabeth îl apucă de braţ.

— Putem să vorbim un minut?

Era înaltă şi slabă şi avea părul roşu-închis. Jake îşi aminti cât de frumoasă, dar şi cât de indiferentă fusese când ieşiseră împreună.

Îl conduse în sus pe scări până la uşa bisericii.

— Elizabeth, îmi pare aşa de rău…

— Mulţumesc, zise ea, aplecându-şi capul. Mă simt îngrozitor că nu l-am vizitat mai des, dar – un zâmbet trist – copiii îţi iau o mulţime de timp şi am fost şi cumplit de ocupată la lucru.

— Am citit şi eu prin ziare. Nu e cazul să te învinovăţeşti. Nici eu nu am fost să-l văd suficient

de des.

— Şi totuşi ar fi trebuit să fiu o fiică mai bună. La urma urmei, moartea lui nu a fost chiar neaşteptată. Avea probleme cu inima, dar nu putea sta locului două secunde. Am încercat să-l conving să nu mai lucreze. Nicio şansă.

— Era încăpăţânat ca un catâr.

— Exact aşa. Îşi suflă nasul şi făcu un pas mai aproape. Şi, în plus… de vreo două ori când l-am sunat seara, mi-am dat seama că băuse. Nu ştiam aproape nimic din ce se întâmpla în viaţa tatălui meu. Mă simţeam ca o chiulangioaică, până când tata n-a recunoscut singur.

— Cancer, zise Jake, un pic prea tare.

— Deci tata ţi-a zis şi ţie.

— Nu. Am ghicit. Ce fel de cancer era?

— Pancreatic. O condamnare la moarte. Incurabil, inoperabil, nicio şansă.

„Ah, Pete, nemernic stoic ce-ai fost! Sper că restul scotch-ului aceluia a fost ambrozie.” Îşi aminti ceea ce Harrigan le spusese studenţilor săi înainte ca aceştia să intre prima dată în morgă: „Inima ţine trupul în viaţă. Când murmurul inimii încetează, tot restul corpului tace”. Voia acum ca Pete să rupă tăcerea pentru o zi măcar, ca Jake să poată să-i spună că îl iubeşte.

— Am fost la el lunea trecută, împreună cu Daniel, după ce duminică avusesem o discuţie foarte sinceră la telefon şi tata recunoscuse că era bolnav. Am luat cina cu el. Daniel s-a dus înapoi la New Jersey, iar eu am rămas peste noapte şi dimineaţa a venit un şerif să mă aducă la lucru. Nu părea să fie foarte supărat – zicea că îşi cunoaşte corpul şi că ceva nu merge deloc bine. Aproape toată seara ne-a povestit despre un caz la care lucra, acela cu scheletele, şi cum ai venit tu să-l ajuţi. Nici nu pot să-ţi spun cât de bucuroasă sunt că am fost la el. A fost cea mai reuşita discuţie pe care am avut-o vreodată. Se îndreptă de spate, încordându-şi umerii. Cel puţin am apucat să-l

văd. Dar nu m-am gândit că se va întâmpla atât de repede.

Jake se simţi cuprins de un fior de ciudă. „Pete are încredere în fiica lui, dar nu şi în prietenul lui cel mai bun?” îi puse lui Elizabeth mâna pe umăr.

— A avut o viaţă frumoasă şi lungă. A reuşit să te vadă în seara aceea de luni – ştii cât de mult te iubea – şi apoi a lucrat până în ultima secundă, până la ultima suflare.

— De fapt, nu ştiu dacă mă iubea atât, dar eu sigur l-am iubit. Elizabeth făcu o pauză şi îşi şterse ochii cu batista. Ştii cum se spune între prieteni: „Spune-mi dacă pot să te ajut cu ceva”. Ei bine, e ceva ce ai putea face pentru mine – dacă nu te superi.

Solicitarea i se păru lui Jake o adevărată uşurare.

— Spune.

— Nu pot să suport să merg acasă la el acum. Dar cineva trebuie să se ducă acolo. Menajera tatei, doamna Alessis, a zis că nişte vandali au spart casa în weekend.

Jake fu cuprins de o furie atât de puternică, încât îi veni rău. „Ce nenorociţi au fost în stare să facă aşa ceva?”

— Lipseşte ceva?

— Băutură şi tutun de pipă. Cu siguranţă au fost nişte puşti.

— Oricum, ce chestie oribilă.

Îi veni brusc în minte ultima imagine pe care o păstra despre Harrigan, cu paharul într-o mână şi pipa în cealaltă. Fericit.

— Mobila o s-o donăm. Menajera a zis că va sta cât să aibă grijă de ea. Dar biroul lui… Elizabeth se cutremură. El ar fi vrut ca tu să iei tot ce e acolo. Cărţile lui, oasele, craniile, toate fotografiile acelea de la autopsii, Dumnezeu ştie ce mai avea acolo. Poţi să iei ce vrei şi să laşi restul pentru vreo universitate sau muzeu. Vrei să faci asta, te rog?

Jake nu avea nici cea mai mică dorinţă să mai vadă locul acela vreodată.

— Sigur, răspunse el. Bucuros.

*

Jake ştia că nu va putea face faţă acestui lucru de unul singur, şi avea nevoie de Wally la birou ca să îl acopere, aşa că îl chemă în ajutor pe fratele lui, Sam. Singurul frate al lui Jake era cu şapte ani mai tânăr ca el, dar din punct de vedere psihologic rămăsese un hipiot: locuia în Greenwich Village, mergea la inaugurări la galerii de artă, la piese de teatru ultramodern, bea cafea cu lapte în cafenele. Reuşise să-şi păstreze un apartament cu chirie mică şi o grămadă de prieteni artişti, deşi el, însuşi nu era artist. Spre deosebire de prietenii săi, nu bea, nu fuma, nu lua droguri, nici măcar marijuana, şi făcea sport cu religiozitate. În fiecare sâmbătă seara, o femeie cu un corp de manechin dormea cu el; Jake nu întâlnise niciodată aceeaşi femeie de două ori.

Sam avea părul lung, încărunţit prematur, şi un trup menţinut zvelt de ani de yoga şi tai chi. O vreme se întorsese la identitatea sa de evreu, purtând o calotă şi refuzând să se uite la televizor de sabat, dar acest lucru nu durase mai mult de câteva săptămâni. După spusele lui Jake, Sam nu întâlnise niciodată un guru de care să nu îi placă. Filozofia de care se agăţase cel mai recent era întotdeauna Singura Cale Adevărată.

„Cu ce se ocupă?” îl întrebau oamenii pe Jake. Era un mister: Jake nu ştia ce să răspundă şi Sam nu îi spusese niciodată. Când Jake îl întrebă dacă putea să vină cu el, Sam fu bineînţeles disponibil.

— Va fi excelent pentru a mă echilibra, zise el cu entuziasm.

*

Ajunseră la casa lui Harrigan pe la ora zece dimineaţa. În curtea din faţă se găsea o placă pe care scria de vânzare, uşa de la intrare era

deschisă, iar perdelele şi mare parte a mobilei dispăruseră.

— Doamnă Alessis, strigă Jake. Sunt Jake Rosen. Am vorbit la telefon.

Femeia ieşi din dormitor. Avea şaizeci şi ceva de ani, purta o eşarfă înfăşurată în jurul capului şi vreo douăzeci de kilograme în plus în jurul mijlocului. Sam îi zâmbi de parcă ea era o îngheţată asortată şi el era lingura. Jake ştia că aşa se uita Sam la orice femeie, fie că avea nouăsprezece, fie nouăzeci de ani.

— Mă bucur să vă întâlnesc în persoană, zise Jake. Eu sunt Jake Rosen şi acesta este fratele meu, Sam.

— Încântat, spuse Sam, aruncându-şi pe spate coada.

— Băieţi, răspunse ea zâmbind, nu vreţi cumva o cafea?

— Ar trebui să ne apucăm imediat de lucru, zise Jake.

— Nişte cafea ar merge perfect, fu de acord Sam.

Purta un tricou de firmă Diesel şi pantaloni cu multe buzunare.

Sam şi doamna Alessis dispărură în bucătărie, iar Jake se retrase în birou. Fu copleşit de melancolie de îndată ce intră. Nimic nu se schimbase din noaptea în care găsise cadavrul lui Pete; nu era nicio urmă de spargere. Dar putea jura că Pete era aici. Pete iubise camera aceasta cel mai mult; spiritul său o invadase.

Scuturându-şi tristeţea, Jake se hotărî să se apuce întâi de cărţi, separându-le în teancuri: pentru el însuşi, pentru vreo universitate, pentru biblioteca de medicină juridică a municipalităţii şi pentru lada de gunoi. Propriul său teanc crescu rapid. Nu avea idee unde putea să le pună pe toate.

— Sam, striga el, după aproximativ o oră de muncă. Ce faci acolo?

— O ajut pe Theresa să cureţe bucătăria.

„Theresa?”

— Parcă veniseşi să mă ajuţi pe mine.

— Cavalerismul îmbunătăţeşte karma, zise Sam vârându-şi capul pe uşă, fără să intre.

Jake îl privi cu ochii mijiţi. Praful de pe cărţi începea să-i deranjeze vederea.

— Tu te auzi vreodată ce vorbeşti?

— Cât e ziua de lungă. Ce vrei să fac?

— Începe prin a-mi găsi nişte cutii. Cât mai multe.

— Mă duc până la magazinul de băuturi atunci, zise Sam ridicând din umeri. Acolo au mereu cutii, nu? îi oferim Theresei un pahar de vin.

— Dar nu ştii unde e.

— Mă descurc eu, replică Sam, jignit.

Jake se întoarse la lucru, simţindu-se din ce în ce mai deprimat. Şi asta nu doar pentru că era înconjurat de lucrurile lui Harrigan. Abia dacă se cunoştea cât muncise cu cărţile – găsise volume care datau din anii de liceu ai lui Pete –, iar prin restul biroului nici nu se uitase încă. Erau vreo douăsprezece cutii pline numai cu diapozitive Kodachrome de la autopsii – una dintre ele, care cuprindea şi nişte borcane şi containere, avea numele lui Jake pe ea; se gândi că era probabil de pe vremea când ei doi lucraseră împreună –, şi mai erau şi oasele, sticlăria de laborator de pe vremuri, specimenele biologice în borcane cu formaldehidă. Va trebui pur şi simplu să le îngrămădească pe toate în cutii şi să se uite la ele acasă.

Propriul birou de acasă nu era atât de aglomerat ca al lui Pete, dar asta numai pentru că Jake împrăştiase o parte din lucruri în restul casei. Chiar şi dormitorul îi era încărcat de cărţi şi dosare. Dacă i s-ar întâmpla ceva, sarcina de a face ordine printre ele i-ar reveni lui Sam. Gândul îl îngrozi.

„Fii atent să nu te trezeşti într-o dimineaţă, singur la şaizeci de ani, şi să regreţi alegerile făcute.”

Cuvintele lui Harrigan. Oare el avusese regrete când murise? Jake nu putea să îşi dea seama. Probabil.

Se auzi o bătaie în uşa de la intrare.

— Doamnă Alessis? Puteţi să luaţi asta, vă rog?

Niciun răspuns. Jake o auzea dând cu aspiratorul într-una dintre camere.

Morocănos, se duse la uşă şi o deschise. În faţa lui era o femeie de vreo cincizeci de ani, în pantaloni mulaţi negri şi un jerseu cu broderie floralã. Era cumplit de slabă. Zâmbetul ei timid lăsă să se vadă nişte dinţi îngălbeniţi; îi întinse mâna, care i se păru ca o gheară de pisică. Ochii adânciţi în orbite dovedeau oboseală cronică, iar părul brunet îi era vopsit şi răvăşit.

— Domnul doctor Harrigan?

— Îmi pare rău, zise Jake. Eu sunt doctorul Rosen.

— Domnul doctor Harrigan nu e acasă?

— Nu.

— Presupun că ar fi trebuit să sun mai întâi. Am să aştept. E urgent.

— Doctorul Harrigan v-a fost prieten?

Întrebarea păru să o şocheze.

— Nu. Nu l-am întâlnit niciodată.

„Un mister.”

— Mă tem că a murit de curând.

Femeia clipi, nevenindu-i să creadă. Jake avu senzaţia că va începe să plângă.

— Oh, nu! se văită ea. Trebuia să vorbesc cu el despre tata!

„Nu mai e un mister.”

— Înţeleg. Tatăl dumneavoastră a murit. Doctorul Harrigan a făcut autopsia?

— Nu ştiu cum îi spuneţi dumneavoastră, zise femeia posomorită, de parcă dădea vina pe Jake pentru absenţa lui Harrigan.

— Eu şi doctorul Harrigan am lucrat împreună.

— Atunci poate ştiţi dumneavoastră ce s-a întâmplat cu tatăl meu, continuă ea, cu ochii

deodată luminaţi. Tot ceea ce ştiu eu este că doctorul Harrigan l-a găsit – i-a găsit corpul.

— L-a găsit?

— Îngropat, spuse ea. Într-un mormânt nemarcat. Mă numesc Patrice Perez. Numele meu de fată era Patrice Lyons. Fiica lui James Albert Lyons.

Şocat, Jake îşi aminti: scheletul trei. Pacientul numărul 631217. Pete o găsise.

— Da, zise el. Am fost cu doctorul Harrigan când a descoperit rămăşiţele. O conduse în bucătărie şi îi turnă o ceaşcă de cafea. Nu l-aţi mai văzut deci pe tatăl dumneavoastră de mai multe decenii.

— Nu am ştiut unde era. Telefonul doctorului Harrigan a fost ca un trăsnet, mi-a spus să vin oricând pe aici să vorbim… despre tatăl meu… aici sau la spital. Am venit prima dată aici. Răsuci între degete ceaşca de cafea. Nu îmi plac spitalele.

Jake îşi dădu seama că faţada fragilă ascundea o structură de oţel. Începea să îi placă de Patrice Perez.

— Cum v-a găsit doctorul Harrigan?

— Prin Administraţia Veteranilor.

— Tatăl dumneavoastră a fost în armată?

— În Coreea. A fost ofiţer, locotenent, rosti ea cu mândrie. S-a căsătorit cu mama chiar înainte de a pleca la război. De aceea a ajuns la casa de nebuni.

Jake tresări – ura termenul acela.

— A suferit de stres posttraumatic?

— Pe atunci i se spunea şoc de război. I-a văzut pe cei mai buni doi prieteni ai lui sfârtecaţi de obuze chiar în faţa lui. Într-un loc numit Heartbreak Ridge[2]. Întotdeauna mi s-a părut un nume potrivit.

Jake ştia că la Heartbreak Ridge avusese loc una dintre bătăliile cele mai sângeroase ale Războiului din Coreea.

— Cât timp a fost internat?

— De aproape imediat ce s-a întors. Dormea cu capul pe cască, ca pe o pernă. Avea nişte migrene îngrozitoare, uneori era apucat de crize violente. Eu aveam cam cinci ani. Îmi amintesc că se lovea cu capul de perete şi urla.

„Pare mai calmă acum, se gândi Jake. Îi face bine să vorbească."

— Mama a aranjat să fie internat în spital. Tata ne-a rugat să nu mergem să-l vedem până nu se simte mai bine. Primeam scrisori de la el din când în când. Ultima a fost pentru mine. A scris că i-au făcut ceva, un fel de operaţie chirurgicală, şi că se simţea mai bine. Dar nu a semnat-o aşa cum le semna pe celelalte: „Tu eşti gărgăriţa mea scumpă şi dragă, cu multă dragoste, tati". În loc de asta era: „Tatăl tău, locotenent James A. Lyons". După aceea nu am mai primit nicio scrisoare. Când mama a sunat la spital, i s-a spus că tata dispăruse. Glasul i se înecă. S-a dus cică la plimbare şi a dispărut.

Lui Jake îi venea să o îmbrăţişeze, să o lase să-şi plângă durerea în voie.

— Când s-a întâmplat asta?

— În septembrie 1963. Am crezut că poate a început o nouă viaţă, că a vrut să-şi lase trecutul în urmă, dar mama nici nu voia să audă: „Nu ar fi plecat niciodată fără să-şi ia rămas-bun", îmi zicea. „Te iubea prea mult ca să facă aşa ceva."

În sfârşit, lacrimile veniră, încet la început, apoi un adevărat torent.

— Nu ştiu ce să fac. Trebuie neapărat să aflu ce s-a întâmplat cu el. Mama a murit; numai eu am rămas. Nimănui nu-i pasă de el în afară de mine. Am încercat să obţin dosarul lui, dar spitalul s-a închis şi Administraţia Veteranilor nu mai are dosare medicale. Mi-au zis că a fost un incendiu, dar poate spun numai aşa, ca să scape de mine.

— Nu, e adevărat, o asigură Jake. Am mai avut de-a face cu asta. S-a întâmplat în St. Louis în

1973. O mare parte din baza de date a Administraţiei Veteranilor s-a pierdut atunci.

Jake se gândise că răspunsul lui o va consola, dar nu făcu decât să o deprime şi mai tare.

— Nu ştiu ce să fac, repetă ea. Am o fiică, şi ea merită să ştie despre bunicul ei. Dar de unde să obţin un răspuns cinstit? Nu sunt decât o chelneriţă divorţată de vârstă mijlocie din New Jersey. Pentru guvern, sunt un nimeni.

Jake îi dădu un şerveţel de hârtie să se şteargă la ochi.

— Aţi putea angaja un investigator privat.

Femeia clătină din cap.

— Nu am eu atâţia bani. Dar mă întreb: dacă a fost vina spitalului? Ştiţi cumva un avocat care ar vrea să îmi ia cazul?

— Vreţi să cereţi despăgubiri?

— Nu vreau *bani,* zise ea, de parcă era un cuvânt obscen. Pur şi simplu vreau să aflu ce s-a întâmplat cu tatăl meu.

— Vreţi un avocat care să nu lucreze pentru bani – care să vă ia cazul numai pentru satisfacţia de a descoperi adevărul?

— Ştiu că e imposibil, şopti ea cu un suspin.

— De fapt, replică el, ştiu exact persoana potrivită.

Capitolul 4

Când auzise vocea lui Jake, Manny îi închisese receptorul în nas. Până când o sună din nou, avu însă timp să-şi amintească de cazul Terrell şi să recunoască faţă de sine însăşi că, oricât era de arogant, avusese dreptate în legătură cu Essie Carramia. Îl lăsă să-i spună despre Patrice Perez. Apoi o sună pe Patrice, a cărei poveste, ca un virus familiar, o molipsi.

Acum, oarecum spre surprinderea ei, Manny se găsea în Poughkeepsie, New York, la Academia Psihoanalitică pentru îmbunătăţirea Calităţii Vieţii, care adăpostea arhivele mai multor spitale psihiatrice acum închise, printre ele şi cel din Turner. Căutase pe internet informaţii despre Turner şi aflase că statul New York plătea Academiei o sumă pentru arhivarea tuturor dosarelor care nu se aflau nici la Societatea de Istorie din Turner, nici nu fuseseră încă recuperate din spital. Astfel că, într-o frumoasă zi de toamnă, Manny îşi luase Porche-ul decapotabil şi se dusese acolo.

Ajunsese înainte de ora prânzului, pentru a avea suficient timp să se uite la dosare şi să ajungă înapoi acasă pe lumină, deşi exteriorul cenuşiu al clădirii era ca un nor întunecat în mijlocul unui cer plin de soare. Intră pe porţile impunătoare de fier forjat şi în hol dădu peste o tânără acră, cu părul nisipos lung până la umeri, aşezată la un birou de mahon pe care stătea o plăcuţă neagră cu litere aurii: RECEPŢIONISTĂ. Manny îi zâmbi, ştiind foarte bine că femeia nu avea să-i întoarcă zâmbetul.

— Bună ziua, mă numesc Philomena Manfreda. Am sunat ieri în legătură cu nişte documente de arhivă ale Spitalului de Boli Mintale Turner, devenit apoi Institutul Psihiatric Turner.

Recepţionista se uită în agendă.

— Corect. Dar domnul Parklandius, directorul nostru, nu a venit încă şi nu sunt sigură că vă pot permite accesul la acele documente până nu se întoarce dânsul.

Se uită la Manny cu ochii mijiţi, de parcă îşi pierduse ochelarii sau lumina era prea slabă.

„Nu ştie cu cine se pune.” Zâmbetul lui Manny se lărgi.

— Îmi pare rău. Nu am reţinut cum vă numiţi.

— Lorna Meissen. Sunt asistenta domnului Parklandius. Cu mine aţi vorbit ieri. Am crezut că va fi deja aici la ora aceasta. Îmi pare rău.

— Lorna. Bună dimineaţa. Nu ştiam că trebuie să fie el personal aici. Credeam că Academia funcţionează ca o bibliotecă publică. Eu sunt avocată, şi legea spune că, din moment ce biblioteca primeşte fonduri de la guvern, nu puteţi să interziceţi unei persoane particulare accesul la documente. Domnul Parklandius va trebui să îşi dea permisiunea, aşa că nu contează dacă e aici sau nu. „Oare chiar există chestia asta în noile legi despre confidenţialitate? Dacă eu nu ştiu, pot să pariez că nici Lorna nu ştie.”

Lorna se uită la Manny bănuitoare.

— Presupun că va fi în regulă. Trebuie să vă avertizez că arhivele s-ar putea să fie greu de găsit. Sunteţi abia a doua persoană care a cerut să le vadă în cei trei ani de când lucrez eu la Academie. Se ridică în picioare. Veniţi. Vă duc sus în sala de lectură.

Încuie uşa din faţă acţionând un buton din spatele biroului şi o conduse pe Manny la un lift straniu, de modă veche, într-o cuşcă deschisă. Clădirea era proprietatea familiei Hawkins, explică ea, care îşi făcuse averea din afaceri imobiliare. Dar niciun membru al familiei nu îi vizita vreodată, şi domnul Parklandius nu voia să vorbească despre acest subiect. În timp ce liftul urca, Manny observă podelele de marmură,

tavanele în boltă, nişte scări maiestuoase de marmură cu balustrada de alamă lustruită.

Ajunseră la etajul trei. Nu părea să fie nimeni în clădire în afară de ele două, observă Manny. Nu auzi nimic, în afară de liniştea cea mai adâncă. La capătul holului, în dreapta, se găsea o cameră vastă cu mai multe mese de conferinţă şi scaune inconfortabile. Pe uşă, o placă anunţa: NUMAI PERSONALUL AUTORIZAT. Vizavi era o uşă închisă pe care scria: CHARLES P. PARKLANDIUS, DIRECTOR. Lorna o aşeză pe Manny la una dintre mese în faţa unui teanc imens de cutii umplute cu dosare, datate din anul 1888 până în prezent, care fusese evident pregătit pentru sosirea ei. Spitalul fusese deschis în 1869 cu numele de Azilul Turner pentru Retardaţi, îi spuse Lorna, dar acestea erau singurele dosare existente.

— Eu voi fi jos, zise Lorna. Mă tem că, dacă aveţi nevoie de ceva, va trebui să coborâţi.

Manny o privi plecând cu uşurare. Camera avea ferestre care dădeau înspre râul Hudson, şi nu îşi putea imagina un loc mai plăcut pentru o documentare. Luă primul dosar, datat 1888, care conţinea o listă de nume de oameni morţi de mult şi tratamentele pe care le primiseră. Registrul ar fi putut tot atât de bine să descrie procedee din Evul Mediu.

Alte dosare conţineau documente mai banale: o comandă de 150 de cearşafuri şi feţe de pernă în 1916; preţul plătit pentru echipamentul de laborator în 1925; şi – în mod ciudat – un exemplar al unui număr din august 1962 al ziarului *Baxter County Daily Gazette.* Manny se gândi că e ciudat ca un ziar să se afle printre dosare medicale.

Ah. Prima pagina era consacrată picnicului de vară al Spitalului de Boli Mintale Turner, ce trebuia să aibă loc în curând. O fotografie de la o sărbătoare asemănătoare din mai arăta câteva femei plimbându-se în rochii de primăvară, alături de bărbaţi în costume elegante. Un program anunţa

ora ceremoniei de deschidere şi promitea un barbecue, un concurs de aruncare a inelelor, un cadril şi alte manifestări. Publicul era invitat să participe: intrarea era de un dolar, „în beneficiul pacienţilor săraci”. Erau mai multe fotografii de la picnic; în unele, doctorii şi asistentele pozau alături de pacienţi.

Manny îşi dădu seama că Spitalul de Boli Mintale Turner, cum era numit aici, reprezentase mai mult decât o simplă instituţie de tratament; fusese centrul social şi economic al districtului Baxter. Dosare mai recente documentau schimbarea numelui spitalului, cazul unei persoane care aproape se înecase în bazinul din curte, o cădere a instalaţiei electrice, ameninţarea unui câine turbat. Şi apoi, cu mare tristeţe, închiderea institutului din cauza lipsei de fonduri, o zi MOHORÂTĂ PENTRU TURNER, proclama un titlu.

În cele din urmă, Manny ajunse la un set diferit de dosare: datele despre pacienţi, de la începutul spitalului. Manny începu să le citească atent, distrasă de la cercetarea ei de prezentarea tratamentelor pentru o mulţime de boli, de la demenţă la alcoolism, şi a felului cum se schimbaseră acestea de-a lungul anilor.

Cu totul, Manny citi aproape cinci ore, şi abia în ultima oră începu să caute dosarul lui James Albert Lyons. Nu reuşi să îi găsească numele, cel puţin nu în perioada dintre sfârşitul Războiului din Coreea şi 1964, anul în care dispăruse. „Poate m-am uitat prea repede”, se gândi ea, şi era pe punctul de a începe din nou, când o simţi, mai degrabă decât o auzi, pe Lorna Meissen furişându-se în spatele ei.

— Mă tem că va trebui să plecaţi, zise Lorna. Nu sunt decât eu aici, şi îmi termin programul pe ziua de azi.

„La naiba!”

— Pot să xerocopiez la câteva documente?

— Cred că va trebui să vă întoarceţi, doamnă Manfreda, replică Lorna înţepată. Nu cred că este permisă copierea actelor.

Manny era prea obosită ca să mai inventeze o lege care să dea seamă de situaţie.

— Atunci mai pot rămâne încă cincisprezece minute?

— Da. Dar plec la cinci fix.

— Mulţumesc, îi zise Manny, zâmbind. Cobor în câteva minute.

Într-adevăr, era deja în întârziere la cina pe care trebuia să o ia cu Jake Rosen şi, având în vedere că nu mâncase nimic la prânz, era moartă de foame.

După ce Lorna ieşi, Manny răsfoi rapid celelalte dosare. Desfăcu un cilindru de carton pe care scria planuri arhitectonice şi îl vârî în geantă. „Asta îmi va da o idee despre clădire." Adăugă mai multe dosare care ar fi putut să conţină informaţii despre James Lyons, deşi nu avea prea multe speranţe. „O să le iau acasă, o să mă uit peste ele diseară, le copiez la birou pe cele de care am nevoie şi le trimit înapoi. Lorna va fi prea speriată să-i spună şefului că le-am luat, şi nimeni nu va observa că lipsesc pentru câteva zile – sau câţiva ani, de fapt."

Aranjă cutiile la loc, le lăsă pe masă, ieşi din sală şi începu să coboare scările. Fu tentată să se oprească la etajul doi să arunce o privire, dar nu voia s-o întârzie pe Lorna. Auzi liftul urcând pe când ajungea în hol şi se gândi ca era Lorna care venise s-o caute, dar Lorna o aştepta nerăbdătoare la biroul din faţă. Poate că pasagerul din lift era misteriosul domn Parklandius. Frustrată, simţind că nu găsise nimic important, Manny rezistă tentaţiei de a fugi înapoi pe scări doar pentru a-l zări.

*

Afară se făcuse deja rece. Manny puse acoperişul la Porsche şi sună la birou.

— A fost o zi plictisitoare, îi spuse asistentul ei Kenneth. Nimic nou în cazurile Cabrera sau

Morales. Domnul Williams pretinde că are o fractură cervicală. Şi, slavă Domnului, doamna Livingston ţi-a trimis în sfârşit cecul. Mai avem ce mânca o lună.

Kenneth Medianos Boyd era un copil al străzii care îşi luase în închisoare certificatul de asistent de avocat. Visa să ajungă avocat, dar pentru asta avea nevoie de o diplomă şi pentru asta de bani, care la rândul lor însemnau două slujbe: lucra pentru Manny şi pe post de chelneriţă, numită Prinţesa K, la clubul de noapte Changing Places. Prinţesa K, pretenţioasă în legătură cu curăţenia din toaleta femeilor, tipărise mai multe afişe pe care scria: „VĂ ROG SĂ TRAGEŢI APA LA WC” şi le lipise în toate cabinele de toaletă. Manny fusese numită avocată pro bono când Kenneth fusese arestat sub acuzaţia de intenţie de a distruge dovezile – droguri – aruncându-le în toaletă. Îşi petrecuse noaptea în celula de bărbaţi îmbrăcat în pantofi cu talpă groasă, cu toc de doisprezece centimetri, din imitaţie strălucitoare de piele turcoaz, în nişte chiloţi tanga verde ţipător cu volănaşe şi o coadă din pene de păun, cu machiaj complet şi, bineînţeles, cu subsuorile epilate. Bărbaţii din celulă fuseseră îngroziţi de el.

Manny nu trebuise să depună un efort prea mare pentru a-şi elibera clientul, în ciuda condamnărilor sale anterioare sub acelaşi cap de acuzare. Judecătorul râdea atât de tare de costumaţia lui şi de poveste, încât abia reuşi să pronunţe: „Caz respins”. Dar petrecuseră suficient timp împreună încât să lege o prietenie. Kenneth era inteligent şi harnic, şi avea nevoie de o slujbă de zi. Ea urma să aibă grijă de el şi el avea în plus sarcina de consultant de modă, având în vedere talentul lui pentru amestecarea şi asortarea unor haine extravagante cu pantofi, genţi şi eşarfe.

— Mai e ceva, zise el. A sunat doctorul Rigor Mortis.

— Vrei să spui Rosen?

— În persoană. Era la o scenă a unei crime, vrea să luaţi cina mai târziu, sugerează să vă întâlniţi la 19.30 la intersecţia dintre Sixty-sixth şi Third Avenue. Zice că puteţi discuta despre caz în drum spre restaurant.

„Asta îmi va da timp să mă schimb. Oare ce trebuie să poarte cineva pentru a-i atrage atenţia? O mască mortuară?”

— Sună-l şi spune-i că sunt de acord. Şi dă-i şi numărul meu de mobil în caz că întârzie iar.

„Dacă întârzie, mă întreb cine o să-i facă lui autopsia.”

*

Era deja întuneric când ajunse Manny la intersecţie, dar îi distinse cu uşurinţă silueta cocârjată. Stătea sub un felinar, uitându-se prin nişte hârtii pe care evident le scosese din valiza de la picioare. *El* cu siguranţă nu mersese acasă să se schimbe. Avea costumul şifonat şi probabil nu-şi mai pieptănase părul de la procesul Carramia.

Manny se furişă în spatele lui.

— Bună seara.

Tresărind şi roşind, Jake puse hârtiile la loc şi se întoarse spre ea.

— Domnişoară Manfreda, mulţumesc că aţi acceptat să ne întâlnim. Se holbă la ea uluit. Dar n-aveaţi părul roşcat?

— Săptămâna asta sunt blondă, zise ea, ridicând din umeri. Am vrut să se asorteze cu noua mea poşetă. Îi arăta o geanta roşie, de mărimea unei valize, cu ornamente de piele naturală şi încrustaţii de aur. E de la Vuitton. Noul meu odor. Am fost pe lista de aşteptare nouă luni.

Jake îi privi consternat geanta, apoi se uită la ea. „Ce fel de nebună…?” Una atrăgătoare, trebuia să recunoască. Părul îi arăta grozav, mergea foarte bine cu geanta şi costumul de stofă roşu şi mov. Avea o silueta plină – *voluptuoasă* –, spre deosebire de anorexicele de la televizor sau de pe străzile Manhattanului, care toate păreau să aibă

nevoie de un profiterol. Avea ochii de o nuanţă între albastru şi cenuşiu, iar pielea perfect curată sugera comparaţia obişnuită cu porţelanul. Cel puţin nu avea un strat exagerat de machiaj pe faţă. Dacă învăţase ceva de la masa de autopsie, aceasta era că prea multe femei nu erau mulţumite de darurile cu care le înzestrase natura.

— Vezi ceva interesant? întrebă ea.

Jake roşi, dându-şi seama ca o privise prea lung şi prea insistent.

— Am înţeles ce voiai să spui despre geantă şi păr.

— La ce restaurant mergem?

— Restaurant?

— Da. Kenneth mi-a spus că dumneata vei alege restaurantul şi că vom discuta cazul pe drum până acolo.

Jake îşi luă valiza de pe trotuar.

— De fapt, nu am nicio idee.

— Atunci aleg eu, zise ea încântată. Bravo Gianni. E pe Sixty-first, între Third şi Second.

— Perfect. Jake începu să traverseze bulevardul.

— Stai! Verdele clipeşte.

— Nu vine nicio maşină. Hai să mergem.

Manny rămase pe loc.

— Eu una nu fug pe stradă, mai ales pe străzi cu gropi, în pantofi ca ăştia.

— Te ţin eu, zise el. N-o să cazi.

O prinse de braţul drept şi o conduse într-un pas pe jumătate alergător pe Third Avenue. Manny îşi aduse aminte de momentul când, după ce făcuse autopsia lui Terrell, îi arătase cum se schimbă unghiul traiectoriei glonţului în funcţie de poziţia trăgătorului şi de mişcarea victimei.

— Terrell stătea în picioare, zisese el. Trăgătorul era ghemuit pe vine în spatele lui, în poziţia de tragere care se învaţă la poliţie. Din această cauză apare unghiul acesta în sus. Uite, lasă-mă să-ţi arăt. Îi pusese o mână pe spate şi pe cealaltă pe piept deasupra sânului drept, şi începuse să-i

îndoaie corpul în sus şi în jos, încet. Cel mai important lucru, domnişoară Manfreda, este faptul că glonţul nu a atins omoplatul. Avem două sute şase oase în corp. Singurul os care se mişcă în sus şi în jos pe celelalte oase este omoplatul – scapula. Omoplatul lui Terrell era în sus în momentul în care a fost împuşcat, ceea ce înseamnă că avea mâinile sus pentru a se preda, aşa cum au spus vecinii, şi nu încerca să-şi scoată pistolul din buzunar, aşa cum susţin poliţiştii.

Acum, alergând peste bulevard, Manny nu îşi amintea cuvintele, deşi ele îi eliberaseră clientul, ci senzaţia mâinilor lui, care îi transmiseseră un fior până în şira spinării, deoarece i se păruse că e în stare să facă un gest prostesc, ca de exemplu să se întoarcă şi să-l sărute. „Nebunie."

Ajunseră pe trotuar. Jake îi arătă o clădire albă de cărămidă de cealaltă parte a bulevardului.

— Aici a murit Tennessee Williams. S-a înecat cu un dop de sticlă, conform raportului de autopsie. Fratele lui nu a crezut acest lucru niciodată, a pretins că fusese ucis. M-am uitat prin documente. Fratele lui avea parţial dreptate. Nu dopul de la sticla îl ucisese. A murit de o supradoză de droguri şi de alcool. Nu a fost crimă.

„Impresionant."

— Nu trebuia să vorbim despre cazul Lyons?

— Poate să mai aştepte. Vezi felinarul acela de la colţul celălalt? Acolo a răposat Benjamino Bellincaso. Poc! Omorât de un tip cu o armă, care a dispărut apoi în metrou. A fost începutul unui război al Mafiei care a durat ani de zile. Era aici un restaurant faimos, care a trebuit să se mute. Nimeni nu voia să mai mănânce în localul unde şi-a servit cina cea de pe urmă Bellincaso.

— Mai e ceva pe traseu despre care doreşti să mă informezi? „N-ar fi trebuit să-l întreb."

— A mai existat un restaurant pe aici pe aproape, Neapolitan Noodle, care a trebuit să fie închis, deoarece patru directori ai unei fabrici de

confecţii au fost împuşcaţi la o masă de la care tocmai se ridicaseră nişte mafioţi. Nimeni nu a aflat vreodată cine trebuiau să fie victimele.

Încă o ţinea de braţ; Manny nu făcu niciun efort să se elibereze. Pasiunea din vocea lui, pasul lui plin de forţă, expresia lui erau contagioase. Se simţea bine cu el, vrăjită.

— Oamenii normali nu se orientează după locurile crimelor, zise ea, când în sfârşit Jake se opri să respire. Ai fost vreodată la Bloomingdale? E la trei străzi de aici. E un magazin minunat, are haine superbe şi *două* departamente de încălţăminte, unul pentru momentele când o femeie vrea să se simtă şic, celălalt pentru când vrea să se îmbrace ca o divă.

— Serios? N-am ştiut, replică el monoton.

— Femeile se orientează după magazine – trăiesc după ele. Cumpărături, modă şi toalete curate cu hârtie igienică moale. „E doctor. Poate rezista la informaţii anatomice.” De partea cealaltă a lui Bloomie e un magazin de fabrică. Mi-am cumpărat eşarfa Hermes şi brăţările asortate de smalţ când cu reducerile de la sfârşitul anului. Atunci scad preţul produselor mai vechi, dar, când e vorba de Hermes, cui îi pasă? La urma urmei geanta mea Kelly nu se demodează niciodată.

„Iar se holbează la mine. Oare crede că mi-am pierdut minţile?” Nu, zâmbea. De fapt, ochii îi străluceau de ceea ce ei i se păru a fi plăcere.

— Aici e Bravo Gianni, continuă ea. Specialitatea lor e friptura suculentă, în sânge, şi homarul Fra Diavolo Pasta Mişto, dar, după tot sângele vărsat prin restaurantele din împrejurimi, cred că o să iau peşte.

Capitolul 5

— *Buona sera,* zise Manny în timp ce îl urmau pe şeful de sală la masa din colţ.

Jake îşi scoase jacheta albastră sport, îşi desfăcu cravata cu imprimeu maro cu negru de la gulerul uzat al cămăşii albastru-deschis şi îşi suflecă mânecile – „de parcă are de gând să înceapă o autopsie" – şi după aceea se aşeză la masă pe scaunul din faţa ei.

— Doriţi vin? întrebă ospătarul.

Amândoi se întinseră după lista de vinuri. Rezultă o mică luptă, pe care o câştigă Manny.

— Roşu sau alb? întrebă ea.

— Cum doreşti.

Manny evaluă oferta.

— Vom lua un Amarone din 1995 – Reserva Ducale, *piacere.*

Chelnerul făcu o plecăciune.

— Foarte bună alegere. Şi accentul dumneavoastră – îşi pupă buricele degetelor – impecabil.

— Sunt italiancă de generaţia a doua.

— Şi o sticlă de apă minerală acidulată, îi spuse Jake chelnerului.

— Vai, cât de european! zise Manny, îngustându-şi ochii.

Vocea ei era încă puţin tăioasă; Jake nu era sigur dacă îşi bătea joc de el.

— Eu sunt generaţia a treia de Brooklyn.

Îi umplu paharul când sosi apa minerală.

Erau la desert şi espresso. Când sosiseră, Jake fusese cel care îi trăsese scaunul să stea, nu şeful de sală, o mică galanterie de modă veche pe care Manny o găsise fermecătoare. De asemenea, comandase el biban pentru amândoi şi vorbise practic încontinuu despre morţi violente.

— Acum, în legătură cu cazul Lyons, zise el în sfârşit. Mă gândesc…

— Da, în legătură cu cazul Lyons, îl întrerupse ea. La ce anume te-ai gândit?

Jake îşi ridică o sprinceană, mirat.

— Poftim?

— Nu am nicio veste despre tine între Terrell şi Carramia – şi după Carramia nici măcar o scuză că m-ai crucificat acolo. Apoi mă suni să-mi spui că o femeie de care n-am auzit niciodată mă va contacta ca s-o reprezint în instanţă pentru că ţi se pare că sunt un avocat grozav. Îşi îngustă ochii. Asta voia să fie un banc?

— Ah, înţeleg că ar putea părea puţin ciudat. Dar m-ai impresionat cu adevărat la tribunal şi, când fiica domnului Lyons…

— Eşti în stare să spui orice, nu-i aşa? Orice, numai să iasă aşa cum vrei tu. Te-am impresionat în sala de tribunal? Cum poţi să spui aşa ceva fără ruşine? M-ai făcut să par o studentă fără experienţă.

Jake zâmbi fără condescendenţă.

— O studentă impresionantă totuşi. Uite ce e, eu sunt om de ştiinţă. Am fost angajat ca să emit o părere bazată pe ştiinţă, şi această părere este ceea ce este, indiferent cine mi-o cere. Eu nu am depus mărturie împotriva ta, eu am depus mărturie împotriva unor concluzii false. Exact aşa cum nu am fost angajat să depun mărturie *pentru* tine în cazul Terrell. Dacă poliţia nu l-ar fi împuşcat pe clientul tău în spate, ţi-aş fi spus.

„OK, deci nu e de vânzare. Dar tot e un înfumurat.” Lingura pe care se găsea o îmbucătură de tiramisu se opri înainte de a-i ajunge la gură. Când îşi desfăcuse gulerul şi îşi suflecase mânecile înainte de a se aşeza la masă, lui Manny i se păru că e lipsit de bune maniere; dar acum, dezinvoltura şi atitudinea lui firească, evidenta sinceritate şi francheţea privirii sale deschiseră o poartă în mintea ei şi ea îl lăsă să intre.

— Ţi s-au servit nişte opinii greşite, continuă el. Dar, dincolo de asta, ai fost mai bine pregătită

decât orice avocat pe care l-am văzut vreodată. Descoperirea studiului aceluia pe care l-am făcut despre depoziţiile martorilor la arestările poliţiei – uluitoare. Şi eşti evident foarte… zeloasă când reprezinţi interesele clienţilor tăi. Am citit câte ceva despre cazurile tale de până acum. Ai obţinut un aranjament în cazul Terrell când nimeni altcineva nu voia să se atingă de el. Şi, când guvernatorul a refuzat să elibereze un permis pentru protestatarii aceia împotriva pedepsei cu moartea, ai insistat că încalcă Primul Amendament. Apropo, ai scris atunci un raport foarte elegant. Se întinse brusc peste masă şi o prinse de mână. Ai grijă. O să-ţi cadă tiramisu pe sacou.

Manny înghiţi prăjitura.

— Normal că-mi pasă de clienţii mei. Doar nu m-am trambalat până la Poughkeepsie pentru tine, am făcut-o pentru Patrice Perez. Şi, dacă descopăr că e o escrocherie de vreun fel, o să-i fac zilele fripte, nu te teme.

— Escrocherie? Nici într-un caz. Nu ai cunoscut-o încă. Nu cred să fi existat vreodată vreo femeie mai vulnerabilă, mai…

— Iartă-mă, doctore Rosen, dar am învăţat că oamenii de ştiinţă nu ştiu mai nimic despre inima omenească. Vulnerabilitatea este specialitatea escrocilor.

— Crezi că e o escroacă?

— Nu am spus asta. Am menţionat doar posibilitatea.

„Încearcă să câştige, se gândi Jake. Să mi-o plătească pentru Carramia.” Ideea îi făcu plăcere.

— Totuşi, te-ai trambalat până-n Poughkeepsie.

— Bineînţeles. Dacă e cinstită, atunci biata femeie o fi crezut că tatăl ei a abandonat-o. Acum nu mai are habar ce s-a întâmplat cu el. Tot ce ştie ea e că doctorii din spitalul acela de psihopaţi i-au făcut un tratament aiurea şi apoi l-au îngropat în curtea din spate ca pe un câine turbat. Manny sorbi

din vin, deşi nu avea nici cea mai mică intenţie să se ameţească în faţa lui. Chiar şi dacă n-a avut loc nicio încălcare a legii acolo, statul New York tot îi datorează o explicaţie. Poate că n-are ea cincizeci de dolari în bancă, dar are absolut tot dreptul să se ridice şi să ceară… Se întrerupse. De ce zâmbeşti?

— Îţi pasă cu adevărat. Îmi place chestia asta.

Manny ridică din umeri.

— Tata mi-a zis odată că ar fi trebuit să-mi dea numele Sfântul Iuda, după ocrotitorul cauzelor pierdute. În versiune feminină, bineînţeles.

— Înţeleg. Jake luă o îmbucătură din prăjitura lui caldă cu ciocolată. În schimb te-a numit Philomena Erminia.

Se uitară unul la celălalt, cu privirea zăbovind în ochii celuilalt.

— Deci mi-ai descoperit al doilea nume, da?

— Sunt foarte meticulos, zise el. Şi, în plus, era în documentele de la tribunal.

Manny reflectă la spusele lui timp de o secundă.

— Acum, că suntem în aceeaşi echipă, poţi să-mi spui Manny. Toată lumea îmi zice aşa.

— Nu Philly?

— Nu, dacă vrei să-ţi păstrezi dinţii, zise ea.

*

Mai comandară cafea. Ea îi povesti despre vizita la Academie şi despre cât de nefructuoasă i se păruse.

— … au fost interesante informaţiile despre istoria spitalului, dar n-am găsit niciun cuvânt despre Lyons.

— Poate că şi ăsta e un detaliu interesant. Semnificativ.

— *Este* ciudat. Există dosare ale altor pacienţi din aceeaşi perioadă. Al lui lipseşte.

— Crezi că a fost furat? Distrus?

— S-ar putea. Patrice spunea că tu ai găsit rămăşiţele. Tu şi doctorul Harrigan, care pare să fi murit între timp. Sunt în vreun fel relevante?

Jake se întrebă dacă îşi bate joc de el, dar tonul şi expresia ei erau serioase. Tachinarea reciprocă de dinainte încetase în faţa cauzei comune.

— În multe feluri, răspunse el. În primul rând, am identificat indubitabil scheletul din fişierele stomatologice. Dar asta ştii deja.

— Dar cauza morţii?

— Fractură a celei de-a doua vertebre cervicale.

— Fractura spânzuratului.

— O-ho! De unde ştii chestia asta?

— Sunt pasionată de istoria linşajului. Colecţionez cazurile în care tribunalele au consfinţit imoralitatea. Asta mă încurajează să nu am prea mare încredere în sistemul nostru legal – dacă am avut vreodată. Manny se aplecă în faţă. Cum poţi fi sigur că nu i s-a rupt gâtul când au aruncat cadavrul în groapă?

— Pentru că la microscop am văzut fier, reziduul hemoglobinei descompuse. Asta înseamnă că a avut loc o sângerare la locul fracturii, ceea ce la rândul său înseamnă…

— Că era viu când s-a întâmplat evenimentul. Crezi că s-ar putea să fi fost spânzurat?

— E posibil. Dar, având în vedere faptul că era într-un spital de boli mintale, cred că există o explicaţie mai plauzibilă. Gâtul rupt poate fi o consecinţă a terapiei cu electroşocuri.

Manny se cutremură involuntar.

— Brutal.

— Cu ani în urmă, dacă medicii foloseau prea mult curent şi nu administrau pacientului un relaxant muscular – sau dacă personalul nu era instruit cum trebuie –, se întâmpla. Pot să-ţi arăt exemple în muzeul de la Departamentul de Medicină Legală.

— Mersi, nu. Manny învârti linguriţa în ceaşca de espresso. Ce mă agasează pe mine e că nimănui nu i-a păsat de moartea lui. Sistemul juridic nu este interesat decât de statistici, de cât de multe cazuri a rezolvat un judecător.

El îi împărtăşea cinismul. Autopsii neglijente, dovezi de mântuială, depoziţii false – toate acestea influenţaseră întotdeauna tribunalele, cărora nu părea să le pese nici cât negru sub unghie când se descopereau erori. „Caz închis” însemna mult prea des „caz închis pentru totdeauna”.

— Uite, zise el. Noi doi ştim că asta nu a fost o moarte naturală. Ar fi trebuit raportată la procuratură, dar nu a fost. Spitalul ar fi trebuit să-i spună soţiei lui Lyons, dar nu i-au spus.

— Tu crezi că sistemul juridic este interesat de adevăr, justiţie şi echitate? În experienţa mea – *nu!*

Glasul lui Manny se ridicase atât de mult la aceste cuvinte, încât cuplul care se săruta la o masă vecină se opri ca să se uite la ea.

— Nu am terminat. Nici măcar nu am văzut radiografiile. Secretara doctorului Harrigan trebuia să mi le trimită, dar nu au ajuns. Nu ştiu exact de ce durează atât.

— Dar analiza toxicologică?

— Harrigan avea de gând să folosească un laborator din afară. Însă nu am văzut încă documentele.

— Dar de ce nu a făcut Harrigan analiza în laboratorul spitalului?

— Pentru că nu avea încredere în ei. Laboratoarele spitalelor obişnuite sunt celebre pentru greşelile în analiza toxicologică. Sunt menite să investigheze oameni vii, normali; şi atât.

Manny îşi împinse înainte ceaşca de cafea.

— Între timp, eu voi încerca să găsesc cumva fişele medicale ale lui Lyons. Poate că au uitat vreunele la spital înainte de a-l închide. Şi o să văd dacă pot găsi pe cineva care să-l fi cunoscut, la spital sau înainte. Poate mai trăiesc câţiva dintre camarazii lui din armată. O să încerc şi să discut cu doctorii care l-au tratat, dacă pot să aflu cine sunt. Patrice le va anula interdicţia de a vorbi despre tratamentul tatălui ei.

Jake o privi cu înţelegere.

— Ar trebui să angajezi un investigator. Cu siguranţă eşti ocupată.

— Nu-mi pot permite un investigator. Pierderea cazului Carramia nu mi-a prins prea bine. Am cheltuit o grămadă de bani cu el, şi, când pierzi, nu îţi decontează nimeni nimic. Şi nici clienţii noi nu dau năvală. Slavă Domnului pentru cazul Terrell. Fără el aş fi nevoită să port hainele de anul trecut.

Jake se foi în scaun, stingherit. „Nu îmi voi cere scuze că a pierdut."

— Pot să plătesc eu un investigator privat, dacă te ajută cu ceva.

Manny se simţi ca o elevă de clasa a treia de la şcoala catolică, stând în faţa profesoarei severe, cu mâinile aşezate frumos una peste alta în faţa ei. „Presupun că îţi permiţi la un onorariu de cinci mii pentru o zi", se gândi ea, impertinenţa depăşindu-i blândeţea.

— Mersi, dar aş prefera să o fac singură.

— Chiar ai de gând să mergi la spitalul Turner? E un loc îngrozitor. Mai bine ia pe cineva cu tine.

„Dar nu pe tine. *Tu* eşti mult prea ocupat." Manny se simţi cuprinsă din nou de un val de resentimente şi se ridică, nerăbdătoare să ajungă acasă.

În momentul acela sună telefonul lui celular şi Jake îi făcu semn să stea jos.

— Ma întorc imediat.

Era un număr din nordul statului. Se duse către bar.

Manny se aşeză în scaunul lui şi începu să-i scotocească prin buzunarele hainei. Avea chei de maşină, chei de casă, un sfert de dolar şi un cent, un pachet de Tums şi o scrisoare de la o femeie, pe care conştiinţa nu o lăsă să o citească. „Poate că totuşi îşi petrece timpul şi cu oameni care mai au puls."

Se retrase pe propriul scaun, întrebându-se dacă ar fi trebuit să încerce să se împace cu Alex, cu care fusese prietenă timp de un an. Alex era

bancher, a treia generaţie, cu un egocentrism care o lăsa deseori pe dinafară, dar cu toate acestea era un om bun. Voise să se însoare cu ea, dar voise de asemenea ca ea „să lase munca de tribunal pentru alţii”, şi asta anulase totul.

Jake se reîntoarse. Încercă să-i zâmbească, dar era evident supărat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Arăţi complet bulversat.

— Am fost chemat să fac o autopsie. Nu e niciun medic legist şi familia m-a rugat să vin eu.

„Turner”, se gândi ea şi simţi un fior de presimţiri negre.

— Cine a murit?

— Menajera doctorului Harrigan, zise el sumbru, privind afară în întuneric.

*

— Plătesc eu, zise Manny, căutându-şi cartea de credit. Patrice e clienta mea; protocolul zice că trebuie să plătesc eu.

Cartea de credit a lui Jake ieşi la iveală.

— Mama m-a învăţat să nu las niciodată o doamnă să plătească cina. *Ea* dictează.

„Încântător. Nu are niciun simţ al modei, dar are maniere elegante.”

— Data viitoare e rândul meu, atunci, zise ea de-abia auzit, nesigură dacă, după geanta Vuitton, îşi mai putea permite să scoată încă vreo sută de dolari din cont.

„Asta dacă va mai fi o altă dată.” Plăti el. Se ridicară în picioare.

— Te conduc până acasă, spuse el. După aceea mă duc la Turner.

— La zece seara?

— Familia părea chiar disperată. Vocea îi sună obosită. Cadavrelor nu pare să le pese de timp. Şi, cu cât ajungi mai curând la ele, cu atât poţi găsi mai multe indicii.

„Nu vreau să plece.” Acest gând, neinvitat şi neaşteptat, o împietri de uimire.

— Conduc eu, zise ea.

Jake se chinuia să-şi pună haina. O mână i se prinsese în mânecă. Se uită uluit la ea.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Turner. Vin cu tine.

— Imposibil.

— Serios? încearcă numai să scapi de mine.

Jake rămase nemişcat, gândindu-se timp de câteva momente. Manny îi aşteptă răspunsul, surprinsă de propria nerăbdare.

— OK.

„Oare îmi face pe plac sau vrea într-adevăr să merg cu el? Nu contează."

— Bine. Luăm maşina mea.

*

— Un Porsche! Pentru o femeie care a pierdut cazul Carramia, nu ţi se pare puţin cam extravagant?

Erau în garajul ei. Se schimbase în haine Chanel: costum subţire şi accesorii asortate – şiruri multiple de perle, curea lănţişor cu marca Chanel, poşetă, pantofi de piele întoarsă.

— L-am cumpărat înainte de Carramia. Mai şi câştig din când în când, şi câteodată câştig zdravăn, adăugă ea. Şi, în plus, hainele şi maşinile nu sunt extravaganţe. Se hotărî să nu îi explice filosofia mamei sale.

Jake întinse mâna, aşteptând să primească cheile. Manny se uită la ea.

— Cred că glumeşti.

— Eu conduc.

— Poate că n-ai observat, obiectă ea, dar aceasta este maşina mea. Şi, pe lângă asta, tu nu eşti în stare să conduci. Ai băut două pahare de vin.

Jake îşi frecă tâmplele; începea să se enerveze.

— Acum două ore. Sunt un bărbat de nouăzeci de kilograme care tocmai a luat o masă bogată. Chiar vrei să îţi explic rata de metabolizare a alcoolului în corpul omenesc?

— Doamne sfinte, nu!

— Bine. Atunci dă-mi cheile. Trebuie să mergem până acolo, să facem autopsia şi apoi să ne întoarcem. Nu putem să respectăm limita de viteză.

Manny îi dădu cheile. Jake se urcă la volan.

— Unde naiba-i contactul?

Manny îşi înăbuşi un hohot de râs.

— La stânga volanului, exact aşa cum trebuie să fie într-un Porsche Cabrio, în amintirea originii sale ca maşină de curse.

Jake privi în jos.

— Oh, la dracu'! Are trei pedale.

Hohotul de râs explodă fără reţineri.

— Bineînţeles. E un Porsche.

Jake ieşi din maşină şi îi dădu cheile.

— Nu ştiu să conduc o maşină cu schimbător, zise el.

Lui Manny îi trecură prin minte cel puţin zece replici usturătoare, dar se abţinu. „Ce bărbat sub optzeci de ani nu poate conduce decât o maşină cu cutie automată?"

Ieşiră din garaj. Se opriră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Nu ştii să conduci cu schimbătorul?

Manny îi aruncă o privire încărcată de venin.

— Nu pot să-mi las băieţelul singur acasă toată noaptea. Ai grijă de maşină.

— Băieţelul? urlă el în urma ei, dar Manny dispăruse deja.

Jake aşteptă în maşină cât timp urcă ea la apartament.

Oare menţionase până acum un copil? Se imagină încercând să ajute o nebună să fixeze un scaun de copii în Porsche. Oare chiar avea de gând să aducă un bebe la o autopsie? „De ce Dumnezeu am lăsat-o să vină?" se întrebă singur, dar nu încercă să îşi analizeze motivele.

Manny se întoarse, purtând o legătură şi o geantă mare Prada.

— Ce ţi-a luat aşa de mult timp? întrebă el.

— A trebuit să-l plimb puţin pe Mycroft.

Se reaşează la volan şi îi depozită legătura în braţe.

Unde aceasta se mişcă.

— Un pudel! „E nebună de legat.”

— Nu are decât un an. Nu pot să-l las singur toată noaptea, îi place să fie ţinut în braţe.

— Cu siguranţă glu…

— Şi nu vrei să cobori geamul, te rog? Lui Mycroft îi place aerul proaspăt.

Îi trecu lui şi geanta – Prada –, plină până la refuz. Jake încercă să găsească loc pe podea şi pentru ea, şi pentru picioarele lui, ştiind foarte bine care dintre ele va fi preferata ei.

— Ce naiba ai pus aici?

— Ceva de citit cât timp tu hăcuieşti cadavrul. Majoritatea sunt lucruri pentru Mycroft: păturica lui favorită, jucării, bolul, Evian şi batoane de carne uscată de vită; puloverul, în caz că se face rece; şi perna lui roşie favorită. Chestiile de bază.

— Cari după tine o sticlă de apă minerală pentru câine?

Jake şi Mycroft se priviră lung. Blana animalului era lucitoare şi tunsă frumos, dar falca de jos îi ieşea în afară în mod ciudat, cu unul dintre colţi crescut într-o parte.

— Ce muşcătură a naibii are câinele ăsta! zise el. Şi părul din jurul gurii îl face să pară ca şi cum tocmai ar fi mâncat o gogoaşă.

— E prea tânăr să-l duc la stomatolog. Dar, dacă vrei să ştii, Mycroft este un întreprinzător. Îngrijitorul lui a numit un parfum după el: Mycroft Millefleurs, Parfum pentru Căţeluşul Preţios. Se uită direct în ochii lui. Mulţi bărbaţi ar vrea ei să aibă un asemenea noroc.

*

Ajunseră la Spitalul Districtual Baxter în mai puţin de două ore, timp în care Jake îi povestise despre Pete Harrigan şi cancerul care îi luase viaţa. Jake se duse direct la morgă, lăsându-l pe Mycroft

în maşină cu jucăria lui favorită şi un bol de apă şi depozitând-o pe Manny în camera de aşteptare cea mai apropiată, destinată familiilor aduse să identifice decedaţii. Era o cămăruţă deprimantă, cu lumini fluorescente care licăreau încontinuu şi fără ferestre. Manny simţi cum entuziasmul îi dispare, înlocuit de realitatea întunecată a morţii şi a durerii. Se întrebă cum putea un om ca Jake să-şi petreacă viaţa înfruntând mereu aşa ceva. Ce fel de tragedii văzuse el? Cum se proteja pe sine însuşi împotriva lor? Moartea de bătrâneţe de obicei nu necesita o autopsie, ştia ea. Aşa că morţile pe care le analiza Jake erau crime, sinucideri, accidente – vieţi întrerupte înainte de vreme. Ea însăşi văzuse multe cadavre în meseria sa şi deseori se considera apărătoarea lor. Dar să le *mânuiască,* să zăbovească asupra lor? I se părea de neconceput.

— Manny?

Aproape că sări de pe canapea.

— Jake! M-ai speriat. Ai terminat atât de repede?

— Nici nu am început încă. Nu e niciun asistent.

— Asistent?

— De autopsie. Mută cadavrul, coase după ce a terminat medicul legist, ajută la diverse chestii. Pielea de sub ochi îi era cenuşie din cauza oboselii. Tocmai am vorbit la telefon cu anchetatorul deceselor suspecte din districtul vecin. El are grijă şi de lucrurile de aici de când Pete… de când nu mai există medic legist în districtul Baxter. Mi-a zis că asistentul nu e în oraş şi că nu pot să-l găsească pe omul de rezervă.

— Şi cât timp le va lua până să-l găsească?

Jake îi zâmbi subţire. Manny speră că încerca pur şi simplu să fie fermecător.

— De fapt…

Manny îşi dădu seama ce avea să urmeze.

Capitolul 6

Manny nu mai fusese niciodată la o autopsie adevărată. Era sfârşitul potrivit pentru o zi în care se îmbrăcase ca o femeie fatală. Avea pe ea numai haine Chanel, chiar şi eşarfa. Costumul era atât de şic, încât Coco însăşi ar fi murit pentru el – încă o dată. Nu se considerase niciodată o fată „feminină". Din moment ce părinţii ei nu o avuseseră decât pe ea, tatăl ei italian o crescuse ca pe un fiu. Învăţase să pescuiască, să joace zaruri şi fotbal şi să îşi repare singură prizele. Îi plăceau artele marţiale, James Bond şi filmele de sâmbătă după-amiază cu monştri. Când era mică, tatăl ei o învăţase să se joace cu băieţii la groapa cu nisip; acum concura cu ei într-o arenă mai mare.

— Fiica Theresei Alessis a găsit-o pe Theresa zăcând moartă pe podeaua bucătăriei şi a chemat o ambulanţă, explică Jake. Cei de la Salvare au încercat o resuscitare. În zadar. Au luat legătura cu doctorul de la Urgenţe, care a declarat-o moartă, şi au adus cadavrul aici. Nimeni nu a atins-o de atunci. Dacă am fi fost în New York, asistentul ar fi dezvelit-o din sacul de plastic, i-ar fi scos hainele şi ar fi pregătit-o pentru autopsie. Aşa, e încă în sac. Din moment ce nu ştim ce s-a întâmplat cu ea, trebuie să facem examinarea cu mare grijă.

O conduse pe Manny prin uşa morgii, care se închise singură în urma lor.

— Oh, Doamne!

Sala de autopsii era mult mai mică decât cea cu care era obişnuit Jake, dar arăta în acelaşi fel. O masă de metal stătea în centru, cu partea de la picioare deasupra unei chiuvete şi cu un sac negru de plastic pentru cadavre peste ea, un sac în care era limpede că se găsea cineva. Alţi doi saci de plastic, albi, de asemenea plini, se aflau pe nişte mese lipite de perete.

— Ce s-a întâmplat? întreba Jake.

— Sunt oameni morţi în sacii ăia.

Jake îi aruncă o privire lungă.

— E o morgă.

— Şi mirosul ăsta!

— Formaldehida folosită pentru a păstra specimenele biologice.

— Oribil. Nu e periculoasă?

— Unii cred că poate cauza cancer. Eu o respir de douăzeci de ani şi nu mi-a făcut încă niciun rău.

— Dar ai încercat să faci copii?

Încă o privire cu subînţeles.

— Foarte amuzant. Hai să controlăm cadavrul. Apucă fermoarul sacului negru, de care era agăţată o etichetă mare de carton pe care scria: ALESSIS, THERESA, împreună cu un număr de identificare. Cadavrul corect. E timpul să mergem să ne schimbăm.

— Cum se face că celelalte corpuri sunt în saci albi? întreba Manny.

— Albul este folosit în spitale pe aici. Corpurile aşteaptă probabil să fie transportate la o firmă de pompe funebre. Nu li se face autopsie. Hai cu mine.

Ieşiră din sală şi merseră câteva uşi mai încolo pe coridor, până ajunseră la un mic vestiar, unde Jake îi dădu un costum verde, de unică folosinţă.

— Ia astea pe tine. Putem să ne schimbăm în spatele dulapurilor. Nu mă uit la tine dacă nici tu nu te uiţi la mine.

Manny privi cu atenţie costumul: nişte haine fără formă care semănau cu pijamalele dintr-un penitenciar.

— Nici într-un caz.

— Ai încredere în mine, zise el. Ai să fi bucuroasă că le-ai pus.

— Nu pot pur şi simplu să pun ceva peste costumul meu, ca un fel de şorţ?

— Nu cred că vrei asta.

— Nu-mi spune tu mie ce vreau să fac. „Bosumflată şi irascibilă. Deplasată. Ce contează? Orice, numai să amân puţin întoarcerea în camera aceea.”

— Bine. Jake îi dădu ceea ce părea a fi un kimono alb de plastic, cu mâneci scurte şi tivul care îi ajungea în dreptul gleznelor. Mărime generală, zise el.

Manny îşi suflecă mânecile de 2 000 de dolari astfel încât să nu se vadă de sub plastic şi apoi luă pe ea armura. Jake îi puse cureaua de plastic în jurul mijlocului, legând-o strâns la spate. Gestul i se păru ciudat de intim.

— Manny, eşti aici? Jake îşi flutură mâna în faţa ochilor ei. Urmează să leşini după ce tăiem cadavrul, nu înainte.

— Scuze. Mă gândeam la… Se opri exact în ultimul moment.

Îi dădu o pereche de galoşi de hârtie albastră.

— Poartă astea, doar dacă nu preferi să-ţi stropeşti pantofii cu sânge şi alte fluide corporale.

„Sânge? Fluide corporale?” Pantofii ei – două opere de artă de zece centimetri înălţime, din piele întoarsă, în diferite nuanţe de roşu combinate cu violet şi cu tocuri roşii – meritau mai mult.

— Doar nu vrei să duci sânge şi bacterii pe tot covorul din camera ta de zi, adăugă el, cu ochii sclipind.

„Dobitocul naibii se distrează. Îi face plăcere chestia asta. Îl urăsc!” Stomacul îi făcea figuri. Prăjitura tiramisu care avusese un gust atât de delicios în timp ce o mânca era pe punctul de a-i veni înapoi pe gât.

Jake se schimbă în costumul chirurgical şi porni după aceea în sala de autopsie, timp în care ea se pregăti pentru momentul în care el urma să scoată cadavrul din sac. Se pare însă că mai avea câteva lucruri de făcut înainte. Trase lângă el o mică masă metalică pe care se găsea o tavă de plută cafenie şi aranjă pe ea o sumedenie de instrumente: cleşti,

cuţite, forcepsuri, nişte foarfeci de formă ciudată, bisturie, lame de rezervă, rigle şi un polonic de supă.

— Ăsta seamănă cu un cuţit de friptură, zise ea, arătând un instrument cu mânerul de lemn şi lama de cincisprezece centimetri.

Jake rânji.

— Am avut un coleg care i-a dat soţiei sale două cuţite din acestea, pe care le luase dintr-o sală de autopsie, ca dar de ziua ei.

— Cât de romantic! Nu a auzit niciodată de Tiffany – cutie mică albastră, panglică albă drăguţă?

Jake îi dădu o pereche de mânuşi de latex.

— Pune-ţi astea. Şi asta.

Era o mască de faţă de hârtie. „Adio, machiaj.” El îşi pusese deja mânuşile şi masca.

— Nu e cam prea primitiv pentru tine? îl întrebă ea. Sunt sigură că eşti obişnuit cu tot felul de echipamente supermoderne în oraş.

— Nu e chiar aşa de diferit. Medicii legişti folosesc aceleaşi instrumente de o sută cincizeci de ani, de când au fost legalizate autopsiile. Şi prefer să lucrez într-un loc de genul ăsta decât într-o clădire modernă, unde se vede ca naiba. Nu ştiu cum se face, dar luminile din tavan nu cad niciodată peste mesele de autopsie.

Se duse cu paşi mari la masă şi desfăcu fermoarul sacului. Manny se trase un pas înapoi. Cadavrul purta pijama înflorată. Jake scoase cu grijă hainele, intacte. Manny simţi că i se face pielea de găină. Theresa Alessis zăcea complet goală acum.

Avea gura întredeschisă, iar pielea i se usca. Nu fusese înfrumuseţată cu machiaj şi aranjată într-o poziţie asemănătoare cu cea de somn, aşa cum se face la casele de pompe funebre.

Manny se simţi cuprinsă de un val de tristeţe. Doamna Alessis părea jalnică, o grămadă de piele atârnândă. Nicio persoană sănătoasă la cap nu ar fi

vrut vreodată să fie atât de umilită, atât de expusă. „Prefer să mor în somn, se gândi ea. Fără autopsie, vă rog.” îşi notă în minte să treacă mai des pe la sala de gimnastică.

— Dumnezeule! zise ea. Ce miros!

— Asta afectează pe toată lumea prima dată, o asigură Jake. Îţi va fi mai bine după o vreme.

— E ca de ouă stricate, doar că mai rău.

— Descompunerea; corpul uman care se dezintegrează.

Cadavrele emit gaze intestinale, cum e hidrogen sulfurat. E un proces natural – din ţărână venim, în ţărână ne întoarcem. E metoda lui Dumnezeu de a recicla.

— Foarte mare consolare. Eu sunt avocată, doctore Rosen. Treaba mea e să pledez în procese. N-am ce căuta într-o morgă. Vreau acasă!

Jake zâmbea. „Aşa, distrează-te. Amuză-te bine. Hai s-o torturăm pe Manny. Ce haios!” Se aşteptă să-i servească un discurs despre motivele pentru care ar fi trebuit să se schimbe în hainele de unică folosinţă, dar tot ceea ce Jake spuse, foarte politicos, fu:

— Dacă vrei, îţi dau nişte VapoRub să-ţi pui în interiorul măştii. Va acoperi mirosul. De la *Tăcerea mieilor,* în care Jodie Foster a folosit aşa ceva, jumătate dintre poliţişti şi procurori îşi pun VapoRub sub nas la autopsii. Eu cred că efectul e mai degrabă psihologic decât fizic.

— Nu. Mulţumesc. Dacă nu te superi, o să stau jos un minut.

— Sigur.

Îi arătă un scaun. Între timp, el îşi trase un scăunel de metal lângă masa de autopsie şi îl folosi pe post de treaptă pentru a se căţăra pe tăblie, cu picioarele de o parte şi de alta a cadavrului. Apoi luă un aparat de fotografiat şi începu să facă fotografii ale corpului.

— La prima mea autopsie, medicul legist avea o ceaşcă de cafea într-o mână şi pe cealaltă şi-o

vârâse între organele decedatului. Dezgustător! Nu înţelegeam cum putea fi cineva atât de nesimţit şi nepăsător. După vreo cinci-şase autopsii, făceam şi eu acelaşi lucru.

— Ce poveste încântătoare, murmură ea. Mulţumesc că mi-ai spus-o.

— Încercam să te fac să te simţi mai bine. Jake coborî pe podea, răsuci cadavrul şi se căţăra la loc pentru încă un rând de fotografii. Acum voi avea nevoie de ajutorul tău.

Manny se ridică pe picioare nesigură.

— Porunciţi. „Monstruozitatea voastră."

Jake aduse un băţ lung de lemn dintr-un colţ al sălii şi i-l dădu.

— Aliniază capătul cu călcâiul şi măsoară înălţimea până în vârful capului. Luă un caiet şi un stilou. Cât are?

Manny ţinu metrul liniar şi încercă să nu privească trupul.

— Ăă… un metru şaizeci.

— Greutatea?

— Numai Dumnezeu ştie. Ce, vrei să ghicesc?

— Aşa se face. Dacă nu e un cântar disponibil, estimăm.

— Asta-i o nebunie. OK… Să zicem şaptezeci şi cinci de kilograme.

— Foarte bine. Exact aşa mă gândeam şi eu, deşi e greu de precizat până la kilogram. Pot fi prăjiturile pe care le-a mâncat la micul dejun. Când îi deschidem stomacul…

— Te rog! „Sadicule." Şi nu greşiţi greutatea de multe ori?

— Ba da, din diverse motive. Dar măsura cea mai disputată este înălţimea. Membrii familiei citesc raportul de autopsie şi jură că nu e ruda lor. Ştii de ce?

— Pentru că oamenii mint în legătură cu înălţimea lor?

— Exact. Studii făcute asupra permiselor de conducere arată că oamenii – în special oamenii

scunzi – adaugă deseori câţiva centimetri buni la înălţimea lor reală. Îi dădu carnetul de note şi stiloul. Acum, o mostră a umorii vitroase a ochiului.

Jake ridică o seringă.

— Stai! ţipă Manny. Ai de gând să vâri chestia aia în ochiul ei?

— Absolut. Fluidul din albul ochiului ne poate indica ora morţii tot atât de bine ca analiza toxicologică. Vom lua puţin din amândoi ochii şi le vom pune în două eprubete separate. Observă că ochii sunt îngălbeniţi.

Manny se întoarse cu spatele.

— Spune-mi când ai terminat.

— Gata, zise el după o jumătate de minut. Acum urmează examinarea extemă. Pentru un medic legist, pielea este cel mai important organ al corpului. Îşi trecu degetele uşor de-a lungul cadavrului. Căutăm semne de rănire – plăgi prin împuşcare, plăgi prin înjunghiere, răni datorate unor obiecte contondente. În cazul doamnei Alessis, nimic. Nu se vede nicio vânătaie aparentă, niciun semn pe gât care să indice strangularea. Scrie asta, te rog.

Manny îşi dădu seama că Jake o făcea să se simtă mai la largul ei explicându-i felul în care lucra, dar sentimentul ei de recunoştinţă dispăru odată cu următoarele lui cuvinte.

— Ajută-mă să o întorc pe o parte şi ţine-o fix.

— *Eu?*

Jake se uită prin sală.

— Nu văd niciun alt asistent.

„Îţi arăt eu ţie asistent.” Manny aşeză deoparte caietul. Pielea femeii era rece ca gheaţa, chiar şi prin mânuşile de latex. Deşi ştia în mod logic că ţesutul mort era rece, în mod inconştient se aşteptase să îl simtă ca pe carnea vie. „Parcă ar fi moartea însăşi.” Nu fu în stare să reziste decât fixându-şi privirea pe ceasul mare, de pe peretele

morgii. „Unu şi treizeci de minute. Şi eu, şi Mycroft ar trebui să fim în pat acum.”

— Lividitatea de-a lungul spatelui şi în partea din spate a picioarelor şi a gâtului arată că celulele roşii din sânge s-au sedimentat în timp ce zăcea pe spate după ce s-a prăbuşit, zise el, apăsând pielea în timp ce vorbea. Lividitatea nu îşi schimbă culoarea. Nu e o problemă care trebuie elucidată aici, dar indică faptul că a murit de mai bine de opt-zece ore.

— Nu se albeşte?

— Dacă apeşi pe zona aceea, culoarea maro nu dispare. Se întinse să-i ia mâna. Stai să-ţi arat.

Manny îşi întoarse privirea.

— Te cred.

— Există o veche maximă despre autopsie: „Te uiţi la una, faci una, apoi îl înveţi pe altul”.

— Mai există şi o altă expresie, pe care o cunoşti probabil: „Nici să mă tai”.

Jake nu râse. „N-are niciun simţ al umorului.”

— Las-o uşor în jos acum, foarte încet. Mulţumesc.

Manny lăsă cu atenţie corpul pe spate din nou, recunoscătoare pentru mănuşi – nu erau mare lucru, dar mai bine decât nimic.

— Scrie în continuare, îi indică el. Ce păcat că nu am putut găsi un casetofon. Are mult păr întunecat pe braţe şi picioare. Vreau să verific dacă are urme de ace pe piele, să văd dacă nu cumva vreun nou pretendent nu a omorât-o cu o injecţie.

Puse o lamă nouă în bisturiu şi rase părul de pe partea de dinăuntru a antebraţelor femeii, acordând o atenţie deosebită îndoiturii cotului. Apoi trecu la picioare. Venele varicoase ieşiră la iveală de îndată ce înlătură părul.

„Mânuieşte bisturiul acela cu măiestrie. Nici măcar o zgârietură. Oare ce aş simţi dacă mi-ar rade mie picioarele?” Speră că Jake nu o văzuse roşind. „Nebunie temporară din cauza intoxicaţiei cu chimicale. Hai să nu continuăm.”

— Nicio urmă de ac, spuse Jake. Să trecem la examinarea internă.

„Vai, ce bine.”

Jake puse o lamă nouă.

— Trebuie să analizăm organele interne. Asta înseamnă că trebuie să le scoatem afară. Se apropie de corp şi apoi ezită. Poţi să ieşi puţin dacă vrei să iei aer. Câteodată cei care văd asta pentru prima dată leşină, dar întotdeauna bărbaţii, niciodată femeile.

Manny se gândi la cutia cu nisip. „Să fiu a naibii dacă voi fi eu prima.”

— Mă simt bine. Îşi dădea seama cât de neconvingător suna. „Nici măcar cadavrul nu mă crede.” Dă-i înainte.

Jake tăie cu o apăsare extrem de uşoară peste partea de sus stângă a pieptului şi umerilor, întoarse bisturiul de sub sâni către umărul drept şi continuă în jos către abdomen pe la stânga buricului.

— Aceasta se cheamă o incizie Y.

— N-aş fi ghicit niciodată.

Tăietura subţire se lărgi aproape instantaneu când Jake trase de piele lateral, dezvăluind un şanţ de carne şi grăsime. Manny se forţă să privească, încercând să nu respire prea accelerat cât timp bisturiul lui Jake tăie prin straturile de piele palidă, grăsime galbenă lucitoare şi muşchi roz. „O decojeşte pe biata doamnă Alessis ca pe o portocală.” Câteva firişoare de sânge se scurseră pe laturile corpului în găurile de pe masa de autopsie.

— Unii oameni cred că morţii nu sângerează, explică Jake. Dar, atunci când murim, vasele noastre sunt pline de sânge, şi acesta se va scurge dacă le tăiem, exact aşa cum ar curge apă dintr-un furtun tăiat.

Luă un fierăstrău electric şi îl porni.

Sunetul era ca al unei freze de dentist, amplificat de o mie de ori.

Jake nu părea deloc deranjat. Tăie cutia toracică pentru a ajunge la cavităţile interne. Îşi ridică privirea când o desfăcu.

— Te simţi bine?

Manny ştia că se făcuse palidă.

— Cred că o să-mi pun nişte VapoRub.

Jake îi arătă borcanul şi Manny îşi scoase mânuşile pentru a-şi întinde o picătură sub nas.

— Pune-ţi mănuşi noi, o sfătui el.

Ea se conformă.

Jake ţinea inima doamnei Alessis în mâini, ridicând-o să o vadă şi ea.

— Inima nu e decât un muşchi, zise el. E o pompă. Plămânii sunt nişte foale. Rinichii sunt ţevile de scurgere. Scheletul este schelăria. Stomacul şi intestinul subţire sunt furnalul, care transformă combustibilul – mâncarea şi apa – în energie. Ficatul, bila, vezica urinară, rinichii şi intestinul gros sunt secţia de epurare; ele elimină deşeurile. Şi creierul – ah, cât e de minunat! — e un calculator de mare putere, atât de sofisticat, încât alte creiere nici măcar nu au început încă să-l înţeleagă.

— Fascinant, zise ea cu voce spartă. „Nu leşina. Nu vomita. Prefă-te atentă.”

— N-am fost niciodată un om religios, continuă el, mai ales luând în consideraţie toate ororile pe care le văd zi de zi: copii morţi, victimele violenţei, risipa îngrozitoare de vieţi. Dar, când privesc interiorul corpului omenesc, înţeleg de ce oamenii cred în providenţă. E o maşinărie miraculoasă, nu ţi se pare?

— Ai dreptate.

— Inima este de mărime normală. Luă o mostră de sânge pentru a o trimite la toxicologie. Plămânii sunt roz şi sănătoşi. Nu era fumătoare.

Jake scoase organele din corp şi le cântări – era metoda cea mai rapidă de a vedea dacă sunt normale, îi zise el. Imaginea organelor însângerate atârnând pe balanţa cântarului îi provocă iar greaţă

lui Manny. „Nu mai intru niciodată într-o măcelărie.”

— Acum urmează capul, o anunţă cu veselie.

„O-oh!”

Tăie scalpul de la o ureche la alta şi decoji pielea peste faţă. Apoi porni fierăstrăul electric şi despică craniul, îl crăpă cu zgomot şi îl trase în spate, dezvelind astfel creierul, pe care îl scoase afară şi îl tăie în bucăţi de mărimea unui cotlet.

— Se spune că avocaţii nu au creier, reuşi să zică Manny. „Şi, fără discuţie, medicii legişti nu au inimă.”

*

Două ore mai târziu, autopsia era încheiată. După ce se schimbase, se spălase şi se parfumase din belşug, dar încă simţind că îi vine rău, Manny se aventură afară. „Cu siguranţă aşa te simţi în paradis”, se gândi ea, şi îşi umplu plămânii cu nectarul nopţii. În mintea ei se derula imaginea lui Jake deschizând stomacul doamnei Alessis şi scoţând cu polonicul – da, cu polonicul! – conţinutul asemănător unei supe şi depozitându-l într-un container de plastic. Îşi reaminti că nu încerca decât să determine cauza morţii femeii, să liniştească familia. Dar cum putea un om să-şi petreacă viaţa tăind zilnic în bucăţi cadavre? Încă nu mai fusese martoră la o asemenea barbarie. „Dacă m-ar atinge vreodată, mi-aş aduce aminte de polonic şi de inimă. Pun pariu că e încă virgin.”

Jake i se alătură, purtând încă hainele chirurgicale.

— Aici erai! exclamă el. Trebuie să merg până la laboratorul de patologie. Vrei să vii cu mine sau rămâi aici afară? îi arătă un borcan de sticlă.

— Ce e chestia aia? întrebă ea, arătând spre borcan.

— O parte a ficatului doamnei Alessis. Vorbise pe un ton serios, cu o expresie îngrijorată. E zbârcit şi sub greutatea normală. Lucru important, având în vedere culoarea gălbuie a ochilor.

— Dacă te întreabă cineva, să ştii că regret că am pus întrebarea, zise Manny.

— Deci vii cu mine sau nu?

Manny ascultă sunetele nopţii. Greierii îşi dăduseră drumul cu toată puterea şi i se păru că aude o bufniţă. „Ce sinistru!”

— Da.

Îl urmă pe Jake în laboratorul de patologie, unde acesta se îndreptă spre o maşinărie de mărimea unui cuptor cu microunde şi o porni.

— Acesta se foloseşte pentru a face criosecţiuni. Funcţionează în câteva minute. În timpul operaţiilor chirurgicale, de exemplu, se foloseşte pentru a ne asigura că ai îndepărtat suficient din organul canceros. În mod normal, aş aştepta să vină lamelele definitive în bloc de parafina, dar asta ia câteva zile, şi eu vreau să văd în noaptea asta.

Ceva îl deranja. Expresia lui era întunecată, nedumerită.

— De ce?

— Cred că motivul morţii are de-a face cu ficatul. Avem mai întâi îngălbenirea ochilor, apoi faptul că ficatul este zbârcit şi sub greutatea normală – o mie de grame în loc de cât ar fi normal, aproximativ o mie două sute cincizeci. Dar singura metodă de a descoperi exact cauza este să analizăm ficatul la microscop, şi vreau să o fac înainte de a pleca de aici. Jake introduse bucata de ficat în maşinărie.

— Nu cred că am înţeles. Frapată de atitudinea lui, Manny îşi dădu seama că nu mai urma nicio glumă. De ce au cerut atât de insistent copiii ei o autopsie? Cred că a fost omorâtă?

— În primul rând, familia poate solicita o autopsie particulară, chiar şi atunci când autorităţile nu o consideră necesară, zise el.

— Nu e un răspuns la întrebarea mea.

— De fapt, mă îndoiesc că fiii doamnei Alessis s-ar fi gândit la asta dacă nu ar fi fermecat-o fratele

meu Sam. El m-a descris în culori foarte măgulitoare în faţa ei şi ea le-a spus copiilor despre munca mea. *Voilà*.

Maşina scoase un bip. Jake tăie cu atenţie o feliuţă extrem de subţire de ţesut din bucata îngheţată, de parcă ar fi fost o delicatesă.

— Aceasta se cheamă o lamă microtomă, explică el. Este foarte ascuţită. Voi pune secţiunea de ţesut pe o lamelă, voi adăuga o substanţă, voi pune o altă lamelă pe deasupra şi e gata. Introduse totul sub microscop şi ajustă focarul. După aproximativ un minut se ridică, având pe chip aceeaşi expresie îngrijorată. Uite. Hai să vezi şi tu.

— Stau bine aici.

— Hai, nu fi copil, ai trecut printr-o autopsie. E numai o lamelă de microscop. Şi, pe lângă asta, s-ar putea să am nevoie de un martor care să confirme.

Fu un argument hotărâtor. Manny simţi un fior de incitare, chiar de plăcere, când îşi puse ochiul la microscop.

— La ce trebuie să ma uit?

— Vezi zonele acelea roz în formă de plăcinte? Acelea se numesc lobulii ficatului. În mod normal, în colorantul acesta, fiecare nucleu de celulă este albastru, înconjurat de citoplasmă roz.

— Dar unii dintre ei…

— Sunt distruşi. Jake avea vocea răguşită. Se plimba prin sală, străduindu-se în mod evident să îşi controleze emoţiile. Se vede unde au fost atacaţi. E un ţesut mort, necrozat. Pentru că apare în centrul ficatului, este numită necroză centrilobulară.

— Şi asta ce înseamnă?

— Asta înseamnă că doamna Alessis a fost otrăvită.

Capitolul 7

De abia după ce ieşiseră iar afară şi Jake se schimbase în hainele obişnuite reuşi Manny să-şi revină din şoc. Crima era elementul ei tot atât cât şi al lui, şi asta o ajută să se concentreze.

— Ce fel de otravă? întrebă ea.

— Probabil tetraclorură de carbon. Nu există prea multe otrăvuri care să poată cauza asemenea daune ficatului.

— Substanţa aceea folosită la curăţare?

— Ai auzit de ea?

— Era folosită pe vremuri în curăţătoriile chimice. Mai multe familii ale unor oameni care au murit prin inhalarea gazelor au dat în judecată companiile, aşa că folosirea substanţei a fost interzisă.

— Exact aşa, zise el. Bravo.

Complimentul îi făcu o plăcere absurdă.

— Şi chiar crezi că doamna Alessis a murit din cauza asta?

Jake luă o sorbitură dintr-o cafea pe care şi-o cumpărase de la un automat de pe coridorul spitalului în timp ce ieşeau şi turnă restul în curte.

— E o metodă foarte inteligentă. Trebuie să fii suficient de aproape ca să o administrezi victimei pe nesimţite. Omul nu moare decât după câteva zile. Şi, din moment ce substanţa nu mai poate fi detectată în corp după trei zile, nimeni nu mai caută un ucigaş.

— Ar fi putut fi un accident?

Jake ridică din umeri.

— Puţin probabil, dar bineînţeles posibil. Ar trebui să mergem în apartamentul ei, să vedem dacă are produse de curăţat mai vechi care ar putea conţine otrava.

— Vrei să mergi *acum?*

— Desigur. Am spus familiei că vreau să văd locul unde a murit, şi acum există un motiv urgent.

Care-i problema? Eşti obosită?

În mod ciudat, Manny nu era. Renunţă să îi răspundă sarcastic.

— De ce aş fi obosită?

Jake îi zâmbi, şi Manny avu senzaţia că era un zâmbet autentic.

— Eşti fată de gaşcă, zise el.

— Iubiţelule, scumpule, drăgălaşul lui mama, puiuţule, strigă Manny apropiindu-se de maşină. Deschise uşa. Mycroft se trase înapoi, scheunând. Nu-ţi fie frică. E mămica. Se întoarse spre Jake. Ce i-ai făcut căţelului meu?

Jake îşi ridică amândouă mâinile în aer.

— Nu i-am făcut nimic. Jur.

— Atunci de ce se poartă aşa? Manny îl sărută prin aer. Mycroft sări afară din maşină şi se ascunse sub ea.

— Nu pot să-mi imaginez.

Mirosul din jacheta ei se înălţă ca o boare.

— Oh, Dumnezeule! exclamă ea. Miros a moarte.

— Atunci Mycroft trebuie să fie un animal foarte neobişnuit. Câinilor le plac de obicei hainele care au fost în sala de autopsie.

— Poftim? De ce?

— Li se pare că miros a mâncare.

— Asta este cel mai dezgustător lucru pe care l-am auzit în viaţa mea, se strâmbă ea.

— Dar e adevărat. Nu de tine îi e frică…

— Sigur că nu! „Auzi, ce idee!”

— … ci de altcineva sau de altceva.

Priviră cu atenţie prin întuneric. Manny aprinse farurile maşinii. Tufişurile din faţa maşinii erau răvăşite, ca şi cum cineva ar fi fugit printre ele.

*

Theresa Alessis locuise într-un apartament la parterul unei case de pe o stradă părăginită aproape de centrul oraşului Turner. Etajele erau goale; pe un semn din faţa clădirii scria: 2 APT. PT. ÎNCHIRIERE. Manny se gândi că nu puteau fi

prea mulţi doritori. Chiar şi pe întuneric se vedea că vopseaua se cojea şi că peluza din faţă era netunsă de multă vreme.

— Eşti sigur că nu e nicio problemă să venim aici? întrebă ea în timp ce se strecurau în jos pe scările neregulate de beton care duceau la apartamentul doamnei Alessis.

— Da. De ce vorbeşti în şoaptă?

— Pentru că e ora două noaptea, pentru Dumnezeu!

Jake scotoci pe sub un ghiveci de flori din faţa uşii şi scoase o cheie.

— Exact unde a zis fiul ei că va fi.

Descuie uşa, întinse mâna înăuntru şi căută pe pipăite întrerupătorul. Luminile se aprinseră brusc, orbitoare, şocante ca un urlet în întuneric.

Micul apartament era sărăcăcios, dar curat. O cruce împodobită pe care Manny o identifică drept ortodoxă domina peretele de deasupra canapelei, şi un dulap cu porţelanuri conţinea ceva ce părea să fie o mare colecţie de degetare de cusut.

— Bunicii mei erau croitori, zise Manny emoţionată. Aceste degetare mă fac să simt o anume înrudire cu doamna Alessis. Aş putea spune o anume responsabilitate.

— O coincidenţă, afirmă Jake. Şi bunicii mei erau croitori.

Nu mai adăugă că, fiind membri de sindicat, fuseseră aproape omorâţi în bătaie pentru că făceau parte din ILGWU[3].

— Poate soarta ne-a adus aici împreună în cazul acesta… Oh!

Jake veni imediat lângă ea.

— Ce-ai găsit?

Manny ridica o fotografie a Theresei pe o masă acoperită cu un milieu. Femeia, strălucitoare de bucurie, stătea lângă o tânără domnişoară în robă de absolvire.

— Pare aşa de ciudat să o văd vie. Îi aruncă lui Jake o privire să vadă ce reacţie va avea. Probabil

ţi se pare o prostie.

— Deloc, zise el fără ironie.

— Pur şi simplu… am cunoscut-o într-un mod atât de intim, şi nici măcar n-am întâlnit-o vreodată. Mi se pare greşit, cumva. Şi acum uite-mă aici, scotocindu-i printre lucruri…

— Pentru a descoperi motivul morţii ei. Investigăm ceva ce pare a fi crimă. Dacă o rezolvăm, este cel mai bun lucru pe care putem să-l facem pentru copiii ei.

Formularea atât de directă anihila orice sentiment.

— Ai dreptate. Nu ştiu nici eu ce vorbesc. Uneori devin siropoasă când sunt prea obosită. Respiră adânc. Deci, ce căutăm?

— Pentru început, orice produs de curăţat cu tetraclorură de carbon pe care ar fi putut să-l inhaleze sau să-l înghită.

— Încep la baie.

Baia era imediat lângă sufragerie. Jake o privi aplecându-se pentru a investiga dulăpiorul de sub chiuvetă, oferindu-i priveliştea unui funduleţ apetisant. „Aţâţător.” Pur şi simplu nu exista alt cuvânt pentru a-l descrie. Simţi un fior neobişnuit de dorinţa. „Uau!” Manny se ridică. „Arată excelent şi în picioare.” Jake se duse în bucătărie.

— Am găsit ceva, striga ea, fără să-şi mascheze entuziasmul.

— O sticla cu un craniu şi nişte oase încrucişate pe care scrie: PERICOL: TETRACLORURĂ DE CARBON?

Manny veni în bucătărie cu o sticlă în mâini.

— Asta. Doamna Alessis a noastră o ţinea ascunsă lângă Ajax.

Jake era obişnuit cu surprizele şi se pricepea să-şi păstreze calmul. Dar de data aceasta îi scăpă o exclamaţie de uimire.

— Ai idee cât costă chestia asta? întrebă ea.

Jake ştia exact cât costa. Era o sticlă în care rămăsese mai puţin de un sfert de Johnnie Walker

Blue.

— I-a aparţinut lui Pete Harrigan, îi zise el, amintindu-şi de plăcerea prietenului său când primise cadoul. Elizabeth i-a spus probabil doamnei Alessis că poate să-l ia ea. E excelent. Ştiu foarte bine. Eu sunt cel care i l-a dat.

— Câââh!

Jake se întoarse spre ea. Manny desfăcuse capacul şi ţinea sticla la distanţă.

— Ce s-a întâmplat?

— Scotch-ul ăsta s-a stricat. E rânced.

— Ce prostie! Scotch-ul e scotch. Nu se strică precum vinul.

Manny îi dădu sticla. Jake o mirosi.

— Oh, la dracu'! îi tremura mâna în timp ce o puse pe masă. Tocmai ai găsit otrava.

Manny se aşeză copleşită.

— Dumnezeule mare! Examină sticla. Stai puţin. De ce ar vrea cineva să bea ceva ce miroase în halul ăsta?

— Pentru că nu mirosea aşa. Theresa Alessis a murit ieri. Asta înseamnă că a băut din sticlă acum două sau trei zile. Tetraclorură de carbon s-a adunat de atunci în golul din sticlă. Dar, dacă deschizi sticla suficient de des şi laşi gazul să iasă afară, este foarte posibil să nu simţi mirosul. Nu au mai rămas decât vreo doi-trei centimetri de lichid. Cât a băut a fost suficient s-o omoare.

„Nici nu mai realizează că sunt şi eu în cameră", îşi dădu seama Manny. Privirea din ochii lui spunea că mintea îi funcţiona la viteza maximă, şi îl văzu încruntându-se cu o concentrare pe care nu i-o mai văzuse încă, nici chiar în timpul autopsiei. „Frumos. Aproape superb."

— La ce te gândeşti? îl întrebă.

El tresări auzindu-i vocea.

— Mă gândeam la culoarea ochilor lui Peter Harrigan.

Capitolul 8

Jake nu voia să irosească niciun moment.

— Trebuie să mergem acasă la Harrigan, zise el. Ia-ţi cheile.

— Dar am înţeles că ai fost deja acolo. Nu te-ai dus acolo chiar săptămâna trecută?

— Ba da, ca să fac ordine în birou şi să scot mobila. De data aceasta însă căutăm altceva. Se îndreptă spre uşă.

Manny îşi scutură mâna dintr-a lui, dar îl urmă cu aceeaşi viteză. Oboseala, agitaţia, emoţiile, deruta şi un presentiment negativ, toate i se amestecaseră într-un cocteil instabil în stomac.

— Crezi că a fost otrăvit, nu-i aşa?

Jake se întoarse şi o privi în ochi. Avea o expresie sumbră.

— Da.

— Dar ai zis că era oricum pe moarte. De ce să ucizi un om pe moarte?

— Nu înţelegi? Glasul îi era exasperat. Din cauza oaselor.

*

Casa fusese vandalizată. Cutiile de carton fuseseră spintecate şi conţinutul vărsat peste tot. Hainele erau risipite alandala, mobila răsturnată, dulapurile golite; penele din pernele tăiate acopereau podeaua ca o ninsoare.

Trecură prin toate camerele, evaluând pagubele ca nişte oameni care se întorc la ce a mai rămas din casa lor după o tornadă.

— Când crezi că s-a întâmplat chestia asta? întrebă Manny. Îşi dădu seama că îl ţinea strâns de braţ, dar el nu părea să bage de seamă.

— Am vorbit alaltăieri cu doamna Alessis. Mi-a zis că s-a întâmplat în timpul weekendului. Era îngrijorată că nu va reuşi să aranjeze şi să împacheteze totul pentru Armata Salvării, spunea

că se simte obosită. Trebuie să fi fost efectul tetraclorurii de carbon.

— Ce crezi că voiau să găsească, scotch-ul Johnnie Walker Blue?

— Nu ştiu. Nu era nevoie să facă atâtea pagube numai ca să-şi dea seama că nu e aici.

— Poate au vandalizat casa de furie că nu l-au găsit.

— Mai plauzibil e că de fapt căutau altceva. Se opri brusc. Dumnezeule! S-ar putea să fie la mine. Am dus acasă la mine multe lucruri din birou, le-am îngrămădit în cutii de carton şi pungi de plastic. Va trebui să mă uit prin ele de îndată ce ajung acasă.

„Te ajut eu", se gândi ea, dar se simţi prea timidă, prea străină, pentru a spune aşa ceva.

— De ce am senzaţia că ştii mai multe despre asta decât laşi să se înţeleagă? întrebă în schimb.

— Nu ştiu mai multe. Serios că nu. E o chestie pe care am învăţat-o la Departamentul de Medicină Legală: oamenii nu se schimbă – nu prea des, în orice caz. Vezi pe unul mort de o rană de cuţit, dar mai are încă vreo cinci-şase cicatrici din alte încăierări. Găsim gloanţe vechi în oameni care au murit din cauza unor răni noi prin împuşcare; e ca şi cum şi-ar fi repetat propria moarte. De ce ar vrea un criminal sofisticat, care a reuşit să scape neprins cu o crimă aparent nedetectabilă, să rişte să se expună?

Manny se simţi ameţită şi îndreptă un scaun pentru a se aşeza pe el.

— Mă sperii acum. Criminal sofisticat? Ne întâlnim ca să discutăm un caz de neglijenţă medicală de acum patruzeci de ani. Şi acum îmi spui că avem două crime, din care una, uciderea menajerei, neintenţionată. Şi Mycroft a fost probabil ameninţat. Ce înseamnă asta pentru noi? *Că ştiu că îi căutăm!* Această ultimă frază fusese aproape un urlet. Ameninţarea pericolului îi făcea

oboseala de nesuportat. „Oare am mers la Poughkeepsie în timpul vieţii acesteia?”

Jake îi puse o mână pe umăr.

— Tot ce voiam să spun, zise el, este că nu cred că un om suficient de inteligent şi de bine organizat încât să fie în stare să îl omoare pe Peter Harrigan cu o otravă atât de obscură precum tetraclorura de carbon şi să facă totul să pară o moarte naturală s-ar apuca să vandalizeze casa lui Pete. O prinse de mână. Eşti epuizată. E vremea să mergem acasă.

„În sfârşit.” Manny începu să se ridice.

— Ai auzit?

Jake rămase nemişcat.

— Ce să aud?

— Ceva afară. Zgomote.

Jake se repezi la întrerupător şi stinse luminile, apoi o trase către uşa de la intrare.

— Ce ai auzit? Fii precisă.

— Paşi pe pietriş? Nu sunt sigură.

Jake întredeschise uşa şi se uită afară. Nu se vedea nimic la lumina sfertului de lună.

— Nu văd nimic. Eşti sigură că ai…

Manny îi aruncă o privire ucigătoare.

— Scuze. Închise uşa în linişte. Mă duc să verific uşa din spate. Tu rămâi aici.

— Foarte amuzant. Manny îl urmă.

— Nu văd nimic, zise el după ce deschise uşa.

Manny îşi scoase mobilul.

— Eu sun poliţia. Cadranul telefonului lumină mesajul: FĂRĂ SEMNAL.

— Nu sunt antene, spuse el. În partea asta de lume, o privelişte impecabilă este mai importantă decât serviciile impecabile. Hai să încercăm telefonul lui Pete.

Acesta însă fusese deconectat.

— Şi acum ce facem? şopti Manny. Nu putem pur şi simplu să ne ascundem aici până răsare soarele. Eu trebuie să iau micul dejun cu Patrice Lyons. „Ceea ce înseamnă că nu o să dorm deloc.”

Jake respiră o dată adânc.

— Atunci hai să mergem, decise el cu un glas hotărât.

— Bine, îi răspunse ea pe acelaşi ton.

— Înainte de a pleca, zise el, vreau să las sticla de Johnnie Walker la şerif. Puteam s-o las la locul ei, dar n-am vrut să risc.

Ieşiră pe uşa din faţă. Uşa Porsche-ului era deschisă.

— Oh, Doamne! exclamă Manny. Mycroft!

Alergă în goană la maşină şi deschise cu brutalitate uşa şoferului.

— Mycroft! ţipă ea în întuneric. Unde eşti? Se întoarse spre Jake cu ochii măriţi de groază. A dispărut. Mycroft!

— Mai încet, o îndemnă el. Poate sunt încă pe aici.

Manny îi aruncă o privire otrăvită.

— Câinele meu a dispărut, spuse ea cu asprime. Unii oameni chiar au sentimente pentru fiinţele vii.

Mycroft se materializă dintr-o curte vecină şi sări în braţele lui Manny. Hohotele de plâns pe care şi le suprimase de atâtea ore îi explodară în gât.

*

Purtându-şi căţelul iubit ca pe un nou-născut, Manny se urcă în maşină şi întinse mâna după geanta Prada în care avea biscuiţii câinelui.

— A dispărut, zise ea abia auzit. Se răsuci să verifice pe bancheta din spate. A dispărut! urlă ea. Jake!

Acesta era în patru labe, căutând ceva pe pământ. Manny se dădu jos, înconjură maşina şi veni lângă el, rămânând în picioare deasupra lui.

— Jake, mi-a dispărut geanta Prada!

Jake o privi cu ochii scânteind.

— Cui naiba îi pasă?

„E dement. E un monstru.”

— Jake. Cineva a furat *geanta mea nouă Prada.* Nu înţelegi?

Jake se ridică încet, ţinându-se de mânerul maşinii. Costumul îi era acoperit de praf, părul îi era mizerabil. Evident se târâse pe sub maşină. „Ce anume căutase?”

Când o privi din nou, expresia i se muiase, şi, când îi vorbi, vocea lui avea calmul obişnuit.

— Îmi pare rău că te-am repezit, afirmă el. Dar au luat ceva mult mai important. Sticla cu otravă a dispărut. Asta înseamnă că cel care a luat-o ne-a urmărit toată seara şi ştie că ştim că Pete a fost omorât. Fruntea i se încreţi de îngrijorare şi îi apărură riduri la marginea ochilor. Dumnezeule, Manny! Îmi pare atât de rău că te-am băgat şi pe tine în toată treaba asta. Dar acum nu mai putem face nimic în privinţa asta, nici eu, nici tu.

*

Găsiră biroul şerifului districtului Baxter într-o clădire de cărămidă cu un magazin în faţă, pe o străduţă foarte apropiată de strada principală. La ora 3 noaptea, era încuiat. Un afiş pe uşă arăta orarul de la 7.00 până la 16.00 şi un număr de telefon pentru urgenţe. Jake îşi deschise mobilul. Semnalul era foarte slab, dar exista.

Vorbi cu un operator care acceptă cu greutate să îi transfere apelul şerifului Fisk. Şeriful nu fu deloc încântat să-l audă.

— Rosen. Credeam că eşti la New York. Ce naiba-i aşa de important că trebuie să mă scoli în toiul nopţii?

Jake îi spuse despre rezultatele autopsiei Theresei Alessis, despre bănuiala sa că atât ea, cât şi Harrigan fuseseră otrăviţi, despre starea casei lui Pete şi despre sticla dispărută.

— E o dublă crimă, încheie el. Am vrut să te anunţ cât mai curând.

— Şi fii sigur că-ţi sunt recunoscător, zise Fisk. Dar trebuie să-ţi spun că în viaţa mea n-am auzit nişte tâmpenii mai mari.

— Vrei să spui că nu mă crezi?

— Mai mult decât pe doctorul lui Harrigan, care a semnat deja certificatul de deces: „moarte din cauze naturale”? Nici vorbă.

„E un duşman, îşi dădu brusc seama Jake. Fii atent.”

— Şi-apoi nici n-ai un motiv sau un suspect, continuă Fisk. Poţi să-ţi imaginezi repercusiunile dacă aş opri proiectul mallului numai pentru că unui doctor din New York i s-a năzărit o teorie dementă? Poate că a existat o sticlă de scotch, poate că n-a existat. Poate că Harrigan s-a omorât pentru că n-a vrut să suporte durerea cancerului. Boala îţi suceşte minţile, ştii. Poate că nici nu s-a gândit la menajeră. Poate că ai pus chiar tu otravă în sticlă înainte să i-o dai – cu siguranţă tu ai fi primul meu suspect. Sau poate că o să ne spunem amândoi frumos şi politicos noapte bună, şi tu şi cu prietena ta o să vă întoarceţi în oraş şi n-o să mai veniţi aici să ne deranjaţi. Se auzi receptorul trântit.

„Tot atât de defensiv a fost şi în legătură cu oasele, se gândi Jake. Mă întreb dacă nu cumva îşi primeşte şi el partea în afacerea cu mallul.” Îi spuse lui Manny despre conversaţia avută, în timp ce urcau în Porsche.

— Are dreptate în legătură cu dovezile, zise Jake. Nu există nicio dovadă că a avut loc vreun omor. Se întinse. Eşti sigură că poţi să conduci?

— Dacă nu cumva ai învăţat să conduci cu schimbătorul în ultimele opt ore, ce altceva pot face? Manny porni maşina.

Merseră în linişte o vreme. Jake aţipise cu capul rezemat de geam, cu Mycroft ghemuit în poală. „Îi tremură pleoapele, observă Manny. Pun pariu că taie oamenii în două şi în timp ce doarme.” Voia să-l atingă, să-l liniştească, să se detensioneze şi pe sine să-i simtă căldura mâinii pe faţă. Voia să…

— Manny! Jake se ridicase brusc în scaun.

— Ce s-a întâmplat?

— Fisk a zis să plecăm *amândoi* înapoi în oraş. Dar eu n-am spus absolut nimic despre tine. De unde naiba a ştiut că eşti cu mine?

Capitolul 9

Jake se opri în apartamentul său numai atât cât să facă un duş şi să se schimbe. Plecă apoi imediat spre biroul său de la spitalul Bellevue, cu mintea deloc obosită, chiar dacă trupul îi era extenuat. Oare Fisk fusese omul care îi urmărise, care îl speriase pe Mycroft şi furase sticla de Johnnie Walker? Oare ştia cine este criminalul? Sau era chiar el criminalul? Investigarea unei crime ar opri construcţia mallului, chiar dacă nişte oase neidentificate nu reuşiseră să o facă. Avea Fisk vreun interes financiar în mall? Sau poate primarul Stevenson? Exista oare o conspiraţie în cadrul Reynolds Construction pentru a escroca statul New York de câteva milioane de dolari?

Acestea erau întrebările care îl obsedau pe Jake şi din cauza cărora îi fu greu să se concentreze asupra hârtiilor pe care le avea de rezolvat din faţa lui. „Cât timp îmi pot permite să dedic acestui caz din moment ce am o datorie faţă de Departamentul de Medicină Legală din New York? Ce responsabilitate am eu să îl rezolv? O voi implica iar şi pe Manny? Şi, dacă nu, ar trebui oare să o invit să iasă cu mine?”

Îşi scutură capul ca să şi-l limpezească – „La ce Dumnezeu te gândeşti?” – şi hotărî că trebuia să-i fie loial lui Pete Harrigan. „Oricât de mult timp mi-ar lua. Să nu cumva să-l laşi pe ucigaşul ăsta să scape.”

O bătaie în uşă îi readuse atenţia în birou.

— Intră, Wally.

Doctorul Walter Winnick bătea întotdeauna la uşă, deşi Jake îi spusese de o sută de ori că nu era necesar; biroul era şi al lui în egală măsură. Wally era excesiv de timid, probabil din cauza piciorului său strâmb, dar avea o educaţie superbă – la urma urmei, Harrigan îi fusese mentor la Universitatea Columbia. Fusese foarte afectat de moartea lui

Pete şi preluase mare parte din hârţogăria lui Jake fără să se plângă. Cei doi luau deseori masa de prânz împreună, împărţind nota de plată pe din două, întotdeauna la un restaurant algerian ieftin care îi plăcea lui Wally mai mult decât lui Jake. Discuţiile lor evitau orice chestiuni personale, deşi Jake ştia că Wally lucrase mai mulţi ani lângă Santa Fe, New Mexico, într-o şcoală pentru copii autişti şi schizofrenici; un loc ideal, după părerea lui Jake, pentru un om atât de neadaptat la societatea normală. Şi totuşi Wally se maturizase suficient ca să supravieţuiască în oraş şi Jake fusese fericit să-l angajeze la recomandarea lui Pete. Când îl rugase odată să-l lase să i se uite la picior cu speranţa de a găsi un tratament, Wally se trăsese înapoi ca un cal sălbatic sub şa. De fapt, odată ce un om ajungea la vârstă lui Wally – aproximativ patruzeci de ani, după cum ghici Jake, deşi părea mult mai tânăr –, nu prea se mai putea face nimic. Piciorul strâmb este o boală congenitală. Tendoanele piciorului şi ale gleznei sunt prea scurte la naştere pentru a produce un picior normal, şi cea mai bună perioadă pentru o operaţie chirurgicală este în primul an de viaţă. Jake nu mai atacase subiectul niciodată.

Wally locuia într-un apartament minuscul (Jake îl vizitase o dată; impresia care îi rămăsese era de pereţi acoperiţi în întregime de cărţi şi o stânjeneală reciprocă), îi plăceau filmele cu Harrison Ford şi thrillerele medicale şi era prieten cu o fată ca un minaret care venea uneori după el la birou. Oricât de mult încercase, Jake nu reuşea să-şi închipuie viaţa lor sexuală.

— Prezent la datorie, zise Wally, aşa cum spusese în fiecare dimineaţă în cei trei ani de când lucra pentru Jake. Purta cămaşa lui tipic albastră pe sub halatul alb de laborator. Cu mult timp în urmă, Jake se întrebase dacă avea şi altfel de haine. Răspunsul părea să fie nu. Ce avem pentru ziua de azi?

— Ce zici de nişte aer curat?

— O vacanţă? Domnule doctor, ştiţi că eu niciodată…

— Nu am sugerat o vacanţă. Am nevoie să meargă cineva să spioneze puţin pentru mine în provincie.

— Să spioneze! Sună grozav. Wally se apropie de biroul lui Jake cu pasul său lent, atent. Ceva detalii?

— Se construieşte un mall într-un orăşel numit Turner în districtul Baxter.

— Unde a locuit domnul doctor Harrigan! L-am vizitat acolo.

— Atunci ştii unde e. Bine. Cred că mallul este o construcţie fără noimă, o escrocherie care îi va îmbogăţi pe mai-marii oraşului pe seama cetăţenilor. Proprietarul este R. Seward Reynolds, din Albany, şi dacă bănuiala mea e corectă, plăteşte o mită şerifului – îl cheamă Fisk – şi poate primarului Stevenson şi unei femei numite Crespy care conduce Societatea de Istorie locală. Jake făcu o pauză. Chipul banal al lui Wally îl privea cu intensitatea unui complice. Oricum, continuă Jake, cel puţin pentru moment, mă interesează Fisk, nu ceilalţi. Vreau să mergi acolo, să studiezi actele publice, să vezi ce găseşti. Oferte competitive de licitaţie, dacă au existat, mituiri, implicarea şerifului într-un proiect cu care nu ar trebui să aibă absolut nicio legătură. Lucruri de genul ăsta.

Wally îşi lua notiţe.

— Asta nu ţine de competenţa obişnuita a Departamentului de Medicină Legală, zise el. Are ceva de-a face cu domnul doctor Harrigan?

— Numai indirect. Jake se hotărâse să nu-i spună nimic lui Wally despre bănuielile lui. Nu voia să-şi supere asistentul înainte de a fi sigur. Când l-am văzut ultima dată, Pete mi-a zis ca era sigur că se petrece acolo o fraudă şi că lucrurile erau putrede. I-am promis că voi analiza situaţia. Îi zâmbi. Tu eşti ochii şi urechile mele.

Wally roşi.

— O singură întrebare: Cum poate spiona neobservat un om cu un picior strâmb?

Întrebarea îl tulbură pe Jake; şi el se gândise la asta.

— Inventează o explicaţie. O lucrare de cercetare asupra zonei. Un studiu al spitalelor de boli mintale. Orice. Dacă dai de cea mai mică problemă, vii imediat înapoi.

Wally se ridica în picioare.

— Când plec?

Jake se uită la ceas.

— Ce zici de acum o jumătate de oră?

*

Era aproape ora cinci dimineaţa când Manny îşi trase în sfârşit patul rabatabil din perete. Complet îmbrăcată, se culcă peste plapuma roz de mătase, pentru a aţipi un pic înainte să se spele şi să îşi usuce părul. Pentru prima dată, aprecia atmosfera ca de cocon a micului ei studio. Se simţea protejată. Rafturile de sus ale mobilei albe modulare din lemn de fag erau încărcate cu teancuri de cutii cu pantofi, o mulţime de cutii cu pantofi. Bucătăria ei – de mărimea perfectă pentru mâncarea la pachet – era adăpostită în spatele unui paravan japonez. Manny se hotărâse să locuiască în cea mai bună clădire de pe Central Park South. Lumea de dinafară, adversarii ei, toţi vor vedea succesul exprimat de adresa ei. Şi se va simţi plină de succes de fiecare dată când va intra în holul clădirii.

Restul apartamentului era decorat impecabil.

„Nu contează cât de mic e lucrul pe care-l faci, fă-l bine”, îi spusese mama ei. Faxul, imprimanta, agenda, ecranul plat de televizor, într-un şir ordonat pe masa de marmură vizavi de pat, formau zona ei de lucru. Pe pereţi, deasupra canapelei italiene moderne, atârnau documente istorice înrămate.

Totuşi, în acest moment, nimic nu o putea face să se simtă confortabil; imaginile cu doamna Alessis îi invadaseră mintea. În cele din urmă, cu Mycroft în braţe, adormi.

După trei ore de somn neliniştit, Manny sări din pat. Ora opt. Nu mai avea timp să-şi facă părul; trebuia să-l plimbe pe Mycroft. Îşi luă în grabă rochia neagră de microfibră Donna Karan şi cizmele asortate negre cu tălpi de cauciuc pentru a putea alerga până la restaurantul unde avea întâlnirea pentru micul dejun, patru străzi mai încolo. Simţi că îi e frig când ieşi cu Mycroft, aşa că, odată ajunsă înapoi în apartament, îşi luă pe ea jerseul de caşmir negru TSE şi, în ultimul moment, pentru culoare, adăugă un guler de blană de vulpe Etro de un verde kaki. „Cine mă vede nici măcar nu-şi închipuie că am petrecut seara trecută cu un cadavru."

Ajunse la Meridien Hotel cu doar zece minute întârziere. O femeie care trebuia să fie Patrice Lyons Perez o aştepta în hol. „Uf. M-am îmbrăcat greşit. Ar fi trebuit să-mi iau haine mai simple."

Voise să îşi bucure noua clientă ducând-o la un mic dejun elegant la Meridien, dar acum, văzând-o aşezată stingher pe marginea scaunului modem şi pătrăţos, îşi dădu seama că nu îi făcuse o favoare. Cu ochii înfundaţi şi uscăţivă la faţă, îmbrăcată într-o rochie lungă şi galbenă de poliester cu trandafiri roz, părea nefericită şi nelalocul ei. O geacă albastră veche era aşezată pe marginea scaunului şi femeia se uita în jur prin hol de parcă voia să o ia la goană.

Manny îşi lipi un zâmbet pe faţă şi îi întinse mâna.

— Patrice. Sunt Philomena Manfreda. Mă bucur să te cunosc în persoană.

Patrice se ridică în picioare. Mâna micuţă cu care îi strânse mâna era moale şi lipsită de vlagă. „Ca plastilina."

— Bună, zise ea.

— Îţi mulţumesc că ai venit atât de departe. Îmi pare rău că am întârziat. Ai reuşit să vii uşor din Queens până aici?

— De fapt, nu stau la verişoara mamei mele. Stau aici.

„Doamne sfinte! Nu ştie cât costă hotelul ăsta?”

— La Meridien?

— Doctorul Rosen a aranjat asta după ce i-am spus unde ne întâlnim pentru micul dejun. A plătit el camera în avans.

Patrice avea dinţii stricaţi, dar zâmbetul îi era atât de autentic şi copilăros, încât îi tăie lui Manny răsuflarea.

— A avut el grijă de tot, continuă Patrice.

— Ce drăguţ din partea lui, afirmă Manny. „Nimic surprinzător. Omul ăsta are calităţile şi defectele lui.”

— E un om minunat.

„Eu una n-aş merge chiar aşa departe.”

— Ţi-e foame?

— Foarte tare. La cină am mâncat numai o felie de pizza. A fost singurul lucru pe care l-am găsit prin împrejurimi care mi s-a părut… accesibil. Şi chiar şi aceea a fost scumpă, cel puţin în comparaţie cu preţurile de acasă.

— Ar fi trebuit să comanzi mâncare în cameră.

— Oh, nu, zise Patrice cu voce gravă. Nu ar fi corect. Eu nu trăiesc pe cheltuiala altora, domnişoară Manfreda.

O urmă pe Manny, dând colţul străzii, într-un local cu atmosferă clasică de Manhattan: scaune de bar, tavan decorat, proprietari imigranţi greci. Dar ambianţa nu păru să aibă vreun efect asupra lui Patrice, care comandă ouă ochiuri, pâine prăjită simplă şi ceai.

Manny nu luă decât cafea. Nu mâncase nimic altceva de la cină şi nici nu voia altceva. Avea capul încă plin de mirosul formaldehidei.

Patrice scoase un plic vechi de carton din geantă şi îl aşeză cu grijă pe masă, după ce se asigurase că

nu era pătată cu nimic.

— Nu am vrut să le pun la poştă. Sunt scrisori pe care le-am primit de la tata. I-am spus şi domnului doctor Rosen despre ele, şi el a zis că poate vă vor fi de ajutor.

„Are o fire pasionată, care atrage.” Lui Manny începea să-i placă de ea.

— Când tatăl dumitale era la Turner, te-a sunat vreodată? I se dădea voie?

— De câteva ori, dar nu foarte des, răspunse ea. Şi deloc în cele câteva luni înainte să înceteze să scrie.

— Şi, când te-a sunat, a menţionat vreodată vreun prieten pe care îl avea acolo? Oameni cu care îşi petrecea timpul?

— Îmi spunea uneori tot felul de întâmplări, chestii amuzante despre oameni care mergeau în excursii. Dar cred că pe majoritatea le inventa.

— Îţi aminteşti ceva despre vreo fată în jur de douăzeci de ani?

Patrice îşi lăsă capul în jos.

— Din cauza asta mama a murit supărată. Credea că a fugit cu o altă femeie. Se îndreptă în scaun. Dar eu nu cred asta.

Manny se aplecă peste masă spre ea.

— Patrice, s-au mai găsit şi alte schelete alături de al tatălui dumitale. Două dintre ele au aparţinut unor bărbaţi. Unul era al unei femei, al unei femei tinere.

„Acum pare nervoasă. De ce?”

— Eu vreau să aflu ce s-a întâmplat cu tata. L-am iubit şi pe el la fel de mult ca pe mama. Dar ne-a făcut rău când a plecat. Îşi întoarse încheieturile mâinilor, dezvăluind cicatrici subţiri, vindecate, în linii paralele. „O încercare de sinucidere. Poate chiar mai multe.” Şi eu am rănit-o pe mama când am fugit de acasă… Făcu o pauză, evident retrăindu-şi trecutul. Domnul doctor Rosen a zis că, dacă s-au găsit patru corpuri, probabil era un cimitir vechi acolo.

— De fapt, nu crede asta. Cadavrele nu au fost înmormântate cum se cuvine, au fost pur şi simplu băgate în pământ. Acesta este unul dintre motivele care ne fac să ne întrebăm dacă nu cumva au fost trataţi greşit.

— Şi familiile lor ce zic?

— Nu ştim. Celelalte rămăşiţe nu au putut fi încă identificate.

— Ce îngrozitor! „Oh, nu plânge, te rog.” Credeţi că va descoperi cineva cine erau?

— Doctorul Rosen se ocupă de asta. Eu între timp voi încerca să nu las ca vreunul dintre schelete să fie eliminat din ancheta fără a fi identificat. Rămăşiţele astea ar putea avea o importanţă vitală pentru cazul nostru şi vreau să mă asigur că sunt păstrate cum trebuie. Oh, şi nu te îngrijora în privinţa banilor. Nu va trebui să plăteşti pentru nimic, decât dacă obţinem o despăgubire financiară, caz în care firma mea ia o treime.

Patrice o privi cu ochii îngustaţi. „Iarăşi furie, chiar mai fâţişă.”

— Ştiam eu, zise ea. Am ştiut eu că o persoană ca dumneata nu ar fi în stare pur şi simplu să ajute pe cineva ca mine. Eu nu urmăresc să primesc bani. Vreau doar să aflu ce s-a întâmplat cu tata.

— Ştiu. Şi te înţeleg. Dar, dacă descoperim că a fost maltratat în spital, nu ai vrea să-i faci pe cei răspunzători să plătească?

Patrice se gândi câteva clipe.

— Dacă cineva a făcut ceva cu adevărat rău, ar putea merge încă la închisoare? Aşa l-aş putea face să plătească, nu luând bani de la el.

— Poate. Dar, după atât de mult timp, ar fi foarte greu de dovedit că a avut loc o încălcare a legii, iar vinovatul s-ar putea să fie mort. Singura metoda de a-ţi face dreptate este a da în judecată guvernul. Şi asta nu înseamnă că eşti ahtiată după bani. Înseamnă pur şi simplu că faci sistemul răspunzător. Şi poate că, în felul acesta, o alta

familie nu va mai suferi aşa cum ai suferit dumneata. Tatăl dumitale a fost un erou; a luptat pentru ţara sa. Circumstanţele morţii sale sunt importante. Vreau atât ca dumneata să afli adevărul, cât şi ca persoana responsabilă să fie pedepsită. Şi metoda prin care putem ajunge la acea persoană, fie că a murit, fie ca trăieşte, este printr-un proces. Dar nu vreau să te păcălesc. Va fi o luptă extrem de grea.

Era un discurs pe care Manny îl mai ţinuse de multe ori înainte, şi avea calitatea de a fi adevărat. Dreptatea, imediată sau lung amânată, necesita o luptă, mai ales dacă victima nu era în stare să se lupte pentru ea însăşi. Partea din despăgubiri pe care ar primi-o pentru cazul lui Patrice, presupunând că ar câştiga, ar fi de ajuns pentru a răscumpăra luptele pierdute şi inimile frânte, inclusiv pe a ei însăşi.

Văzu chipul lui Patrice cuprins de uşurare. „Am reuşit s-o conving."

— Îţi aminteşti dacă tatăl dumitale ţi-a spus vreodată că a fost tratat prin terapie cu electroşocuri?

Patrice respiră convulsiv.

— Nu. Asta l-a omorât?

— Poate. Doctorul Rosen spune că este o posibilitate.

— A murit în timpul tratamentului? Şi l-au pus în pământ ca să nu descopere nimeni că au făcut-o ei de oaie?

„Asta este furie sănătoasă. Suntem aliate."

— Nu ştiu, zise Manny, strângând-o de mână pe Patrice. Dar împreună vom afla.

Capitolul 10

Kenneth Boyd aştepta în picioare pe trotuarul din faţa biroului lui Manny când aceasta veni cu maşina. Îmbrăcat într-un sacou negru de diftina cu căptuşeală de mătase şi brocart roşu-aprins şi portocaliu, arăta gata să o conducă la operă mai degrabă decât la tribunal.

Se strecură pe scaunul din faţă din Porsche.

— *Cine* a stat în scaunul ăsta – sau poate ar trebui să întreb ce anume ai făcut în el? Cu atâta loc de picioare, ori ai avut întâlnire cu un baschetbalist, ori ai…

— Încetează, zise Manny râzând. De fapt, pe locul acela a stat doctorul Rosen.

— Doctorul Rosen de care mi-ai povestit? Nemernicul trădător, mincinos, ahtiat după bani şi amoral?

— În persoană. Vrei să ştii ce am făcut?

— Sigur că vreau, fetiţo! Hai, toarnă tot. Asta, bineînţeles, dacă nu va răni urechiuşele mele sensibile.

— Am văzut un corp în pielea goală.

— Am ştiut eu! Absolut şocant, dar era timpul.

— Un *cadavru* în pielea goală. L-am asistat pe doctorul Rigor Mortis, cum îi spui tu, la o autopsie. Eram acolo când a tăiat…

— Gata! ţipă Kenneth. Urechiuşele! O privi lung şi atent. Trebuie să ai grijă cu cine te înhăitezi. Ştiu că tu ai grijă de mine, dar să ştii că şi eu am grijă de tine. Îi dădu hârtiile pe care i le pregătise. Petiţia.

Manny se uită peste ea.

— Eşti o mană cerească. Nu există asistent care să fi putut întocmi asta atât de repede.

— Poţi să mă linguşeşti zi şi noapte dacă vrei. Dar o petiţie ca să împiedici statul să îngroape nişte oase? Mesajul acela pe care mi l-ai lăsat

înainte să te întâlneşti cu Lyons a fost complet dement, chiar şi pentru tine.

— Nu chiar. Judecătorul din districtul Baxter a fost de acord să îmi asculte cererea de a păstra scheletele din motive de urgenţă. Am sunat la spital şi pe avocatul districtului Baxter ca să-i spun ce am de gând să fac şi va veni la tribunal, urlând din toţi rărunchii, ca să încerce să mă oprească. Porni maşina. O să-ţi povestesc totul pe drum. O să ne distrăm.

*

Vechii pereţi de mahon ai cândva impozantei săli de tribunal erau peticiţi acum cu bucăţi nepotrivite de mucava de culoarea nucului. „Omul de rând are parte de mucava, corporaţia bogată, de marmură.” Mai rău încă, clientul trebuia să plătească o taxă de îndosariere înainte să îşi poată cere dreptatea. Manny plătise taxa, ştiind foarte bine că şansele de a-şi recupera banii erau minuscule.

Îl ştia pe avocatul cu care va avea de-a face: Chester Gruen, un tip mare şi gras şi cu perucă în vârful capului, pe care îl cunoscuse la prima întâlnire a Asociaţiei Baroului la New York. Atunci o fermecase punându-şi mâna între picioare şi zicându-i:

— N-o să poţi niciodată să te compari cu asta într-o sală de tribunal.

Manny îşi mijise ochii.

— Scuze. Mă tem că mi-am uitat acasă lupa.

„O să-şi aducă aminte de mine”, se gândi Manny acum, agitându-se în timp ce aşteptau în picioare în faţa meselor avocaţilor ca judecătorul să ia loc.

— Ce eşti aşa de nerăbdătoare, don’şoară Manfreda? Nu ţi se cară nicăieri clientul! zise Gruen, izbucnind în hohote tunătoare de râs la propria glumă.

Manny îşi înfrână tentaţia să-l întrebe dacă îi crescuse de când îl văzuse ultima dată. Hotărî că

probabil nu, şi se consolă cu gândul că poate chiar i se micşorase.

Judecătorul Melvin Bradford III se dovedi la fel de nervos ca ea. Manny îşi prezentă cazul succint, subliniind nevoia de a-i identifica pe toţi cei care fuseseră înmormântaţi împreună cu Lyons în cazul în care exista vreo legătură între aceştia care să confirme afirmaţia ei că spitalul dăduse dovadă de neglijenţă, în cel mai bun caz.

Gruen, care reprezenta atât districtul Baxter, cât şi spitalul – un conflict flagrant de interese, îşi spuse Manny –, încercă să minimalizeze pretenţia lui Manny drept neserioasă şi enervanta, „menită să cheltuiască aiurea banii câştigaţi cu greu ai contribuabililor districtului în aceste vremuri tulburi din punct de vedere economic” şi să „păteze cu acuzaţii false reputaţia unei instituţii care a fost mândria oraşului Turner timp de mai mult de un secol”.

Gruen nu se pregătise pentru proces. Manny în schimb, datorită lui Kenneth, o făcuse. Judecătorul Bradford, care evident îl ascultase de mult prea multe ori pe Gruen, îi acordă primul permis emis vreodată în statul New York de a păstra patru schelete, pământul, rezultatele testelor toxicologice, radiografiile, rapoartele de autopsie, observaţiile şi fişele medicului legist, fotografiile, rapoartele şi observaţiile poliţiştilor, hainele, datele medicale, blocurile de parafină, ţesturile „fixate în formol”, lamelele de microscop „şi o grămadă de alte chestii – orice ai nevoie”.

Euforică, Manny ieşi aproape sărind într-un picior din sala de tribunal, ignorându-l pe Gruen, care se apropiase de ea pentru a-i cere o şedinţă în biroul judecătorului.

— Da’ ştiu că n-ai pierdut vremea, îi zise Kenneth. Ajungem acasă pe la ora cinei.

— Nu cred. Dacă tot suntem aici şi am terminat aşa de repede, m-am gândit să mergem să facem o excursie prin împrejurimi în numele lui Patrice.

Ştiu că nu e nimeni acolo, dar vreau să facem o plimbare pe la Spitalul Psihiatric Turner. Vreau să văd dacă pot trezi nişte stafii.

Lui Jake îi trebuiră trei ore să termine autopsiile de dimineaţă, şi încă nu se apucase de hârtii. „Pederson mă mănâncă de viu dacă nu termin toată treaba", se gândi el, deşi literele îi dansau în faţa ochilor. Sub conducerea lui Harrigan, care fusese predecesorul lui Pederson, existaseră mult mai puţine formulare, şi acelea necesitau mult mai puţine semnături pe ele, iar doctorii ajungeau acasă la o oră decentă. Aproape că se hotărâse că merita să rişte o săpuneală numai ca să se odihnească puţin, când sună telefonul.

— Doctorul Rosen?

O voce de bărbat, mieroasa de-ţi făcea greaţă. Veşti rele.

— La telefon.

— Firma mea îl reprezintă pe R. Seward Reynolds, proprietarul mallului din Turner.

— Şi numele dumitale este…?

— Michael Thompson, de la Javalovich, Custer, Thompson and Warbler. Am înţeles că reprezentanta dumneavoastră se află în districtul Baxter încercând să păstreze scheletele şi să închidă zona unde au fost găsite, şi că dumneavoastră înşivă subscrieţi la nişte teorii absurde care ar putea cauza daune financiare clientului meu.

„Asta-i mâna lui Manny. Bravo, fetiţo! Şi pun pariu că i-ar plăcea să audă că i-a zis reprezentanta mea."

— Cine v-a spus aşa ceva?

— Nu dezvăluim informaţiile confidenţiale ale clienţilor noştri. Pur şi simplu vrem să vă comunicăm, în semn de politeţe, că clientul nostru este pregătit să vă dea în judecată pentru orice sumă de bani pierdută ca rezultat al acţiunilor dumneavoastră sau ale reprezentantei

dumneavoastră. Cu alte cuvinte: vedeţi-vă de treaba dumneavostră.

Jake reacţiona negativ la multe lucruri. Ameninţările erau undeva în capul listei. Furia îi invadă sângele ca un ser fiziologic.

— Domnule Thompson, mă ameninţaţi? Spuneţi-i clientului dumneavoastră că, dacă încearcă să mă oprească pe mine sau pe reprezentanta mea, o să-i îngrop *lui* oasele lângă cele ale domnului Lyons şi voi construi eu personal un centru comercial pe deasupra lor.

Trânti receptorul, surprins de vehemenţa furiei sale.

Telefonul sună din nou.

— Ascultă, dacă mă mai…

— Domnule doctor Rosen, se auzi vocea aproape fără suflare a unei femei. Slavă Domnului că v-am găsit! Trebuie să ne ajutaţi. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

Jake îşi masă vena pulsândă de la tâmplă.

— Cine e la telefon?

— Sunt Paula Koros, fiica Theresei Alessis.

— Bineînţeles, doamnă Koros, zise el, calmându-se. Iertaţi-mă că am strigat la dumneavoastră. Tocmai voiam să vă sun. Am făcut autopsia mamei dumneavoastră. „Oare cum ar trebui să îi dau vestea?”

Dar femeia nu îi dădu timp să zică nimic.

— Sunt la firma de pompe funebre. Întreaga familie e aici. Domnule doctor, corpul din sicriu – nu e mama mea. E o cu totul altă femeie.

*

Jake ştia că autopsiase corpul doamnei Alessis; o văzuse în viaţă cu doar câteva zile înainte. Dar mai fuseseră încă două corpuri la morgă. Era oare posibil…?

Sună la Spitalul Districtual Baxter şi vorbi cu asistentul de la morgă, un băiat care, după voce, nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani.

— Noaptea trecută am făcut autopsia unei femei numite Theresa Alessis. Trebuia să fie transportată azi-dimineaţă la firma de pompe funebre Fairview, dar în capela funerară de acolo a apărut un alt cadavru. Vreau să ştiu ce alte corpuri de femei au fost în morgă noaptea trecută.

— Nu sunt sigur că am autorizaţia necesară să vă dau asemenea informaţii.

— E urgent! urlă Jake. Spune-mi *acum!*

Răspunsul sosi imediat:

— Mai erau două corpuri la morgă: unul de femeie, unul de bărbat. Femeia era Brigit Reilly, de şaptezeci şi cinci de ani. Soţul decedat. Fără copii. În certificatul de deces scrie Alzheimer. Dosarul zice că trăia la Sweetbrook.

— Un azil de bătrâni.

— Da, domnule.

— Şi unde trebuia să fie trimis corpul doamnei Reilly?

— La Shady Briar. E cam la patruzeci de minute de aici. Doar că… e destul de bizar. Făcu o pauză.

Jake oftă de frustrare.

— Ce e bizar?

— Camioneta care duce cadavrele la cimitirul municipalităţii a venit s-o ia pe doamna Reilly de acolo azi-dimineaţă, mai târziu, dar ea dispăruse deja. M-au sunat să vadă dacă ştiam ce s-a întâmplat, dar bineînţeles că nu ştiam nimic. Eu numai am eliberat cadavrul – azi-dimineaţă devreme.

Vena începu să-i pulseze mai tare.

— Doamna Reilly trebuia să fie îngropată într-un mormânt de săraci?

— Da, domnule.

— Acum însă se pare că e la Fairview?

— Aşa se pare.

Jake aproape putea să vadă cum băiatul dădea din umeri.

Încurcătura era prea bătătoare la ochi. Jake fu cuprins de o presimţire rea. Asasinarea lui Pete.

Sticla furată. Telefonul lui Thompson despre oase. Vandalizarea casei lui Pete. Şi acum un cadavru lipsă.

— Dă-mi numerele de telefon de la Sweeetbrook şi Shady Briar. Şi ascultă la mine, tinere, dacă asta e o eroare a spitalului… „Dar sigur nu e. E mult mai mult de atât."

*

La Sweetbrook, o asistentă din aripa bolnavilor de Alzheimer acceptă să meargă până la firma de pompe funebre Fairview să se uite la cadavru şi să-l caute apoi pe Jake pe pager. O oră mai târziu, bănuiala lui fusese confirmată: cadavrul care zăcea în faţa familiei îndoliate a Theresei Alessis era de fapt Brigit Reilly.

Sună la Shady Briar.

— Încerc să localizez un cadavru care a fost adus la firma dumneavoastră azi-dimineaţă, îi zise el directorului.

— Nu suntem o firmă de pompe funebre, îi răspunse acesta. Avem un mausoleu, pentru îngroparea rămăşiţelor. Şi un crematoriu, bineînţeles.

Un fior de groază se strecură spre inima lui Jake.

— Corpul este incinerat?

— Exact. La solicitarea fiului ei.

— Nu avea niciun copil! Aceea nu a fost doamna Reilly. Doamna Reilly zace într-un sicriu la firma Fairview din Turner.

— Imposibil, replică directorul. Vă înşelaţi, domnule doctor. Am primit instrucţiuni de la fiul doamnei Reilly azi-dimineaţă devreme; personalul meu m-a sunat la ora şase. Mi-a spus că mama lui a decedat la Spitalul Comunitar Baxter şi că voia să fie incinerată cât mai curând. Am luat-o de la morgă – avea numele clar scris pe eticheta de identificare de pe sacul mortuar. Am vorbit cu el personal. Un bărbat foarte politicos. Foarte curat. Ne-a plătit serviciile în bani gheaţă. Şi noi ne

onorăm întotdeauna angajamentele, domnule doctor.

Groaza lovi cu toată forţa. Jake simţi că ameţeşte.

— Cum arăta fiul?

— Greu de spus. Nu mă prea pricep să descriu oameni în poziţie verticală. Chicoti. De statură medie, păr castaniu, de vreo patruzeci de ani şi ceva.

— A menţionat că are de gând cumva să ia cenuşa sau a făcut vreun alt aranjament pentru un loc în mausoleul?

— Până în prezent, nu.

— Şi asta nu e neobişnuit?

— Câtuşi de puţin. Rămăşiţele rămân uneori nesolicitate ani de zile, indiferent de intenţia iniţială a familiei. Oamenii nu ştiu întotdeauna ce să facă cu ele. De aceea le oferim adăpost etern în paşnicul nostru…

— Aveţi grijă de cenuşa aceea. Să nu cumva să o daţi cuiva, decât dacă o înmânaţi personal familiei Alessis la Fairview.

— Familiei Alessis? Dar de ce?

— Nu cred că m-aţi auzit. Aţi incinerat o altă femeie. „Fiul“ acela v-a angajat să vă descotorosiţi de o dovadă.

Un moment de pauza.

— Dovadă?

— Doamna Alessis a fost ucisă.

— Dumnezeule sfinte!

— Dumnezeu nu a avut nimic de-a face cu asta, zise Jake.

*

Edward Dyson, administratorul Spitalului Comunitar Baxter, era slugărnicia întruchipată.

— Nu trebuia să aduceţi hârtiile în persoană, îi spuse el lui Manny în biroul lui. Domnul judecător Bradford m-a sunat el însuşi. Prea târziu, însă.

Manny rămase fără aer; avu senzaţia că fusese lovită în stomac.

— Prea târziu?

În loc să-i răspundă, Dyson apăsă pe un buton de lângă telefon. În câteva momente în uşa biroului se ivi un bărbat subţire, care abia dacă împlinise douăzeci şi unu de ani.

— Tommy, începu administratorul. Dânsa este domnişoara Manfreda. Spune-i şi dumneaei ce mi-ai zis mie.

— Domnul Dyson a spus că trebuie să ţinem scheletele ălea de la casa de ţicniţi. Dar i-am zis că deja au plecat de-aici.

— Când? întreba Manny, ridicându-se în picioare.

— Azi-dimineaţă. Se făcu mic ca un căţeluş speriat. Nu-mi spuneţi că iar am greşit ceva. Întâi eliberez un cadavru şi ăla dispare, acuma şi oasele.

„Calmează-te. Respiraţie adâncă."

— Erai de serviciu când au fost eliberate cele patru schelete?

— Da, doamnă.

— Trebuie să îmi spui cine era cel care a venit să le ia.

— Nu era un bărbat. Era o doamnă.

Rostise asta pe un ton victorios, de parcă tocmai câştigase la popice.

— Bun. O doamnă. Descrie-o.

— Bătrână.

— Cât de bătrână?

— Poate de vreo patruzeci şi cinci de ani. Nu ştiu ce culoare de păr. Avea o eşarfă. Îşi încreţi fruntea, concentrându-se. Şi avea o rochie din aia fără nicio formă.

— Tip sac?

— Da. Nu i-am dat prea mare atenţie. Avea actele de eliberare la ea.

Dyson îi arătă câteva foi de hârtie de un galben strident.

— A fost un transfer absolut în regulă, afirmă el. Uitaţi. Tommy a procedat perfect corect.

Manny îşi aruncă privirea pe prima pagină.

— Oasele au fost transferate la morga municipală a oraşului New York? Şi radiografiile? Şi actele? În grija doctorului *Jacob Rosen?*

— Îhî. Doamna aia a zis că e de la birou de la el. Şi doctorul Rosen m-a sunat personal mai târziu, pe la prânz, dar era vorba de altceva. Despre un cadavru, nu oase. Doctorul Harrigan aşezase oasele frumos în sertare. Eu le-am pus în saci mortuari şi i le-am dat doamnei.

Manny se simţi cuprinsă de un val de uşurare, deşi era furioasă pe Jake că nu-i spusese. Morga municipală din New York era probabil cel mai sigur loc din lume pentru oasele acelea. „O să-l sun. Îi trag o săpuneală straşnică pentru că m-a făcut să-mi pierd vremea degeaba. O să-mi spună despre cadavru. Poate ar trebui să ne dăm întâlnire, să discutăm despre avantajele muncii în echipă. Îşi zâmbi în gând. Ar fi drăguţ."

— Pot să fac copii după documentele de eliberare? întrebă ea, întorcându-se spre Dyson.

Acesta de-abia îi aruncă o privire.

— Sigur că da. Secretara mea vă va face o copie înainte să plecaţi.

*

Jake tocmai terminase de vorbit cu Paula Koros, care primise vestea despre trupul mamei sale cu o resemnare care urma să se transforme mai târziu în furie, după cum bănuia Jake. „O nouă clientă pentru Manny", se gândi el.

Sună telefonul: avocata în persoană.

— Vrei să ştii care e cuvântul italian pentru „dobitoc"? întrebă ea.

— Nu în mod special. În ce context?

— În contextul în care eu şi cu Kenneth ne-am omorât aici să-l convingem pe judecător să putem păstra scheletele din Turner. Misiune îndeplinită. De ce nu mi-ai spus că le transferi la New York?

Jake simţi o durere ascuţită în spatele ochilor.

— Nu le-am transferat.

— Vorbesc de scheletele unu, doi, trei şi patru şi de celelalte „chestii”, ca să folosesc terminologia elegantă a judecătorului Bradford.

— Nu am cerut eu să fie transferate. Jake o auzi rămânând cu gura căscată.

— Dar trebuie s-o fi făcut. Am în mâini un ordin de transfer cu semnătura ta pe el.

— Nu poate fi semnătura mea, pentru că eu nu am semnat niciun transfer. Nu eu am autorizat eliberarea rămăşiţelor. Şi oasele nu sunt la morga municipală, asta ţi-o garantez.

Manny fu copleşită de disperare. Dacă nu avea oasele, nu putea să le folosească pe post de dovadă împotriva celor care îi omorâseră pe Harrigan şi pe doamna Alessis, s-o ajute pe Patrice, să facă echipă cu Jake. Se simţi pustiită, golită de spirit, epuizată.

— Cineva ne-o ia înainte cu fiecare gând, cu fiecare mişcare, zise ea.

— Mai e ceva, spuse el. Oasele şi otrava fac parte din acelaşi mister. Suntem în faţa cuiva care e în stare să ucidă pentru a ne împiedica să-l rezolvăm.

Capitolul 11

Mai era un loc care trebuia cercetat. Încet, metodic, Manny conduse maşina până la Institutul Psihiatric Turner.

Ajunseră acolo la ora trei. Manny insistă ca Kenneth să rămână să aştepte în Porsche. Avea nevoie de el să pornească maşina dacă trebuiau să plece în grabă, zise ea – la urma urmei plănuia să intre ilegal în clădire. Deschise compartimentul de bord să ia o lanternă.

— Dar spitalul e defunct, zise Kenneth. A murit ca şi pacienţii săi. N-ai să găseşti nimic aici.

— S-ar putea să mai fie nişte hârtii sau alte lucruri pe care autorităţile să le fi uitat. Am pierdut toate dovezile, Kenneth. Dacă nu găsesc nimic, cazul acesta e defunct.

Kenneth se aşeză mai comod în scaun.

— Poate că n-ar trebui să ţi-o spun chiar aşa, surioară. Dar ar fi înmormântarea ta.

*

Manny se găsea în faţa unei clădiri imense, cenuşii, dărăpănate, care se înălţa pe creasta unui deal asemenea unui castel medieval. Avea toate luminile stinse, uşa de la intrare încuiată. Manny studiase planurile arhitectonice şi ştia că aceasta era corpul SERENITATEA, care fusese pe vremuri singura clădire a spitalului, cu birouri la parter şi cu saloanele de pacienţi la etaj. Manny numără şase etaje. Observă că ferestrele etajelor superioare erau excesiv de înguste, probabil pentru a nu le permite pacienţilor sinucigaşi să se arunce afară. Pe un semn pe uşa de la intrare scria ADMINISTRAŢIA. „Cu siguranţă acolo îşi ţineau dosarele, chiar şi când spitalul s-a extins. Dacă voiau să ascundă un dosar, să nu-l trimită la Poughkeepsie, ar trebui să fie încă aici.” Încercă uşa. Încuiată. O uşă laterală era de asemenea încuiată, şi la fel o alta în spatele clădirii.

Ferestrele erau închise şi, când se uită prin geamurile mizerabile, Manny văzu că erau dublate cu plasă de sârmă; ar fi trebuit nu numai să spargă geamul, ci şi să taie plasa pentru a intra pe acolo.

Fu dintr-odată cuprinsă de un sentiment de inutilitate. „Vrei să spargi uşa şi să cauţi prin şase etaje şi o pivniţă? Ai înnebunit?”

Se trase înapoi. Veniseră până aici pe un drum foarte abrupt, şi opriseră în parcarea practic pustie din faţa intrării; în depărtare se vedea câmpul unde fuseseră descoperite oasele. Soarele era jos pe cer, aruncând umbrele clădirilor din jur peste iarba ce părea aproape neagră, şi aerul se făcea din ce în ce mai rece. „Poate e cineva pe aici.” Manny văzu o mică lumină la poala dealului şi, deşi nici nu ştia dacă se afla pe terenul spitalului, porni într-acolo. O altă clădire, complet întunecată, se înălţă ameninţătoare în dreapta ei, apărând brusc din umbră de parcă tocmai sosise acolo. Tresărind de surpriză, Manny se apropie de ea. Pe o tăbliţă deasupra uşii scria aproape ilizibil CASA PROMISIUNII. Recunoscu numele. Pe când Institutul Psihiatric Turner funcţiona, aceasta era reşedinţa pacienţilor care aveau nevoie de cele mai puţine îngrijiri. Era şi ea încuiată. Manny şterse un cerculeţ în stratul de mizerie din colţul unui geam, îşi aprinse lanterna şi fu răsplătită pentru eforturile ei cu priveliştea unui cadru ruginit de pat răsturnat peste o saltea acoperită cu mucegai verde, a unor pereţi pătaţi de igrasie, a paginilor rupte ale unor reviste vechi şi a cadavrului unui şobolan. Promisiunea nu fusese onorată.

„Isuse Hristoase!” O veveriţă îi trecu în viteză printre picioare, ridicându-i pielea de găină pe tot corpul. Scoase un ţipăt, apoi şi-l înnăbuşi, nevrând să fie descoperită. „Un semn de viaţă omenească ar fi plăcut, totuşi.” Se adunau nori, şi un vânt rece promitea ploaie.

La stingă se înălţa o clădire de cărămidă, având în partea din faţă o seră de sticlă. Majoritatea

geamurilor fuseseră sparte; înăuntru era adevărat talmeş-balmeş de pietre, cărămizi, sticle de bere sparte, porumbei morţi. Aceasta fusese sufrageria, ştia Manny; pacienţii luau masa vara la lumina soarelui. Văzu în minte instituţia aşa cum şi-o amintea din fotografiile din perioada sa de prosperitate: o casă elegantă şi cochetă pentru femei cu „nervi delicaţi" şi bărbaţi alcoolici care îşi puteau permite preţurile. În anii de mai târziu se confruntase cu aceleaşi probleme pe care le are orice spital de boli mintale de mari dimensiuni: personal neadecvat, pacienţi drogaţi până la tâmpire, bani suficienţi doar pentru a-i hrăni cu tocană şi jeleu. „Există ceva îngrozitor într-un loc unde atât de mulţi oameni, chiar nebuni, au fost trataţi în felul ăsta. E ceva greşit, ca o tabără de vară iarna. Sau ca o închisoare." Manny se simţi brusc copleşită de un val de milă faţă de locotenentul James A. Lyons.

Merse înainte, deşi îşi dădu seama că lumina spre care se îndrepta era totuşi prea departe pentru a face parte din incinta spitalului. Puţin mai încolo pe cărare se găsea o mică clădire joasă, având poate doi metri şi jumătate lungime şi trei înălţime, cu un singur gemuleţ situat aproape în vârf. Cu un fior de suferinţă, Manny o recunoscu: era CAMERA SOLITUDINII, unde erau trimişi pacienţii cu cele mai mari probleme. „Este un sanctuar spiritual", proclama o broşura a Spitalului de Boli Mintale Turner, „un loc unde cei tulburaţi pot să-şi regăsească pacea". „Minciuni gogonate" fusese reacţia lui Manny când citise rândurile acelea, „minciuni gogonate" îşi spuse şi acum. Era o celulă de detenţie, nu un sanctuar. Dacă voiai să disciplinezi un pacient sau să-i distrugi voinţa, puteai să o faci aici, departe de atenţia celorlalţi pacienţi şi a personalului auxiliar.

Manny încercă uşa. Se deschise. Ca un speolog, îşi îndreptă lanterna spre interior. Pereţi capitonaţi, îşi dădu ea seama cu un fior. Camera conţinea un

pat de o persoană şi o saltea zdrenţuită, o chiuvetă şi o toaletă; nimic altceva. Deşi ştia că nu avea ce dosar să găsească aici, Manny păşi înăuntru, cu mintea plină de fantezii născute din zeci de filme de groază. Afară era deja aproape beznă; lanterna ei era singura sursă de lumină.

Pe peretele din stânga, o porţiune a căptuşelii fusese sfâşiată, lăsând să se vadă un perete alb de stuc, pe care era mâzgălit ceva cu cerneală neagră. Scria ceva? Da! Manny se aplecă să cerceteze. Gaura era la nivelul stomacului ei. Scrisul de pe stuc putea să fi fost al unui copil sau al unei persoane adulte care stătuse în genunchi. Manny se lăsă şi ea în genunchi şi concentră lumina lanternei pe perete. Mesajul răsări clar în lumină:

> Te rog, Doamne, eliberează-mă. Pune capăt suferinţei mele.
>
> Ai mila de sufletul meu.

I
d
l
a
S

Manny auzi bătăile propriei inimi. „Biată creatură chinuită. Oare ce ţi-au facut?”

Simţi pe ceafa atingerea unui aer cald, şi pentru un moment nu reuşi să identifice de unde putea proveni. Când îşi dădu seama însă, o cuprinse o groază atât de intensa, încât înţelese că ceea ce simţea acum o va bântui pentru totdeauna. „Respiraţie. Respiraţie omenească. Cineva stă chiar în spatele meu.”

Suflarea i se opri în piept. Se întoarse brusc, clătinându-se, cu lumina desenând modele caleidoscopice pe pereţii capitonaţi.

— Cine-i acolo?

Dar în camera nu era nimic în afară de mobila sărăcăcioasă şi de pereţii albi capitonaţi. Uşa

deschisă arata locul pe unde ieşise intrusul.

„A fost cineva aici. Sunt sigură de asta.” Prea îngrozită să ţipe, dar nu şi să fugă, Manny o luă la goană afară din CAMERA SOLITUDINII, urcă dealul pe lângă CASA PROMISIUNII şi corpul SERENITATEA, până ajunse în braţele sigure ale lui Kenneth şi în interiorul protector al maşinii Porsche.

Capitolul 12

Îl sună pe Jake şi îi spuse ce se întâmplase. Jake era încă la birou.

— Unde eşti? o întrebă el.

— În apartamentul meu. M-a adus Kenneth.

— E şi el acolo cu tine?

— L-am trimis acasă.

— Atunci vin eu la tine.

Manny se simţi tentată.

— De ce?

— Nu vreau să stai singură. Eşti în stare şoc. S-ar putea să reacţionezi urât când ieşi din ea.

— Mi-a trecut şocul. Crede-mă. Acum nu sunt decât speriată. Speriată şi furioasă ca naiba.

— Cel puţin vino mâine-dimineaţă la mine la birou.

— De ce?

— Vreau să-mi mai spui o dată tot ce s-a întâmplat. Sa vedem dacă n-ai uitat ceva. Făcu o pauza. Şi vreau să te văd. Să mă asigur că eşti bine.

„Ce bun e!" Manny se simţi pătrunsă de căldura lui.

— Mai zi o dată ultima parte.

— Vreau să mă asigur că eşti bine.

— Nu. Partea de dinainte de asta.

— Vreau să te văd.

„Da."

Îşi verifică încuietoarea, lăsă apa în cadă pentru o baie, mai verifică o dată uşa şi apoi se bălăci în apa fierbinte până când tensiunea i se domoli în corp şi se simţi în stare să respire normal. Îmbrăcată într-un trening de caşmir – îşi dădu seama cu uluire că nu îi păsa cum arată –, îl duse pe Mycroft la o plimbare, se întoarse acasă, îl hrăni şi, pentru că nu îi era foame, merse la culcare.

Sună telefonul. „Nu te obosi.” Ţârâia în continuare.

— Bine, bombăni şi ridică receptorul.

— A-am hotărât să nu merg mai departe. O voce bălmăjită. Patrice.

— Ce-ai spus?

— Nu vreau să continui cu toate astea, domnişoară Manfreda. M-am gândit mai mult şi nu vreau să continui.

„Cine a ameninţat-o?”

— Ce tot vorbeşti? Am făcut deja primul pas, am convins judecătorul să ne semneze ordinul de păstrare a scheletelor. „Ei, bine, da, am pierdut oasele. Le vom găsi.” Suntem pe cale să descoperim cum a murit tatăl dumitale, după atâţia ani.

— Îmi pare rău. Eu…

— Cel puţin lasă-mă să vin în New Jersey să vă văd pe dumneata şi pe fiica dumitale.

— Tocmai asta e. Fiica mea va reuşi să facă ceva cu viaţa ei. Este prima în clasă. Nu pot să risc să intervină ceva.

— În ce fel investigaţia despre moartea tatălui dumitale i-ar face rău fiicei dumitale?

Patrice rămase tăcută.

„E speriată.”

— S-a întâmplat ceva? Trebuie să-mi spui.

— N-ar fi trebuit să mergeţi la Turner, se auzi o şoaptă.

„Dumnezeule!”

— De unde ştii că am fost acolo?

O pauză. Apoi:

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Trebuie. Este un lucru important – pentru tatăl dumitale.

— Tatăl meu este mort pentru mine de patruzeci de ani. Fiica mea e vie. Vreau ca lucrurile să rămână aşa. Să lăsăm trecutul lui îngropat împreună cu el.

— Cineva te-a ameninţat, nu-i aşa?

Tăcere.

— Pot angaja un investigator privat să o protejeze, să te protejeze pe dumneata, până putem convinge poliţia…

— Fără poliţie! Când va suna din nou bărbatul acela, îi voi spune că am terminat. Am terminat cu dumneavoastră şi cu tatăl meu. Vă mulţumesc, domnişoară Manfreda, dar, vă rog, nu mai încercaţi să luaţi legătura cu mine.

*

Jake se culcă pe canapeaua din biroul său, trezindu-se periodic cu gândul la Manny – faptul că nu primise niciun telefon de la ea putea un lucru bun sau rău; bun, dacă se odihnea, rău, dacă era încă înspăimântată, dar nu voia să-l deranjeze. Sau dacă i se întâmplase ceva, un gând pe care şi-l alungă imediat din minte amintindu-şi de Pete.

Oare ce era atât de important încât, la o generaţie distanţă, existau oameni dispuşi să ucidă? Cele patru schelete lipsă. Ce i-ar putea spune dacă ar fi găsite? Chiar şi fără corpul ei, Jake avea în continuare mostrele de ficat ale doamnei Alessis, care dovedeau că fusese otrăvită. Acum avea nevoie de dovezi ştiinţifice că Pete fusese ucis, genul de dovezi care ar convinge un procuror să accepte cazul.

Dimineaţa o sună pe Elizabeth pe telefonul mobil. Era partea pe care o ura cel mai mult, cel mai rău lucru într-o carieră care nu era lipsită de convorbiri dificile.

— Sunt Jake.

— Jake! Nu ţi-am mai mulţumit că ai luat lucrurile tatei.

— Îmi pare rău că locul a fost vandalizat după aceea.

— Deci ai auzit şi tu.

— Da.

— Dar despre doamna Alessis?

— De fapt, am fost acolo acum câteva nopţi. Fiica ei mi-a cerut să-i fac autopsia. Respira adânc.

„Acum sau niciodată.” Ceea ce mă aduce la motivul pentru care te sun acum.

— Da? se auzi vocea ei îngheţata.

— Autopsia a dovedit că doamna Alessis a fost otrăvită. Se pare că otrava s-a aflat într-o sticlă de whiskey pe care i-am dus-o eu tatălui tău şi din care am băut amândoi în ultima noapte când am fost cu el. Evident, a fost pusă acolo după ce am plecat eu. Am găsit sticla în apartamentul doamnei Alessis. Avea în ea tetraclorură de carbon, care a apărut în ficatul doamnei Alessis. Poate ea a fost victima dorită, poate nu.

Jake aşteptă ca Elizabeth să înţeleagă implicaţiile spuselor sale.

— Continuă, zise ea în cele din urma.

„Spune-i pur şi simplu.”

— Cred că otrava a fost destinată tatălui tău. Şi singurul mod în care putem ajunge să fim siguri de asta este exhumarea cadavrului.

— Nuuu! Era mai mult un vaiet decât un cuvânt.

— Elizabeth, te rog. Trebuie să aflu adevărul.

O auzi cum încerca să-şi recapete controlul.

— Vrei să spui că vrei să-l scoţi afară din groapă şi să-l tai bucăţele?

— Ştii foarte bine că nu e aşa. E vorba de ştiinţa. O ştiinţă în care tatăl tău a făcut o muncă de pionierat.

— Îmi pare rău. Dar e exact aşa. Când aveam doisprezece ani, tata m-a dus la o autopsie. A crezut ca sunt suficient de mare ca să suport. S-a înşelat. Pentru totdeauna. Şi acum mai am coşmaruri. Şi gândul că i-ai face aşa ceva tatălui meu…

— Priveşte lucrurile din punctul lui de vedere. În certificatul de deces scrie că a murit din cauze naturale. Eu nu cred că e adevărat. Pete era un om de ştiinţă. Ar fi vrut să ştim adevărul.

— Eu nu cunosc punctul lui de vedere. Nu-l cunosc decât pe al meu. Şi îl ştiu pe al lui Daniel.

Mi-a spus de nenumărate ori cât de barbar i se pare procesul unei autopsii.

— Ascultă-mă. Dacă a fost omorât, nu vrei să ştii că cel care a făcut-o este pedepsit? Nu crezi că merită dreptate?

— Dar dacă descoperim că s-a sinucis? Nu vreau să ştiu asta. Sinuciderea este un păcat împotriva lui Dumnezeu. Şi, în afară de asta, am de-a face cu suficientă dreptate la slujbă. Te rog, Jake. Tata e îngropat. A murit de cancer. Lasă-l în pace.

*

Manny nu era de aceeaşi părere. Sosi la biroul lui Jake arătând „stoarsă de puteri – şi minunată". Avu impulsul să o ia în braţe, dar nu făcu decât să asculte din nou tot ce se întâmplase la Turner.

— Vreau să abandonezi cazul ăsta, zise el când Manny termină.

— Şi tu vei continua singur?

— Până când găsesc suficiente indicii ca să pot chema poliţia.

— „Suficiente" însemnând: „Nu am oasele, nu am corpul doamnei A, Pete e la x metri sub pământ şi dacă o să continui probabil voi fi omorât"?

Jake izbucni în râs.

— Ceva în genul ăsta.

— Ei bine, cu atâtea avantaje, cred că rămân şi eu. Manny văzu că privirea îi era încă plină de nesiguranţă. Într-o zi am comparat listele de lucruri pe care le urâm. Ameninţările şi intimidarea tocmai au urcat pe locurile întâi şi al doilea pe lista mea. Dacă te uiţi la corpul meu moale – şi te-am văzut făcând-o –, ai crede că sunt o femeie fragilă şi neajutorată. Dar sunt un monstru când sunt furioasă, şi, oricine o fi fost cel care mi-a respirat în ceafă aseară, m-a enervat *la culme.* Lucrăm împreună. Şi cu asta basta.

Acum Jake o îmbrăţişă. Se ridică, înconjură biroul, se duse lângă ea şi o îmbrăţişă. Îşi dădu seama că inima îi dansa de bucurie.

După ce se întoarse în spatele biroului, îi povesti despre conversaţia cu Elizabeth.

Şi apoi, pentru că Manny pur şi simplu *trebuia* să meargă să lucreze şi ea, se înţeleseră să se întâlnească în seara următoare la apartamentul lui Jake.

Capitolul 13

Era o dimineaţa neobişnuit de rece în Queens. Ca atâtea alte lucruri care erau proprietate publică, radiatorul din maşina oficială a lui Jake nu funcţiona, şi el stătea lângă mormânt, dorindu-şi ca soarele să răsară cât mai repede. Înarmat cu ordinul de exhumare, Jake îl trezise pe directorul cimitirului la miezul nopţii pentru a-i trimite prin fax o copie a ordinului şi pentru a aranja să înceapă exhumarea la ora 6 dimineaţa.

Era îmbrăcat în blugi, adidaşi vechi, un pulover şi o haină uşoară, insuficiente pentru o dimineaţă răcoroasă, dar perfecte pentru săpături.

Se uită la ceas: 6.32. Echipa de gropari încă nu sosise.

La ora aceasta cimitirul era paşnic – chiar, trebuia să recunoască, frumos. Soarele care răsărea se reflecta în sclipiri colorate pe vitraliile mausoleelor, monumente elaborate dedicate oamenilor bogaţi şi puternici ai unei epoci trecute, pictând pietrele mai simple de mormânt în nuanţe fantastice. Ştia că cimitirul avea morminte de la sfârşitul secolului al XVIII-lea. Se extinsese în toate direcţiile, mai încet abia în anii 1990, când Biserica Catolică începuse să permită incinerarea. Când Jake îşi începuse activitatea în Departamentul de Medicină Legală al municipalităţii, aproape toate cadavrele erau îngropate; acum, aproape o treime erau transformate în cenuşă.

Jake tocmai îşi scoase mobilul să-i sune pe gropari, când îi auzi venind. Nu trecuse decât o săptămână de la înmormântarea lui Pete, deci nu aveau o sarcină dificilă. Jake făcu fotografii ale mormântului şi ale inscripţiei temporare: PETER JOSEPH HARRIGAN, 1933-2005.

Apăru excavatorul, târându-se pe aleea cimitirului cu o viteză de nici zece kilometri pe

oră. Jake le făcu cu mâna celor doi muncitori care coborâră din utilaj. Purtau blugi şi cizme de lucru. Unul era înalt şi slab, cu părul blond până la umeri şi o mustaţă; celalalt era rotund la mijloc şi cu păr negru rărit. Se prezentară drept Boris şi Ned.

— Nu facem prea des aşa ceva, zise bărbatul înalt, Boris. Oricum, nu pentru justiţia penală.

— Câteodată, când cineva vrea să transfere un membru al familiei în alt loc, îi mutăm, adăugă Ned. Sorbi din paharul cu cafea Starbucks[4].

— Eu am un prieten care lucrează în New Jersey, afirmă Boris, rezemându-se de roata excavatorului. O data când a scos afară un coşciug, a găsit două corpuri înăuntru – *două.*

Ned ridică din umeri.

— Joe Bonnano, şeful mafiot care era proprietarul unei case de pompe funebre, îşi ascundea victimele îngropându-le în coşciuge împreună cu proprietarul de drept – unul peste celălalt.

— În cazul prietenului meu, zise Ned, casa de pompe funebre escroca familiile morţilor.

— Fascinant, interveni Jake. Dar voi nu aveaţi o treabă de făcut?

Excavatorul zgârie pământul, dând la o parte stratul neted bătătorit cu o săptămână înainte. În mai puţin de zece minute, partea de sus a cutiei de ciment care conţinea sicriul era deja vizibilă. Boris cobori în groapă, agăţă lanţuri de patru cârlige metalice de pe partea de sus a containerului de ciment şi inseră un drug de metal pentru a rupe cu el sigiliul de răşină care îl ţinea închis ermetic. Se căţără iar sus şi îi făcu semn lui Ned. Mişcând un levier, braţul excavatorului se ridică, şi lanţurile se încordară, agăţate de ciment. Boris încercă din nou să desfacă sigiliul; capacul se deschise şi fu aşezat pe peluza unui mormânt vecin. Jake ştia că acesta era motivul pentru care exhumările se făceau dimineaţa foarte devreme; era puţin probabil să apară vreo rudă a mortului.

Boris ataşă un laţ de excavator, cu care ridică sicriul din căptuşeala de ciment şi îl aşezară lângă groapă. Jake păşi înainte.

— Nu a intrat apă deloc, zise el. Foarte bine.

Sări în mormânt şi adună mostre de sol în containere mici de plastic.

Ned se holba la el.

— Ce faci?

— Iau nişte mostre de sol: de pe cele patru părţi laterale, de deasupra şi de dedesubt. Procedura standard. Trebuie să ne asigurăm că nu a intrat nimic în corp din apa freatică.

— Ca de exemplu ce?

— Arsenic, de exemplu. Au existat oameni care au fost acuzaţi pe nedrept de crimă pentru că medicii legişti au făcut această greşeală. Doi englezi la începutul secolului XX au fost spânzuraţi pentru otrăvirea soţiilor lor; mai târziu s-a descoperit că arsenicul din sol se infiltrase cu apa de ploaie în sicrie.

— Dar n-ar trebui cutia aia de ciment să ţină totul afară?

Jake se căţără afară din groapă.

— Depinde de cât de multă apă freatică există şi de cât de ermetice sunt sigiliile. E mai bine să fii precaut.

Examină sicriul. În afara unei mici cantităţi de sol care se lipise de el, lemnul era lucios şi curat, de parcă tocmai fusese coborât în pământ. Ordinul judecătoresc stipula că trebuie să facă autopsia *in situ.* Jake îşi adusese instrumentele din maşină.

Ned desfăcu şuruburile capacului şi Jake îl împinse încet la o parte. Inima i se înfioră. Chipul de obicei rumen al lui Pete era palid, paloarea morţii. Jake ştia că acest lucru era cauzat de îndepărtarea sângelui din corp în timpul îmbălsămării.

Dar, dincolo de asta, Pete era aşa cum fusese şi în viaţă, îmbrăcat în costumul lui favorit de stofă, cu cămaşă albă deschisă la guler, şi imaginea

prietenului său, în sfârşit eliberat de orice durere, îl copleşi pe Jake cu o intensitate neaşteptată. Poate că ucigaşul îi făcuse lui Pete o favoare, dar nu ar fi trebuit să fie alegerea lui Pete? Nu ar fi trebuit ca acest om atât de mult iubit să aibă posibilitatea de a trăi până în ultimul moment, savurând puţinul timp rămas?

„Eşti sentimental. Nici măcar nu ştii dacă a fost otrăvit sau s-a sinucis, oricât de improbabil pare acest lucru. Treci la treabă."

Jake trebuia să examineze inima lui Pete pentru a determina dacă certificatul de deces avea dreptate afirmând că suferise „un atac de cord"; ficatul, pentru dovezi de otrăvire; şi pancreasul, pentru a vedea cât se extinsese cancerul. Îi scoase haina şi cămaşa cu uşurinţă, deoarece antreprenorul de pompe funebre le tăiase deja pentru a le face mai uşor de îmbrăcat, apoi pantalonii, lenjeria şi şosetele; Pete nu purta pantofi. Jake putea diseca organele şi prelava părţi mici pentru examinare la microscop, dar ordinul judecătoresc îi interzicea să ia vreun organ din corp.

Făcu incizia în Y. Inima lui Pete era în condiţie bună pentru un bărbat de şaptezeci şi doi de ani, care băuse mult. Nu era lărgită, şi nu erau decât extrem de puţine semne de boli coronariene. „Nu inima l-a omorât." Pancreasul era tare şi cenuşiu, aproape complet înlocuit de cancer, dar nu exista niciun semn că se răspândise în celelalte organe. Şi ficatul? Pe dinafară văzu că era zbârcit, iar în secţiune observă că lobulele erau necrozate. „Semnificativ, dar nu definitiv. Am să fac o criosecţiune imediat."

Jake le dădu lui Boris şi Ned bacşişul obişnuit. Apoi, timp de câteva secunde, pentru a doua oară, îşi luă adio de la mentorul său.

*

— Sunt Wally, domnule doctor, raportez. În noul meu rol de doctor Winnick, cunoscut şi ca

Sam Spade.[5]

Chiar şi sunetul vocii asistentului său îi făcu plăcere lui Jake.

— Ia zi!

— Cred că am găsit ceva.

— Excelent! Ce anume?

— Aş prefera să nu spun până nu sunt sigur. Dar s-ar putea să trebuiască să mai stau o noapte sau două.

Era un lucru caracteristic pentru Wally să nu spună ceva până nu avea răspunsul complet.

— Stai cât timp doreşti. Eşti bine?

— În Turner? Aţi înnebunit?

Jake închise râzând. Uşa se deschise cu zgomot. Pederson năvăli înăuntru abia controlându-şi furia.

— Ce dracu' crezi că faci?

Avea obrajii de un roşu-aprins şi ochelarii îi alunecaseră pe marginea nasului. „Semne rele."

— Charlie, nu e ceea ce crezi.

— E ceea ce aşa *ştiu,* nu cred. Stacy m-a sunat chiar acum de la laborator. A zis că ai introdus un al doilea caz sub un număr de laborator care nu corespunde cu niciunul dintre cazurile noastre, fie autopsie, fie eliberare de certificat. De cât timp eşti aici? Ştii regulile privitoare la munca particulară: *niciodată* fără permisiunea mea. Eşti al doilea în grad aici, Jake. Ne poţi face rău la amândoi.

Jake se aşteptase la o mustrare, dar intensitatea ei era prea usturătoare.

— Lasă-mă să-ţi explic.

— Are ceva de-a face cu Harrigan?

— A fost otrăvit. Ucis. Tetraclorură de carbon. Am criosecţiunea de ficat chiar aici, la microscop.

— Nu mă interesează nici dacă a fost înţepat mortal de furnici. Nu a murit în oraşul New York. Nu avem niciun drept.

— De fapt, avem: un ordin judecătoresc semnat de procurorul districtului Queens.

— Ai făcut chestia asta fără să mă consulţi?

Jake ridică din umeri.

— Nu ai fi fost de acord. Şi trebuia să ştiu. Tu ce-ai fi făcut dacă ai fi crezut că cel mai bun prieten al tău a fost ucis şi că ucigaşul va scăpa nepedepsit?

— Lasă-mă să mă uit şi eu, zise Pederson pe un ton mai blând. Îşi fixă ochiul la microscopul lui Jake. Necroză centrilobulară – bănuiesc că ai dreptate. Trist, dar nu mă surprinde.

— Nu te surprinde? Cuvintele îl loviră pe Jake ca un pumn. Ce vrei să spui cu asta?

— Pete nu era omul care crezi tu că era. Era un bun medic legist, probabil unul excelent. Dar eu ştiu anumite lucruri despre el pe care tu nu le cunoşti. Poate că pur şi simplu trecutul l-a ajuns din urmă.

— A ruinat un caz? A făcut ceva când era copil? Fii mai exact.

— Las-o baltă, zise Pederson, oftând. Dacă eu aş avea cancer pancreatic, aş vrea să mor. Lasă-l să se odihnească. Se întoarse spre uşă. Ocupă-te mai bine de treaba ta. Morga nu îi aparţine lui Harrigan, nici ţie şi nici mie.

— Charlie, trebuie s-o sun pe Elizabeth. E dreptul ei să afle.

— Şi să nu afle. De ce vrei să-i faci rău? Credeam că îi erai prieten. Cu aceste cuvinte ieşi.

Mintea lui Jake fu copleşită de o confuzie deasă ca o ceaţă. „Am fost prietenul lui. L-am cunoscut mai bine ca oricare alt om de pe pământ. Oare ce-a vrut Pederson să spună despre trecutul lui Pete?” Se ridică în picioare şi începu să se plimbe agitat prin birou, încercând să reconstituie anii în memorie. Era adevărat, se întâlniseră când Jake era la facultatea de medicină; atunci înflorise prietenia lor. Pete nu îi vorbise mult despre copilăria sa sau despre anii de şcoală, dar, la urma urmei, nici Jake nu făcuse acest lucru. Amândoi lucraseră în timpul prezent, trăiseră pentru momentul prezent, şi deseori, când aveau un caz împreună, trăiseră unul pentru celălalt. Totul în legătură cu Pete părea

deschis, chiar transparent. „Şi totuşi, se gândi Jake, mi s-a mai întâmplat să mă înşel. Am crezut că mariajul meu cu Marianna va însemna dragoste eternă. Ha! Şi a ţinut doar câţiva ani.” Cu Pete fusese mai mult de un deceniu.

Jake se aşeză iar la birou. „De ce nu m-a întrebat Pederson despre cealaltă mostră, cea pe care am luat-o de la doamna Alessis? De ce vrea să renunţ la caz? De ce să nu-i spun lui Elizabeth? Oare ştie ceva în legătură cu oasele?” Îşi frecă ochii obosiţi. „Trebuie să continui, chiar dacă asta înseamnă să-mi pierd slujba. Dar sunt blocat. Fără oase nu mai am nicio pistă. Fără cooperarea lui Elizabeth, uciderea lui Pete va rămâne nerezolvată.”

Ridică receptorul. O ultimă şansă.

— Elizabeth, sunt eu, Jake. Sun într-un moment rău?

— Daniel nu e aici, copiii îşi fac temele, mă relaxez pentru prima dată pe ziua de azi după nebunia cu presa de la birou. Da, e un moment rău – adică e rău dacă mă suni în legătură cu tata.

— Urăsc că trebuie să fac asta, şi nu aş face-o dacă nu ar fi esenţial. Dar s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău, şi, dacă va fi aşa, trebuie să-ţi spun adevărul. Tatăl tău nu a murit de o boală de inimă sau de cancer. A fost otrăvit. Ucis. Am exhumat corpul azi-dimineaţă. Dovada este incontestabilă.

Urmă o tăcere lungă. Numai după sunetul respiraţiei lui Elizabeth Jake ştia că nu închisese.

— Poate ar trebui să încerci să trăieşti la suprafaţa pământului o vreme, zise ea în cele din urmă, nu numai acolo dedesubt cu viermii.

Capitolul 14

Jake o sună pe Manny pe mobil, îi spuse că va întârzia treizeci de minute, şi o rugă să îl aştepte pe treptele casei lui. Acceptul ei plină de entuziasm fu singura veste bună pe care o avusese toată ziua.

Manny nu era încă acolo. „La dracu'!" îşi verifică ceasul. „OK, am întârziat patruzeci şi cinci de minute. Dacă ar fi vrut cu adevărat să mă vadă, ar fi aşteptat."

Deschise uşa furios. Cineva făcea mâncare.

— Manny? strigă el, într-un acces brusc de veselie. Ce se întâmplă?

Jake auzi sunetul unor lăbuţe alergând în viteză pe podeaua de scânduri. Un căţel cu blană roşie îmbrăcat în hăinuţe de firmă luă curba pe hol şi îi sări pe genunchi. Manny scoase capul pe uşa bucătăriei.

— De ce e şi el aici? întrebă Jake, mângâindu-l pe Mycroft pe cap. Ce faci?

— M-ai invitat la cină, nu-ţi aminteşti?

— Adevărat, dar ce faci în bucătăria mea?

— Mâncare.

Sam apăru din spatele ei, cu obrazul mânjit cu ceva verde.

— Philomena ne pregăteşte cina, explică el.

— Ea face mâncare? întrebă Jake.

— E o adevărată artistă.

— Nu şi în casa mea, îl contrazise Manny. Nu fac mâncare decât la alţi oameni acasă.

Jake îi privi pe amândoi cu ochii mijiţi. Nu o mai văzuse niciodată pe Manny atât de relaxată.

— Nu am chef să mă joc de-a casa. Am o migrenă de zile mari.

— Vin, zise scurt Manny.

— Aspirină, opină Sam.

Jake optă pentru vin. Manny intră în bucătărie şi se întoarse cu trei pahare şi o sticlă.

— Îi spuneam mamei azi-dimineaţă cât de urât te-ai purtat cu mine, i se adresă ea lui Jake. Mi-a zis că o fată drăguţă n-ar trebui să se certe cu un doctor – un doctor! – care tocmai a făcut autopsia unui prieten. Şi, în semn de pocăinţă, a zis că trebuie să-ţi pregătesc cina. Şi să spun o novenă.

„Am halucinaţii?”

— De unde ştie de autopsie?

— I-am spus eu.

— OK, *tu* de unde ai ştiut?

— Mi-a zis Kenneth. A fost la tribunalul din Queens azi. I-a spus secretara judecătorului Cookson.

— Cine e Kenneth?

— Salut, se auzi o voce de femeie, şi apăru un bărbat complet machiat, într-o rochie cu paiete şi o trenă ca o coadă de peşte.

„Chiar *am* halucinaţii.”

— Kenneth este asistentul şi prietenul meu, îl prezentă Manny. E îmbrăcat aşa pentru că joacă într-un spectacol şi pentru că îi place. A fost astăzi în biroul lui Cookson pentru cursul de secretariat juridic. Ceea ce trebuie să înveţi în meseria asta este că secretarele vorbesc cu alte secretare şi…

— Adică noi, fetele, vorbim între noi, o întrerupse Kenneth.

Manny continuă, netulburată:

— … şi Kenneth i-a spus secretarei lui Cookson bârfa despre mine şi tine…

Jake rămase cu gura căscată de şoc.

— Mine şi tine?

— … aşa că secretara lui Cookson i-a spus lui Kenneth despre ordinul de exhumare pe care l-ai rugat pe procuror să i-l ceară. E simplu.

Manny observă că Jake era complet stupefiat. „Aşa-i trebuie.”

— Apropo, zise ea. Poţi să fii sigur că n-am să spun novena pentru tine. Sunt o catolică *pensionată.* Dar îţi fac totuşi linguini cu sos alb de stridii.

Jake împinse la o parte un teanc de *New York Times* de pe un scaun şi se prăbuşi pe el.

— Eu am gustat deja sosul, se băgă Sam. E divin. Întâi a călit usturoi proaspăt, pătrunjel, sos de smântână, ulei de măsline şi suc de stridii şi apoi a adăugat stridiile proaspete de Manila întregi.

Jake îi aruncă o privire mânioasă.

— Credeam că nu mănânci decât cuşer.

Sam ridică din umeri, scuturându-şi părul legat în coadă.

— Se mai schimba vremurile.

— Trebuie să fug, Manny, zise Kenneth. Se apropie de Jake şi îi întinse mâna să i-o strângă. Jake observă că avea unghiile mai lungi, mai roşii şi cu o manichiură mai bună decât ale lui Manny. A fost cu adevărat divin. Pe curând.

— Încântat, bolborosi Jake, gata să-şi muşte limba.

Kenneth ieşi singur. Manny servi linguini. Mâncară stând în picioare. Jake trebui să recunoască totuşi că mâncarea era absolut fantastică. Mycroft păru să aibă aceeaşi opinie, căci îşi înfulecă în grabă propria porţie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce are animalul ăla pe el? întrebă Jake. Arată ca şi cum şi-ar face cumpărăturile pe Madison Avenue.

Manny îl fixă cu o privire semnificativă.

— Se numeşte jerseu. E răcoare. Nu arată drăgălaş?

— Mycroft şi-a luat numele după fratele mai mare al lui Sherlock Holmes, zise Sam, cu gura plină. Îţi aduci aminte care, acela gras şi leneş.

Manny, care se dusese în bucătărie să pregătească desertul, scoase capul de după colţ, revoltată.

— Nu e gras. E *genial.*

— Vorbea despre personaj, nu despre câinele tău, afirmă Jake. Şi personajul e genial.

— Ei, bine, Mycroft al meu e *şi mai* genial.

„Serios? se gândi Jake. Dovedeşte-o.” Dar tăcu din gură.

*

După cină starea de spirit li se schimbă. Sam se duse acasă. Mycroft dispăru la etaj să facă nişte explorări de unul singur, iar Jake şi Manny, aşezaţi confortabil în fotolii adânci în camera de zi, resimţeau amândoi dezamăgirea pe care pălăvrăgeala veselă de dinainte o acoperise pentru o vreme. Jake îi spuse despre rezultatele exhumării, despre ultima convorbire cu Elizabeth, despre bănuielile pe care le avea în legătură cu Pederson şi despre remarca misterioasă a lui Pederson în legătură cu Pete.

— Cel puţin am reuşit să-l convingem pe judecătorul Bradford să oprească mallul, zise Manny. Şi poate mai putem totuşi găsi nişte acte la Spitalul Psihiatric din Turner.

— Dacă au păstrat acolo vreun act, acum sigur nu-l mai găsim. Tipul care te-a urmărit sigur le-a mutat sau distrus deja.

— Ai dreptate.

— Şi, dacă nu putem recupera oasele, cât timp vom putea sista lucrările la mall?

— O săptămână?

— În cel mai bun caz.

— La dracu’!

Se priviră în tăcere, amândoi rămaşi fără glas de emoţie.

„Ia uite că vine iar Măria Sa Făt-Frumos căţelul.” Jake îi aruncă o privire plină de răutate.

— Mycroft! Tonul cântat al lui Manny îl zgârie pe Jake pe creier. Ce ai acolo? Ce are puiuţul lui mămica în guriţa lui micuţă şi scumpă? Haide. Dă la mămica!

Îşi întinse mâna către el. Mycroft mârâi.

— Nu, zise ea. Nu-i voie să facem zgomote urâcioase la mămicuţa. Hai, dă-mi-l! Trase obiectul din gura lui Mycroft şi i-l dădu lui Jake. A găsit chestia asta în gunoi?

Era o bucată curbă de os. Jake o inspectă.

— Osul acesta e de om. E o mandibulă.

— De om? Ce pervers lasă oase omeneşti în gunoi?

— Nu l-a găsit în gunoi. E unul dintre specimenele mele didactice.

— Şi de ce le laşi să zacă alandala?

— Nu le las. Toate sunt depozitate.

— Da, şi ăla de-acolo cum se cheamă că e? Manny arătă spre un os foarte mare aşezat pe un dulap din colţ.

— Acela e un femur de alozaur. L-am cumpărat la o licitaţie de oase de dinozaur.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Mi s-a părut superb. Arată ca un femur de om, atât că e mult mai mare. Nu numai că oasele noastre arată foarte asemănător, dar mai mult de nouăzeci la sută din ADN-ul nostru este identic cu al lor.

— Nu mai am nimic de adăugat. Manny privi osul. Cel puţin nu e plin de praf. Cred că ai cea mai bună menajeră din Manhattan.

— Nu are voie să atingă specimenele. Sunt organizate după sistemul meu personal, aşa încât să găsesc ce vreau când vreau. Tot ce e acolo are o valoare educativă. Uite, mandibula, de exemplu. O folosesc ca să le arăt studenţilor cum pot fi folosite fişele stomatologice pentru identificarea rămăşiţelor omeneşti. Aceasta este de femeie. E mai neted în locurile unde muşchii se ataşează de părţile laterale. Se poate vedea imediat că i s-au făcut nişte lucrări dentare. Are nişte plombe la primul şi al doilea molar. Şi…

— Ce e? întrebă Manny.

Jake rămase uitând-se fix la os, cu o sclipire sălbatică în privire.

— Dumnezeule! strigă el. Dumnezeule! Ai avut dreptate. Câinele ăsta e Mycroft şi Sherlock laolaltă.

*

Jake se ridică în picioare şi o porni la goană în sus pe scări, cu Mycroft pe urme.

— Unde te duci? strigă Manny, mergând după el.

— Etajul patru. Camera specimenelor.

Intrară într-o încăpere care Manny bănui că fusese un budoar feminin pe vremuri. Avea încă urme de eleganţă: un şemineu de marmură, geamuri de sticlă colorată deasupra ferestrelor, stucatură în forme florale sub tavan. Dar acum era o cameră de bărbat – camera unui om de ştiinţă nebun – plină de borcane de sticlă conţinând viscere, cutii cu păr, un microscop şi ceea ce părea a fi zeci de cutii de carton pline cu oase, sigilate şi etichetate.

Jake se repezi la cutia marcată cranii.

— Slavă Domnului! zise el uşurat.

— Cutia aceea e lipită cu scotch, zise Manny. Mycroft nu ar fi putut lua de acolo osul.

— Exact, dragul meu Watson[6].

Jake se năpusti afară din cameră şi urcă scările în pod. Dacă încăperea cu specimenele era o harababură organizată, acesta era un haos. Mai multe cutii erau risipite pe podea de parcă fuseseră aduse de valuri într-un naufragiu. Saci de plastic plini de hârtii erau rezemaţi de pereţi; podeaua era mânjită de urme de pământ.

— Mycroft, aport! comandă Jake.

Câinele se duse fără ezitare la o pungă de hârtie maro de pe podea şi începu să scotocească în ea. Punga fusese sfâşiată într-o parte; Manny văzu că era plină de oase.

— Pete, zise Jake, zâmbind. Nemernic genial ce eşti!

— Ce e acolo? întrebă Manny.

— Camera asta conţine toate lucrurile pe care le-am luat de acasă de la Pete. Nici măcar nu am apucat să mă uit printre ele. Şi asta – arătă sacul menajer – conţine oasele pe care le-am găsit în

câmpul din spatele Spitalului Psihiatric Turner. Nu toate, bănuiesc, dar suficiente. Pete le-a luat probabil la el acasă când s-a întors de la morgă în lunea când am plecat eu de-acolo.

— Scheletele din *Turner?* întrebă ea cu ochii mari.

— Scheletele din Turner, zise el, radiind încântare. Ceea ce ne-a adus câinele tău adorabil, care-o iubeşte pe mămica lui şi e *genial,* este mandibula scheletului patru. Cred că i-a căzut eticheta când ni l-a adus Mycroft.

*

Bucuria lui Jake era molipsitoare, se gândi Manny, uitând pentru o clipă seriozitatea proiectului lor.

— Dar de ce ar fi luat Harrigan oasele? întrebă ea. Nu contravine procedurii legale?

— Ba da, desigur. Înseamnă că a avut un motiv foarte serios să o facă. Cu siguranţa a crezut că oasele dovedesc ceva – deşi nu ştiu exact ce. Oricum, din cauza aceasta a fost omorât. Ştia ce dovedeau oasele şi poate l-a şi dezvăluit.

Ridică punga, acoperind cu palma spărtura din ea.

— Hai să mergem în biroul meu. Am acolo un schelet articulat, şi putem să-l folosim ca să comparăm oasele din pungă. Chicoti. Într-o viaţă anterioară, Sam folosea casa pentru… aventuri de societate. Una dintre însoţitoarele lui s-a apucat să danseze blues cu scheletul. Aşa că am hotărât că e mai bine dacă nimeni, nici chiar Sam, nu mai intră acolo fără permisiunea mea.

„Mă simt privilegiată, se gândi Manny, dar de ce?” Se simți caraghioasă.

Biroul lui Jake era o încăpere mare şi confortabilă la etajul doi. Pereţii erau acoperiţi cu tablouri şi documente înrămate, evident aranjate cu grijă: un mandat semnat de preşedintele Abraham Lincoln pentru iertarea unui dezertor dacă accepta să depună un jurământ de credinţă faţă de Statele

Unite; patru fotografii cu autograf ale lui Muhammad Ali, arătând în succesiunea lor o semnătură care se dezintegra; un articol al lui Jake despre efectele loviturilor de pumn asupra creierului boxerilor.

— Cred că boxul ar trebui interzis, zise Jake, observându-i interesul. Singurul său scop este de a provoca aproximativ zece secunde de daune creierului oponentului.

Într-un capăt al încăperii se găsea un birou masiv de lemn de stejar, atât de mare încât Manny nu îşi putu imagina cum reuşiseră să-l bage pe uşă. În colţul celălalt stătea scheletul în poziţie verticală.

— E autentic, scos din fluviul Gange, explică Jake. Cele de plastic pe care le folosesc în facultăţile de medicină sunt poate corecte, dar greutatea oaselor e cu totul greşită.

Deşi un perete întreg era acoperit de rafturi pline cu cărţi, oase şi specimene, pe birou nu se găsea nimic.

Jake aşeză sacul pe birou, oferindu-i lui Manny scaunul de piele rotitor. Scoase mostrele de păr din plicuri separate şi apoi o bucată subţire de formă ovală de metal cenuşiu.

— Ce este asta? întreba Manny.

— James Lyons avea o plăcuţă în craniu. Pete a găsit-o.

I-o dădu. Plăcuţa era perforată de orificii mărunte; Manny o ţinu la lumină. „Manny Manfreda, detectiv particular.”

— Sunt litere perforate în ea. Îşi miji ochii să vadă mai bine. A.V.E.

— Probabil iniţialele neurochirurgului care a inserat-o.

Manny îşi reprimă un fior.

— De ce ar face cineva aşa ceva? O placă în cap e suficientă – darămite un autograf?

— Craniu, corectă Jake. Nu e ceva nemaiauzit. Poate că doctorul a făcut-o ca să poată fi

identificat. Şi mai probabil, a făcut-o din vanitate. Unii doctori nu pot rezista să nu se joace de-a Dumnezeu. Într-unul dintre corpurile pe care le-am autopsiat, un chirurg îşi sculptase iniţialele într-un lob al ficatului. Se dădea mare în faţa asistentei din sala de operaţii.

— Asta e *agresiune*. Voi, doctorii, sunteţi bizari. „Tu eşti bizar."

— Iniţialele de pe plăcuţa asta s-ar putea să ne fie de folos, continuă Jake, ignorându-i atacul.

— Crezi că putem să ne folosim de ea ca să identificam celelalte corpuri?

— Asta sper. Dacă putem da de urma chirurgului, sau cel puţin a dosarelor sale, poate vom afla cine altcineva mai era în mormântul acela.

— Dar totuşi de ce să-i pună lui Lyons o placă în cap? întrebă Manny. Poate a avut un accident?

— Sigur, dar îmi vine mai degrabă a crede că a fost un tratament pentru epilepsie.

— O *gaură* în cap?

— A existat o vreme teoria că îndepărtarea unei bucăţi din craniu poate preveni crizele prin reducerea presiunii intracraniene. Acum nimeni nu mai crede aşa ceva. Operaţia era complet barbară, ca lobotomia frontală.

Mângâie încet metalul, adâncit în gânduri.

„Aceeaşi atingere blândă. Aproape că pot să o simt."

— Cu siguranţa i-a fost făcută după ce a ieşit din armată, continuă Jake. Altfel nu l-ar fi înrolat. E ciudat. Credeam că tratamentul nu se mai făcea din anii 1940. Dar Lyons a luptat în Coreea.

Începu să se plimbe prin încăpere.

„Asta face când se gândeşte. Aşa făcea şi Sherlock Holmes."

Vocea lui Jake era aceeaşi pe care o folosise în timp ce îi făcea autopsia doamnei Alessis.

— Lyons nu a murit imediat după ce i-au pus plăcuţa. Osul tăiat s-a vindecat timp de câteva luni.

— Şi asta e relevant?

— Nu am nici cea mai mică idee. Se aşează şi luă în mâini un alt os. Acesta are încă eticheta. Sunt vertebrele unu şi doi cervicale ale scheletului trei. Uite, vezi, marginile osului sunt neregulate – vindecarea nu s-a produs.

Îşi introduse încă o dată mâna în sac şi ridică la lumină noul obiect descoperit.

— Scheletul unu, ulna. Osul antebraţului, zise el.

— De ce să fi păstrat Harrigan asta?

— Habar n-am. Va trebui să aflăm singuri.

— Mai e ceva acolo?

— Alte oase. Puse rămăşiţele într-o cutie curată şi îşi frecă ochii. Am un seif în pivniţă. Le voi pune acolo peste noapte.

„Bietul om, e epuizat.” Manny simţi o dezamăgire bruscă. „Eu speram că – ce?”

— Vom lua totul de la capăt mâine-dimineaţă, zise Jake. Ar fi cazul să-mi iau o zi liberă pe motiv de boală. Ai timp să vii să mă ajuţi?

„Timp? Nu.”

— Încearcă numai să mă ţii la o parte.

— Bine. O să-i spun şi lui Sam să vină aici. Voi doi puteţi verifica celelalte lucruri din casă de la Pete, în timp ce eu mă duc cu mostrele acestea de păr şi de os la un laborator privat. Trebuie să le fac şi radiografii. Pete nu mi le-a dat niciodată pe ale lui. Şi trebuie să mă duc la un dentist în legătură cu mandibula.

„Ceea ce înseamnă că el va fi plecat în timp ce eu lucrez cu Sam. Asta e munca de detectiv.”

— Cum şi de ce au putut fi ţinute secrete morţile a patru pacienţi dintr-un spital de boli mintale mai mult de patruzeci de ani? întrebă Manny. Cineva tot ar fi trebuit să se trădeze în cele din urmă, nu?

— Nu şi dacă voia să trăiască, afirmă Jake, amintindu-şi ultima conversaţie cu prietenul său. Ăsta e de fapt lucrul cel mai important. Pete ştia că urma să moară. Ce mai conta pentru el că ştia ceva

ce nu trebuia să ştie? De aceea a fost ucis. Şi tot de aceea, pentru că l-am cunoscut pe el, suntem şi noi toţi în pericol.

Capitolul 15

Doctorul Geoffrey Renko era unul dintre cei mai faimoşi dentişti din America. Jake îl consultase de multe ori în probleme de medicină legală şi de cât de puţine ori posibil când era vorba de propriii dinţi.

Dentistul îl primi cu căldură.

— Hai, stai jos. Înţeleg că nu eşti aici pentru un control.

— Luna viitoare, zise Jake, frapat de faptul că un om atât de masiv avea nişte mâini atât de delicate. Se aflau în biroul lui Renko. Jake îi dădu mandibula. Mă întrebam dacă n-ai vrea să arunci o privire la asta.

Renko o răsuci în mâini.

— Ai dosarul stomatologic?

Jake clătină din cap.

— Restul craniului?

— Ceea ce vezi este tot ce s-a găsit.

— Îmi plac provocările, rosti Renko, zâmbind.

— Asta-i bine, pentru că sper să poţi să-mi spui ceva care să ne ajute să identificăm victima. Tot ceea ce ştiu este că e o femeie în jur de douăzeci de ani, care probabil a murit prin anii 1960, în timp ce era pacientă a Spitalului de Psihiatrie din Turner.

Renko îşi ridică sprâncenele.

— O-ho. Un spital de boli mintale. Ăştia sunt de obicei nişte măcelari când vine vorba de servicii de stomatologie. Ridică mandibula. Oasele şi dinţii se formează când eşti tânăr, deci putem examina izotopii de carbon pentru a afla dacă şi-a petrecut copilăria mâncând zahăr din trestie sau din sfeclă. Asta ne va da o idee unde a crescut. Bineînţeles, pentru asta am avea nevoie de un reactor nuclear…

— Sper să nu ajungem până acolo, zise Jake. Dar s-ar putea.

Renko trase corpul de iluminat cu lupă ataşat de un braţ la capătul biroului şi privi mandibula cu concentrarea unui negustor de diamante.

— Ei, bine, da… E ceva aici. Îi întinse osul lui Jake să îl examineze şi el. Vezi aceste patru plombe la marginile dinţilor? Sunt plombe interdentare cu foiţă de aur clasa a treia. Foarte folosite în anii 1950, înainte ca dentiştii să treacă la silicat şi acrilic. Dacă lucrarea a fost executată în anii 1960, era demodată. Şi, oricum, e mâna unui amator. Şi-a făcut treaba, dar foarte prost.

— Deci e posibil să fi fost făcută de vreun medic bătrân şi neglijent de la ţară care folosea materiale ieşite din uz.

— Sau de un tânăr neglijent. În anii 1960, un student la stomatologie trebuia încă să fie în stare să facă tipul ăsta de plombă ca să treacă examenul de stat în New York.

— Poate că femeia era dintr-o familie săracă şi a trebuit să meargă la o clinică.

— Nu erau decât trei facultăţi de stomatologie în statul New York pe vremea aceea: la Albany, NYU şi Columbia. Uneori instituţiile de stat, ca de exemplu închisorile sau spitalele de boli mintale, rezervau o zi pentru studenţi care să vină să lucreze acolo.

— Crezi că o facultate de stomatologie ar mai păstra fişe atât de vechi?

— Sigur, dacă au arhive. S-ar putea să existe o copie şi la azil. În orice caz, e un ac în carul cu fân.

— Deocamdată, zise Jake, trebuie să mă descurc cu ce am.

*

— Sam, e Manny. Urgenţă la birou. O să întârzii puţin.

— Nu pot vorbi acum.

— S-a întâmplat ceva?

— E ora de yoga.

— De ce faci yoga acasă la Jake?

— Sunt vibraţii pozitive aici.

„Oh.”

— Ai început măcar?

— Mmm.

— Vin cât de repede pot.

*

Jake fu oprit la intrarea în biroul său de un avocat într-un costum cu dunguliţe, care se prezentă cu numele de Anthony Travaglini şi spuse că venea din partea biroului de avocaţi ai municipalităţii.

— Am venit să vă aduc aceste documente, zise el, înmânându-i lui Jake nişte acte prinse cu agrafe.

Jake privi titlul: ELIZABETH MARKIS, ADMINISTRATOR AL AVERII LUI PETER JOSEPH HARRIGAN, VERSUS DR. JACOB ROSEN ŞI MUNICIPALITATEA ORAŞULUI NEW YORK.

— Vă solicită să îi înapoiaţi bunurile doctorului Harrigan, explică Travaglini. Nu doreşte decât obiectele pe care le-aţi luat din casă, nimic mai mult.

„Oare ce face? Mai întâi nu vrea să mă lase să-i spun adevărul în legătură cu tatăl ei, şi acum nu mă lasă să păstrez lucrurile din casa lui – lucruri pe care chiar ea a vrut să le am şi pe care m-a implorat să le iau. Ce se întâmplă? Ştie oare că Pete avea oasele?” Jake simţi fiorul spaimei trecându-i prin şira spinării ca o flamă de-a lungul fitilului.

— Şi dacă zic nu? întrebă el.

— Municipalitatea nu vă va susţine. Este întru totul dreptul ei. Le-a donat campusului universitar din Queens al Facultăţii de Medicină Catskill pentru o bibliotecă ce va fi numită după doctorul Harrigan. Şi este puternică – amintiţi-vă că nu este doar fiica lui Harrigan, este şi procurorul general al statului.

— Ce porcărie! Cuvintele îi scăpară înainte să apuce să le cenzureze.

— Poate că aşa e. Oricare ar fi motivul pentru care le doreşte, sunt ale ei. De fapt, oamenii şerifului sunt deja acasă la dumneavoastră. Fratele dumneavoastră este acolo, dar nu vrea să-i lase să intre până nu vă daţi permisiunea. Sunaţi-l, vă rog. Nu aveţi de ales.

Jake se duse la birou şi formă numărul său de acasă.

— Lasă-i pe oamenii şerifului să intre, îi zise el fratelui său. Dă-le toate cutiile din pod.

„Sam va înţelege. Nu i-am spus nimic despre cutia din seiful din pivniţă.”

Capitolul 16

Jake o sună pe Manny pe mobil exact când aceasta ieşise din birou şi îi spuse despre întâlnirea cu Travaglini.

— Nu mai e nevoie să te întâlneşti cu Sam, zise el. S-a dus la un curs de sex tantric.

Manny se simţi uşurată. O chinuia faptul că nu acorda suficientă atenţie propriei slujbe. Aşa avea şansa să se întâlnească cu domnul Williams pentru a vorbi despre procesul lui împotriva Departamentului de Pompieri, să întocmească documentele finale în cazul de deportare Cabrera şi să-şi aducă la zi contabilitatea. Recompensa va fi o cină târzie cu Jake.

Biroul ei era într-una dintre acele clădiri de lângă Wall Street unde se găsesc mici firme comerciale de toate felurile. Chiar alături de ea, un dentist îşi practica dureroasa meserie (Manny îi detesta pe dentişti); după colţ era un contabil public, ai cărui clienţi păreau să fie mai ales organizatori de sindicat; la celălalt capăt al holului se afla un agent care se ocupa de un grup de rock-and-roll de fete care preferau costumaţii extrem de sumare chiar şi atunci când nu se aflau pe scenă. Pe geamul jivrat al uşii ei era scris cu litere elegante aurii:

PHILOMENA MANFREDA
Avocat

Biroul ei consta dintr-o încăpere mică pentru Kenneth, o încăpere mai mare pentru ea însăşi şi o fereastră de la care avea priveliştea altor ferestre; când se uita afară, îi venea greu să spună dacă era zi sau noapte.

Acum însă îşi dădu seama că era noapte. După întâlnirea cu Williams, lucrase nici ea nu ştia câte ore, abia observând când Kenneth îi urase noapte

bună şi că, deşi luminile erau încă aprinse în clădirea de vizavi, nu rămăsese nimeni care să le folosească. Se uită la ceas. „Dumnezeule!” Formă numărul mobilului lui Jake.

— Sunt încă la birou.

— Şi eu, suspină acesta. M-ai prins chiar cu o clipă înainte să te sun eu pe tine. Te superi dacă anulăm întâlnirea din seara asta? Mă voi revanşa faţă de tine mâine-seară.

„Să nu-l văd? Ei… bine.” Era prea obosită pentru tachinări sau pentru avalanşa de emoţii pe care o simţea întotdeauna când era cu el. Mai bine să mănânce rapid o salată, să meargă acasă la timp să poată să-l plimbe pe Mycroft şi să prindă ediţia de la ora 23.00 a emisiunii *Project Runway,* ca să vadă cum visau tinerii plini de speranţe moda de mâine.

Se ridică în picioare şi se întinse – oboseala îi frământa fiecare muşchi în spate – şi pentru prima dată îşi dădu seama de linişte. „Cred că sunt ultima persoană din clădire.”

Săptămâna trecută acest gând nu ar fi deranjat-o, dar acum, după Spitalul Turner, simţi o trepidaţie în stomac şi îşi apucă în grabă poşeta şi haina.

„E cineva pe coridor!” Putea să-i vadă silueta prin geamul jivrat al uşii. Stătea nemişcat – nu, acum se apleca. „Să se uite prin geam?” îşi imagină respiraţia aceea în ceafă, o simţi din nou visceral, de parcă era încă în CAMERA SOLITUDINII. Oare o urmărise? Ştia oare că se întâlnise cu Jake şi cu Sam după avertismentul lui? „Oare o să mă omoare acum?”

„Ascultă!” Se auzea un zgomot de dinafara uşii ei. „Ce e? Un motor. O maşinărie? Un fierăstrău electric!” Manny îşi înăbuşi un hohot de plâns şi rămase paralizată în picioare, cu inima bubuindu-i atât de tare în piept încât putea să o audă peste duruitul motorului. Umbra se mişcă din nou, îndepărtându-se de uşa ei până n-o mai putu vedea.

„Idioato! Nu era niciun fierăstrău; nu a venit nimeni să te taie bucăţi. Nu e niciun bărbat afară. E o femeie, femeia de serviciu. Şi foloseşte maşina de lustruit podele, aşa cum face în fiecare seară la ora asta. Biroul meu e pe colţ, aici trebuie să înceapă. S-a aplecat ca să pornească maşina."

Ochii i se umplură de lacrimi de recunoştinţă.

— Oh, zise ea cu voce tare. Oh!

Îşi luă haina pe ea, îşi înfăşură ferm curelele poşetei în jurul braţului şi – cu un fior rezidual de trepidaţie – deschise uşa.

Da, acolo era, femeia de serviciu, lustruind podeaua în faţa biroului lui Gideon Pollack, doctor stomatolog.

— Bună seara, zise Manny, mândră de fermitatea vocii ei.

Femeia se întoarse. Purta o eşarfă care îi acoperea părul şi faţa, o rochie cu flori foarte largă şi – „ciudat" – cizme cowboy Tod. Scumpe.

„Ce fel de femeie de serviciu…?"

— Bună seara, răspunse femeia.

Lăsă maşina de şlefuit unde se găsea şi se apropie de Manny, ţinând ceva în mână, întins către ea ca un cadou.

„Un cuţit!"

Lumina era puternică în coridor; se reflectă în lama de oţel ca nişte scântei dintr-un foc.

Manny se răsuci în viteză şi începu să alerge, dar alunecă pe podeaua lustruită. Femeia era deasupra ei, în picioare, ţinând cuţitul ridicat, cu mâna trasă înapoi în spatele capului. Manny începu să urle, să urle, să urle încontinuu, sunetul reverberând pe coridor, până când femeia înfipse cuţitul şi Manny nu mai putu să urle.

*

Se trezi într-o lumină puternică şi cu o durere mistuitoare în coapsa dreaptă. Se afla într-un pat – nu era nicio urmă de îndoială în această privinţă dar nu în patul ei de acasă. Mai degrabă, avea mirosul şi senzaţia unui pat de… *spital?*

Deschise ochii. Într-adevăr, era un spital.

— Unde sunt? întrebă totuşi, pentru că voise toată viaţa să pună această întrebare.

— La Saint Vincent, îi răspunse o voce de la piciorul patului.

Îşi înalţă capul. Doctorul Jacob Rosen în costumaţie completă de spital îi zâmbea. „La naiba! E un vis."

O copleşiră amintirile. Biroul ei, silueta, femeia în cizme de cowboy şi cuţitul – „Oh, Doamne, cuţitul!" încercă să se ridice, dar un val de ameţeală o răsturnă la loc pe pat. Avea un gust ciudat în gură, de parcă mestecase stofă.

— Stai nemişcată, zise Jake. Se apropie de ea şi o luă de mână. „Ah. Deci nu e un vis, totuşi." O femeie de serviciu te-a găsit şi a sunat la salvare.

— O femeie de serviciu? Ea a fost cea care – albă sau negresă?

— Negresă. „O altă femeie." Erai întinsă pe jos în faţa biroului tău. Ai fost înjunghiată. Ai o tăietură pe coapsă, lungă de zece-doisprezece centimetri.

— De unde ai ştiut că sunt aici?

— Ai o agenda în poşetă. Personalul de la camera de urgenţă a sunat la numerele de urgenţa pe care le-ai listat acolo şi au dat în cele din urmă de Kenneth Boyd. El m-a sunat pe mine. Jake îşi clătină capul cu uimire. A fost o conversaţie de pomină.

— El unde e?

— Acasă. A zis că nu suportă spitalele sau priveliştea sângelui. Nu vrea să te vadă decât dacă eşti bine sau moartă.

Manny îşi închise ochii.

— Şi cum sunt?

— Bine… sau aproape bine. Vei avea dureri mari când trece efectul anestezicelor, dar nu e decât o rană în carne. Poţi pleca mai târziu dimineaţă şi vei merge bine peste câteva zile. Îşi

trase un scaun. Te simţi suficient de puternică să-mi spui ce s-a întâmplat?

*

Povestea ei era dezlânată, parţial din cauza medicamentelor, dar mai ales pentru că mintea ei îşi amintea de imagini disparate, şi nu o succesiune coerentă.

— Atacatorul tău, zise Jake. Eşti sigură că era o femeie?

— Nu chiar. Tot ce a zis a fost „bună seara”, şi se poate să-şi fi prefăcut vocea. Avea o rochie pe ea, bineînţeles, dar purta cizme bărbăteşti de cowboy Tod. De neconfundat.

— OK. Un bărbat sau o femeie. Kenneth…

— Nu a fost el!

Jake izbucni în râs.

— Nici nu sugerez că a fost el. Dar, dacă a fost o femeie, atunci nu a fost aceeaşi persoană care te-a speriat la Turner.

Confortul pe care i-l dădea prezenţa lui se dispersă, şi Manny se simţi încă o dată copleşita de oroarea a ceea ce i se întâmplase. Afirmaţia lui fu ca o lovitură în forţă.

— *Doi* atacatori?

— Să zicem, de exemplu, şeriful Fisk şi Marge Crespy.

— Crezi…?

— Colegul meu, Wally Winnick, continua el cu chipul înnegurat, este în districtul Baxter încercând să găsească legături. Vom şti mai multe când se întoarce să ne spună ce a aflat. Tot ceea ce sunt sigur este că el, sau ea, sau ei, nu au vrut să te omoare.

— Poate bărbatul de la Turner nu, dar femeia de serviciu sigur da.

— Dacă voia să te omoare, ai fi moartă acum. Cuţitul ar fi putut tot atât de bine să-ţi intre în inimă. Încearcă să te sperie, Manny, şi, prin tine, şi pe mine. Îşi lovi cu forţă pumnul de marginea patului. Oh, Doamne, aş vrea să nu fi venit după

mine! „E vina mea că a fost rănită. Nu trebuia să o iau la Turner. Am vrut să o am lângă mine. Dar n-am avut nevoie de ea.”

— Mă bucur că nu a făcut-o, şopti Manny.

Jake se aşeză cu capul plecat, iar Manny îl mângâie pe braţ.

— Asta înseamnă că nu a trebuit să aştept până diseară ca să te văd.

Jake încercă să-i zâmbească, dar nu reuşi. Intră o asistentă.

— Sunt doi poliţişti la uşă, domnişoară Manfreda. Vor să discute cu dumneavoastră despre atac. Vă simţiţi în stare?

— Cred că da. Anestezicul îşi pierdea deja efectul, îşi dădu ea seama. Durerea era mai intensă, dar mintea îi era mai limpede. Cum a aflat poliţia despre asta? îl întrebă ea pe Jake.

— De la camera de urgenţă. Medicul de gardă are obligaţia să raporteze toate rănirile suspecte.

— Nu s-a întâmplat nimic suspect cu mine. A fost pur şi simplu o agresiune. Ce să le spun?

— Spune-le pur şi simplu că ai strigat şi atacatorul s-a speriat.

Capitolul 17

Manny ştia, în timp ce Jake o ajuta să iasă din taxi, că ar fi putut să-l cheme pe Kenneth sau pe mama ei să stea cu ea în apartamentul ei, dar Jake o invitase să stea acasă la el – „acolo vei fi cel mai în siguranţă” – şi ea acceptase. „Cine n-ar face-o?” Personalul camerei de urgenţă îi tăiase hainele, astfel că, pudici amândoi, Jake o înfăşură în două halate de spital şi semnă actele de externare.

Manny simţea ce nu simţise decât rareori înainte: vulnerabilitate. Era plăcut să existe cineva care avea grijă de ea. Jake o aşeză într-unul din fotoliile lui mari de piele, din camera de zi, îi sprijini picioarele pe un taburet care nu se potrivea cu fotoliul şi îi făcu un ceai.

— Îţi aduc alte haine să te îmbraci, îi zise el.

Era încă în halatele de la spital.

— Ai ieşit cu Kenneth?

Jake o privi stupefiat.

— Ha?

— Nu contează. Tot n-ai înţelege. Adu-mi orice ai.

Jake urcă la etaj.

Manny îşi sorbi ceaiul şi se minună de faptul că era în viaţă. Atacatorul ei ar fi putut să o omoare – *bang!* — şi atunci ar fi fost exact ca doamna Alessis, cu corpul golit de spirit. Faptul că altcineva putea fi responsabil de moartea ei era înspăimântător. Controlul asupra propriei vieţi era puterea ei şi acum aflase cât de puţin însemna de fapt. Îşi petrecuse întreaga viaţă de adult având de-a face cu suferinţele şi pierderile omeneşti; asistase chiar şi la o autopsie. Dar de-abia acum, când ajunsese atât de aproape de propria moarte, fu copleşită de adevărata revoltă. „Sunt o fiinţa omenească. Cum îndrăznesc?” Voia să se răzbune.

Jake se întoarse. „Iată recompensa.”

— Încearcă astea.

Îi aruncă în poală o pereche de pijamale de-ale lui.

— Am fost convinsa că ai un trening de-al unei iubite pe aici.

— Nicio iubită. Niciun trening.

„Aha.”

— Trebuie să mă întorc la birou peste câteva ore, zise el. Vom comanda mâncare când mă întorc. L-am sunat pe Sam să vad dacă poate veni să stea cu tine…

„Oh, nu, te rog.”

— … dar nu l-am găsit. Aşa că vei fi singură. Nu deschide uşa la nimeni. O privi îngrijorat. Ai nevoie de ajutor să-ţi pui pijamaua?

— Pot singură. Manny încercă să se ridice în picioare, dar căzu înapoi în fotoliu. Au! Pot să mă îmbrac cu bluza, dar ar trebui să mă ajuţi cu pantalonii.

— Mi se pare o idee bună.

„Nemernic libidinos.” Manny simţi un fior de dorinţă.

— Întoarce-te cu spatele.

— De ce? Văd corpuri goale în fiecare zi.

— Corpuri goale *moarte*. Întoarce-te.

— Bine, bine.

Manny îşi scoase halatele de spital, îşi luă pe ea bluza de pijama şi îi încheie nasturii. Era de culoare maro cu mici carouri crem pe ea – „hidoasă” –, dar bumbacul era neted şi voluptos. Îşi suflecă mânecile şi se gândi cum ar fi să stea întinsă în pat cu el. „Codeina m-a zăpăcit de cap.”

— Acum ajută-mă.

Jake se puse într-un genunchi şi îi băgă picioarele în pantaloni. „Are de gând să mă ceară de nevastă?”

— Cred că va trebui să îi sufleci puţin, spuse ea.

Jake îi ridică puţin, astfel încât i se vedeau picioarele. Îi atinse pulpele cu mâinile. Manny se înfioră.

— Te simţi bine?

— Da, răspunse ea cu glasul neobişnuit de strident.

— Bun. Apleacă-te înainte şi ridică-ţi-i. Ai grijă să nu te laşi cu greutatea pe piciorul acela.

Manny îşi scutură funduleţul puţin şi se legă la mijloc cu cordonul.

— Gata.

Jake se uită la ea cu o privire de bărbat, nu de doctor.

— Du-te înapoi la lucru, îl îndemnă ea. Ai o mulţime de trupuri acolo care te aşteaptă.

„Şi încă unul când vii înapoi."

*

Manny nu era în fotoliu când se întoarse Jake acasă. Camera de zi era goală.

Groaza îl invadă ca o otravă. „Nu pot să o pierd. E prea importantă." Nu încercă să interpreteze ce anume însemna „importantă"; nu era conştient decât de faptul că avea răsuflarea întretăiată, că panica îl făcea să se simtă ameţit şi că, dacă fusese răpită sau ucisă, va trebui să îşi ia un nou nume, o nouă viaţă. Nu ar mai putea trăi cu acest Jacob Rosen care era acum.

— Manny! urlă el. Manny!

„Un sunet la etaj." Îi trebui un moment să-l identifice: apă curgând. „Face baie!"

Urcă scările în goană, râzând. Da. Uşa de la baie era închisă. Era evident că ceea ce auzea era apă. Manny cânta din toate puterile aria *Mackie Şişul* din *Opera de trei parale* de Kurt Weill.

Jake bătu cu pumnul în uşă. Cântecul încetă.

— Cine e?

— Jake. Cum naiba ai ajuns sus?

— Cu o rachetă spaţială. Trebuia să fac o baie.

— Foarte amuzant. Dacă îţi uzi bandajele, ţi se vor rupe cusăturile. Probabil rana îţi sângerează deja numai de la urcatul treptelor.

Manny opri apa.

— De fapt, să ştii că nu. Şi mi-am lăsat piciorul să atârne peste marginea căzii. Dacă mă hotărăsc

vreodată să renunţ la avocatură, pot să mă apuc cu încredere de contorsionism. Izbucni în chicote de râs. Ar trebui să mă vezi.

— Mi-ar plăcea asta foarte mult. Jake răsuci mânerul.

— Să nu cumva să-ndrăzneşti!

— A fost sugestia ta. Rămase lângă uşă, ascultând sunetele îmbăierii ei. Apoi auzi apa scurgându-se din cadă. Sunt nişte prosoape curate în dulap, îi zise el.

— Le-am găsit.

— Ai nevoie de ajutor să cobori scările?

— Am reuşit să le urc singură, nu? Ezită. Deşi s-ar putea să fie distractiv.

*

Apăru în uşa bucătăriei purtându-i pijamaua şi ţinând în mână o cutie de medicamente. Ochii îi sclipeau de furie.

— Ai scotocit prin dulapul de medicamente? o întrebă el calm.

— După cum zice mama, dacă vrei să afli adevărul despre cineva, uită-te în dulapul lui de medicamente şi în frigider. Şi acum ştiu adevărul despre tine. Numele de pe cutie este Marianna Candler Rosen. Există vreun mic detaliu neştiinţific despre viaţa ta pe care ai uitat să mi-l spui? Ca de exemplu că eşti *căsătorit?*

— Eşti nervoasa, zise el.

— Ba bine că nu. Ar fi trebuit să ştiu că nu e bine să intru într-o relaţie cu un mincinos trădător şi netre…

— O *relaţie?*

— Nu am spus aşa ceva.

— Ba bineînţeles că ai spus. Ce, nu te asculţi ce zici?

— Atunci n-am vrut să o spun în sensul în care o înţelegi tu acum. Avem o relaţie profesională, nu romantică. Domnule doctor Rosen, aveţi o imaginaţie bogată.

— Şi dumneavoastră, domnişoară Manfreda. Dacă te uiţi la data de pe cutie, o să vezi ca e veche de cel puţin doi ani de zile. Ar fi trebuit deja aruncată. Sunt divorţat de Marianna de un an. Am fost despărţiţi un an înainte de divorţ. Vrei un pahar de vin? Vocea îi era încărcata de durere.

— Îmi pare rău, şopti ea. „Nimic nu se compară cu a te face de râs." Aş vrea nişte şampanie. Dar mă mulţumesc şi cu vin de data asta.

— Mariajul nostru s-a destrămat în mai puţin de un an. A fost o căsătorie între oameni complet diferiţi, plină de conflicte. Ea era amuzantă şi încăpăţânată şi niciodată reticentă, îi zâmbi. Aşa ca tine. Lucra la un ziar financiar, dar nu-i plăcea. „Aş putea să mă las de slujbă şi să nu mă uit niciodată înapoi", mi-a spus înainte de a ne căsători. Asta e şi o fantezie de-a mea – să mă las de slujbă dar ştiu sigur că n-aş putea s-o fac.

— Nici eu, zise Manny, ascultându-l ca hipnotizată. „Aici nu diferim."

— Nu, presupun că nu. Oricum, ea într-adevăr s-a lăsat de slujbă după ce m-a părăsit. A întâlnit pe cineva în California şi trăieşte cu el. Îi pregăteşte mâncarea, îi duce costumele la curăţat – chestii de-astea.

— Nici costumelor *tale* nu le-ar strica o mică excursie la curăţătorie.

Jake se uită în jos. Pe mânecă avea nişte sânge de la autopsia din acea după-amiază.

— Cineva ar trebui angajat cu normă întreagă ca să facă faţă la asta.

— Poate am putea să-l dresăm pe Mycroft, zise ea.

El o privi îndârjit.

— Mă duc să aduc vinul şi să pun mâncarea în cuptorul cu microunde. Sper că-ţi plac souvlaki.

Manny realiză că era moartă de foame. Rana, ameninţarea intrusului în Turner, spaima lui Mycroft, mirosurile autopsiei; toate dăduseră înapoi în prezenţa omului care era de fapt

responsabil pentru ele. Îl privi dispărând în bucătărie. „Mâncare, apoi somn. Măcar pentru o noapte, normalitate.” Se simţi cuprinsă de o căldură care îi aduse aminte de copilărie. „Mă simt confortabil cu el.”

Îi sună telefonul mobil. Îl lăsase pe masă, aşa că se duse într-un picior până la el.

Era mama ei, care o suna îngrijorată din New Jersey. Kenneth îi spusese ce se întâmplase şi i-l dusese pe Mycroft, şi bineînţeles că nu era o problemă să aibă grijă de el.

Manny era perfect conştientă că Jake se întorsese cu vinul şi rămăsese în uşa, ascultând.

— Da, pot să mănânc, zise ea, răspunzând întrebărilor mamei ei. Da, sunt cu un doctor. Stau aici noaptea asta.

Jake îi dădu vinul.

— Bineînţeles că nu! exclamă ea. Jake o văzu roşind şi ghici ce o întrebase mama ei.

Manny îşi coborî vocea.

— Mami, te rog, nu pot vorbi despre el acum. Te sun mâine-dimineaţă. Dă-i un pupic de noapte bună lui Mycroft din partea mea şi zi-i că-l iubesc. Te iubesc şi pe tine. Somn uşor. Sunt bine. Închise.

— Mami? fu tot ceea ce rosti Jake.

Lui Manny îi veni să-l omoare.

Capitolul 18

Manny dormi în dormitorul de oaspeţi, trezindu-se din cauza durerii din când în când, dar prea obosită să mai ia calmantul pe care i-l lăsase Jake pe noptieră. Când coborî în bucătărie dimineaţa, îmbrăcată în pantalonii şi cămaşa de lucru pe care i le lăsase el, se simţea plină de poftă de viaţă. Expresia lui însă era gravă.

— Cum te simţi? o întrebă.

Îi turnă cafea într-o cană vopsită cu stropi falşi de sânge. Peste ei scria cu litere imense şi negre: SUNĂ EXPERŢII LA 1-800-LABOOD. STROPII SUNT A DOUA NOASTRĂ LIMBĂ.

— Împrospătată. Învigorată. Gata de acţiune.

— Ce pot să fac ca să te conving să renunţi la caz? o întrebă el încruntându-se.

— Să renunţi şi tu.

De fapt Jake se gândise şi el să facă exact acest lucru, pentru a o proteja. Dar amândoi ştiau deja atât de mult încât, chiar dacă ar fi renunţat acum, nu puteau avea nicio garanţie că nu vor fi atacaţi în continuare. Şi, în afară de asta, obligaţia faţă de Pete era mult prea puternică. Trebuia pur şi simplu să o apere pe cât îi stătea în puteri.

— Vreau să nu te oboseşti azi, îi spuse el. Du-te acasă. Odihneşte-te. Las-o pe maică-ta să vină să stea cu tine.

Manny îi zâmbi.

— Am înţeles, să trăiţi, domnu' şef!

— Vorbesc serios. Nu ştiu cine te-a atacat ieri-seară, dar am senzaţia că acela a fost ultimul avertisment. Data viitoare vor lovi mortal, mai ales dacă vreunul din noi se apropie şi mai tare de adevăr. Aşa că stai acasă, şi, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă.

Intensitatea lui o făcu să devină şi ea serioasă.

— Şi tu să ai grijă. Ce planuri ai pe ziua de azi?

— Te conduc acasă şi apoi mă întorc la birou. Va trebui să duc mostrele de păr şi de os la laboratorul prietenului meu Hans Galt în Brooklyn. Poate aflăm ceva din ele.

— Ne vedem diseară?

Jake sesiză rugămintea din vocea ei.

— Bineînţeles, dar nu sunt sigur când. Te sun eu. Între timp, o să-l rog pe Sam să vadă ce faci şi să o lase pe mama ta să plece, dacă vrea să se întoarcă în New Jersey. Nu vreau să te mişti din apartamentul tău.

— Ascultă, îi zise ea arţăgoasă. Ţi-am mai spus o dată. Nu-mi place să vină cineva să-mi spună ce pot şi ce nu pot să fac.

— Nu-ţi spun, ăsta e un ordin. Dacă nu-l respecţi, echipa noastră s-a dizolvat.

„Nu glumeşte.” îşi înclină capul.

— Voi fi cuminte. Îţi promit.

*

În aceeaşi zi, după-amiază târziu, Jake se duse la laboratorul lui Galt. Ar fi putut verifica mostrele la serviciu, dar nu voia să-l prindă Pederson. Şeful lui îi spusese să folosească un laborator privat, aşa că trebuia să meargă la Galt. Luă mostrele de os şi le duse în camera de radiografii.

Îşi puse un şorţ protector, aşeză oasele pe casete separate de metal pentru radiografiere şi, una câte una, puse casetele pe masa de examinare, de obicei rezervată cadavrelor, şi le radiografie: mandibula scheletului patru; plăcuţa metalică a scheletului trei; humerusul din scheletul doi şi metacarpul şi ulna din scheletul unu. Observă că metacarpul avea o umflătură neobişnuită cu o mică gaură în ea. „Ce ciudat, se gândi el, cum chiar şi celui mai bine antrenat ochi – al meu – poate să îi scape ceva.” Văzuse acest lucru de sute de ori la alţi oameni.

Făcu radiografiile, developă filmele şi le examină în faţa panoului fluorescent. Umflătura de pe metacarpul stâng al scheletului unu era un chist

osos neregulat – osteomielită –, din care ieşise probabil puroi prin pielea palmei mâinii stângi. Va trebui să ia o cultură – câteva bacterii şi ciuperci rezistă decenii întregi – şi apoi să o decalcifice, astfel încât să poată să taie câteva lamele pentru examinări suplimentare la microscop.

Radiografia ulnei era umbrită de o pată albă. „La naiba. Ce are filmul?" Făcu radiografia din nou şi o developă; pata rămăsese pe loc. Îşi aminti că Harrigan îi spusese că trebuise să refacă radiografiile la un schelet deoarece filmul fusese defect. „Aceeaşi radiografie? Probabil."

Studie filmul. La niciuna dintre miile de radiografii de corpuri şi de oase de la autopsii pe care le examinase de-a lungul anilor nu văzuse o pată albă de felul acesteia. *„Dar am mai văzut aşa ceva, o radiografie de os din Muzeul de Medicină Legală de la etajul şase."* Bătăile inimii i se înteţiră. Radiografia din muzeu data din anii 1930 şi era mandibula unei femei care lucrase la fabrica US Radium Dial din New Jersey. Ea şi colegii ei de muncă lingeau vârfurile pensulelor cu care făceau liniile subţiri pe care trebuiau să le vopsească pe cadranele de ceas reflectorizante fabricate de companie. „Da! Asta era!" Multe femei se îmbolnăviseră de necroză a mandibulei şi de leucemie. Femeia aceea murise din această cauză. Dar această ulnă fusese scoasă din pământ într-o zonă rurală. Acolo erau ferme, nu fabrici. „Foarte ciudat." În mintea lui Jake i se cristaliza o idee, o idee atât de sinistră, atât de, de neconceput, încât încercă să o dea la o parte, dar nu putu scăpa de ea.

Îl sună pe Hans Galt în biroul lui de la etaj. Hans nu era acolo, era în schimb asistenta sa, Amy Fontayne.

— Am nevoie de ajutor, îi spuse el.

— Bineînţeles.

— Ai nişte film de radiografii? O cutie nouă, neîncepută?

— Un dulap plin.

— Bine. Şi adu-mi şi nişte lamele curate, te rog.

Amy coborî câteva momente mai târziu. Nu ajunsese la treizeci de ani, ghici Jake, dar avea deja riduri în jurul ochilor. „Se uită prea mult în microscop.” Aşează ulna în caseta nouă şi o rugă pe Amy să schimbe setările la aparatul de radiografiat pentru a-l face mai penetrant. Ieşi apoi din camera de radiografie şi examină celelalte specimene, dându-i astfel timp să facă radiografia, apoi se întoarse şi luă caseta în camera obscură. Acolo Jake scoase filmul, îl puse într-un developator automat şi apoi fixă radiografia în faţa panoului de lumină.

„Bizar. Mai mult decât bizar.” Aceeaşi pată albă întuneca ulna, dar acum era mai pronunţată.

— Ai schimbat setarea la maşină? o întrebă pe Amy.

— Nici n-am atins-o.

— N-ai *atins-o?*

— Am greşit ceva?

— Mai spune-mi odată. Nu ai apăsat pe butonul de radiografiere?

— Nu, zise Amy. Îmi pare rău, domnule doctor. Am aşteptat să-mi spuneţi dumneavoastră ce să fac. Când aţi luat filmul de la mine, am crezut că vreţi să-l vedeţi înainte să radiografiez osul.

— Dumnezeule, zise el şocat. Trase filmul din faţa panoului de lumină şi îl ridică pe fundalul luminii fluorescente din tavan, rugându-se să vadă ceva diferit. Nu pot să cred aşa ceva, zise el.

— Îmi pare nespus de rău.

— Nu, Amy, n-ai greşit cu nimic. Jake simţi ca îi exploda capul. Tu nu ai pornit maşina de radiografiat, şi totuşi uite aici avem o radiografie a ulnei. Poţi să-ţi explici asta?

— Nu, domnule.

— Asta înseamnă că osul şi-a făcut singur o fotografie. Radiaţia emisă de un os radioactiv este

similară cu radiaţia emisă de aparatul de radiografiere.

Se întoarse să o privească, convins că părea dement.

Amy făcu un pas înapoi.

— Vreţi să spuneţi că osul acela este…

— Radioactiv. Jake se uită la ea nemişcat, de parcă avea nevoie ca ea să confirme ceva ce el însuşi nu îndrăznea să creadă. Osul acela e radioactiv.

Capitolul 19

— A venit un domn numit Sam. Spune că îl aşteptaţi, îi zise portarul la interfon.

Manny şi mama ei terminaseră de mult micul dejun şi citeau *New York Times.*

— Trimite-l sus. „Naiba să-l ia pe Jake. Am deja o mamă aici. Nu am nevoie să facă şi el pe mama."

Sam, îmbrăcat în haine ca de militar, intră hotărât înăuntru imediat ce Rose Manfreda îi deschise uşa.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi sora lui Manny, începu el, sărutându-i mâna lui Rose.

Manny îi aruncă o privire urâtă de pe canapea.

— Oh, Doamne, Sam, lasă textele.

Rose îi aruncă ei o privire la fel de urâtă.

— Unde-ţi sunt manierele, domnişoară? Sam e un cavaler.

— Aşa-s toţi în familia lor, mamă, crede-mă. Au o genă de Ted Bundy.

— Acum ştiu de unde îşi moşteneşte Philomena farmecul, continuă Sam. Am venit să o protejez şi tot ce vreau acum e s-o omor. Îi făcu cu ochiul lui Rose. În loc de asta, o să iau câinele la plimbare. Vreţi să veniţi cu mine?

— Nu cred că ar trebui să o lăsăm singură pe Manny.

— Încuiem uşa cu amândouă încuietorile. Şi, dacă intră cineva, Manny o să-l muşte şi acela o să moară de venin de şarpe cu clopoţei.

— În cazul ăsta… Rose se duse să-şi ia haina.

— Nu veniţi înapoi, niciunul din voi, zise Manny. Daţi-i pur şi simplu cheia lui Mycroft. Poate să intre singur.

După ce plecară, Manny sună la birou şi îl rugă pe Kenneth să-i transmită e-mailurile acasă şi să-i trimită corespondenţa prin fax. Nu vru să îi spună că Jake îi interzisese să iasă din casă, aşa că pur şi

simplu îi zise că o durea stomacul. Kenneth păru să o creadă.

Manny se întinse pe pat. „Mă duc să lucrez într-un minut", se gândi ea – şi adormi.

*

Wally sună din Turner exact în timp ce Jake îşi lua rămas-bun de la Amy.

— Vin acasă, zise el, cu vocea răsunând de triumf.

— Ai găsit ceva?

— O grămadă. Fisk e cumpărat de Reynolds Constructions. Primeşte zece la sută din tot ce câştigă Reynolds. Primarul Stevenson nu pare a fi implicat, deşi probabil cunoaşte situaţia, el are alte surse de mită. Marge Crespy? Corectă ca tabla lui Pitagora. Oricum, Reynolds va lua nişte bonusuri gigantice – toate legale şi fără reproş – de la Wal-Mart şi Pricechopper[7] dacă mallul este terminat înainte de primăvara viitoare, şi *numai* în aceste circumstanţe Fisk îşi primeşte răsplata.

„Îl ador pe omul ăsta."

— Despre ce sume e vorba?

— Nu ştiu suma exactă – bugetul e o operă de ficţiune mai ceva decât *Codul lui da Vinci* –, dar sunt mai multe milioane pentru Reynolds, vreo două-trei milioane pentru Fisk.

„Destul pentru a ucide."

— Eşti sigur de asta? Ai dovezi?

— Da şi da. Costul mallului e informaţie publică, oricât o fi el de minimalizat. Şi există un aranjament scris între Reynolds şi Fisk – *un contract,* Jake – care se află în seiful lui Fisk.

— Ai văzut tu contractul?

— Am o copie a lui.

— Cum, Doamne?

— Piciorul meu. Ştiam eu c-o să-mi fie de folos odată şi-odată. Se pare că adjuncta lui Fisk, o anume doamnă Bonnie Geller, are un copil care s-a născut cu un picior mai scurt decât celălalt. Ghiciţi cine i-a făcut operaţia care l-a vindecat?

„Bineînţeles.”

— Pete Harrigan.

— Bingo! Când i-am spus că Pete a fost profesorul meu, că îi datorez viaţa, am devenit prieteni. OK, am exagerat rolul lui Pete – vă datorez viaţa dumneavoastră – dar, în interesul cercetării…

— Zi mai departe.

— Nu mai sunt multe de spus. Bonnie îl urăşte pe Fisk, dar are nevoie de salariu ca să aibă grijă de băiat. Mi-a luat tot timpul ăsta să o fac să se încreadă în mine, dar până la urmă şi-a deschis inima – şi seiful lui. Wally izbucni în râs de propria ingeniozitate. Asta dovedeşte două maxime ale domnului doctor Harrigan: „Încrederea de sine exagerată duce la neglijenţă”, şi „Nu avea niciodată încredere în asistentul tău”. Izbucni iar în râs. „E beat de bucurie.” Asta de la urmă e un bun sfat şi pentru dumneavoastră. Aş putea să vă trădez în orice moment.

„Pete nu avea dreptate întotdeauna. Pentru Wally aş băga mâna-n foc.”

— Mai bine ai veni acasă, zise Jake. Dacă află Fisk…

— Vin acum. Ne vedem mâine-dimineaţă la birou.

Wally închise.

Jake rămase în vestibulul laboratorului lui Galt. „Înţeleg de ce nu au vrut să ţină în loc proiectul, se gândi el, dar asta nu explică oasele radioactive.”

*

Manny se trezi cu o mână blândă scuturând-o de umăr. „Jake?” Deschise ochii. Era mama ei.

— E gata cina.

— Cât e ora?

— Trecut de şapte. Dormi de nouă ore.

Manny se ridică, cu piciorul străbătut de o durere ascuţită.

— Nu mi-e foame.

— Trebuie să mănânci ceva.

„E ceva aparte în a fi alintată ca un copilaş.”

— Adu-mi.

Mâncară paste, salată şi un pahar de vin. Mama şi fiica stăteau aşezate una lângă alta, simţindu-se confortabil una în prezenţa celeilalte.

— Asta e cea mai bună masă din viaţa mea, zise Manny cu sinceritate.

Îi fusese totuşi foame.

Rose spălă vasele, în timp ce Manny încerca să se concentreze asupra materialului pe care i-l trimisese Kenneth. „Imposibil.” Se simţi copleşită de imagini ale atacului; slavă Domnului că nu fusese decât avertizată, şi nu executată. Data viitoare…? Ridică ultima ediţie din *Vogue*. Moda era singurul lucru care putea să-i distragă atenţia de la frică.

La ora unsprezece seara, mama ei şi Mycroft porniră spre New Jersey cu Kenneth şi Manny dădu drumul la ştiri. Un sinucigaş cu bombă omorâse şaptesprezece soldaţi irakieni din trupele speciale şi rănise patruzeci şi două de persoane în Bagdad.

— Mai aproape de casă, o bombă a tulburat liniştea în Upper East Side în New York, anunţă crainicul. Dăm legătura reporterului nostru Tim Minton, care ne va prezenta situaţia. Tim?

— Cu mai puţin de o oră în urmă, o explozie a scuturat casa medicului legist al municipalităţii, doctorul Jacob Rosen…

O durere mai ascuţită decât orice simţise până atunci o străfulgeră pe Manny. „Nu! Nu Jake!”

Pe ecran, Manny văzu maşinile pompierilor şi ale poliţiei în faţa unei clădiri care sigur era casa lui Jake.

— Parterul este încă prea fierbinte pentru pompieri, continuă Minton. Deci nu putem şti dacă doctorul Rosen era acasă la momentul exploziei. Comisarul de pompieri Nicholas Scarpetta, un prieten personal al doctorului Rosen, spune că e posibil ca motivul să fi fost o defecţiune la o

conductă de gaz, dar subliniază că aceasta nu e decât o speculaţie. Doctorul Rosen a depus recent mărturie în procesul asasinului mafiot Freddy „Urecheatul” Francesca, dar e mult prea devreme să se poată determina cu precizie…

Manny se ridică, se strâmbă de durere, îşi apucă în grabă cheile şi ieşi în fugă.

Capitolul 20

„Există anumite momente în New York când a chema un taxi e ca şi cum ai căuta apă în deşert”, se gândi Manny. Când ieşise şontâcăind în faţa casei, toate taxiurile erau ocupate. „Te rog, te rog, te rog! Te rog, un taxi, hai, vino!”

În cele din urmă un taxi opri lângă ea. Manny se urcă în el.

— Sunt foarte grăbită, domnule, zise ea.

— Cine nu e?

— A explodat o bombă la casa unui prieten de-al meu… Aproape că nu putu să pronunţe cuvintele.

Şoferul se întoarse să se uite la ea, brusc interesat.

— Aceea din nordul oraşului?

— Da.

— Tocmai am auzit la radio despre ea.

— Atunci grăbeşte-te, te rog!

— OK.

O luară pe autostrada FDR, înspre nord. Manny se lăsă pe spate în scaun, imaginându-şi-l pe Jake. „Te rog, Doamne, nu mort – retrag tot ce-am zis despre el. Te rog, Doamne, nu mort!”

„Nu-l ispiti pe Dumnezeu”, îi zicea mama ei. Ei bine, acum îl ispitea – îl implora – şi, dacă îi îndeplinea dorinţa, lui Manny nu îi păsa de consecinţe.

Taxiul ieşi de pe şosea pe Ninety-sixth Street, urcă apoi pe First Avenue, şi opri la 103rd Street.

— Nu pot merge mai departe, domnişoară. E blocată strada.

Manny îi aruncă o bancnotă de douăzeci şi ieşi cu greu din maşină, ignorând durerea din picior în timp ce îşi făcea loc printr-o mare de oameni care se adunase lângă casa lui Jake pentru a privi tragedia. Când ajunse în faţa casei, văzu o panglică galbenă cu sigla poliţiei şi nişte poliţişti în

uniforme care formaseră un cordon ca să nu lase pe nimeni să treacă, în spatele lor se vedeau maşinile pompierilor, maşini de poliție, primarul, comisarul general al poliţiei şi – „Oh, Dumnezeule” – o ambulanţă. Girofarurile şi vaietul sirenelor dădeau impresia unei scene de război.

Exteriorul casei lui Jake fusese deteriorat şi ferestrele erau toate sparte. Maşina de oraş a lui Jake era exact în faţa casei, cu partea dinspre şofer transformată într-o masă de metal contorsionat.

— Lăsaţi-mă să trec! strigă ea.

Lângă ambulanţă era o targă. Întins pe ea se afla un corp. „Un cadavru?” Cu un vaiet ascuţit, Manny trecu pe sub panglica poliţiei. Un poliţist o apucă de braţ.

— Nu puteţi trece pe-aici, doamnă.

— Trebuie!

— E scena unei crime. Nimeni nu are voie să intre.

— Tâmpitule. Sunt *soţia* lui!

Manny îşi smuci braţul liber şi se strecură până lângă targă. Bărbatul întins pe ea era acoperit cu sânge. Se aplecă înspre el. „Mai respiră?”

Scoase un ţipat sălbatic şi se trase brusc înapoi. Sam! Bărbatul era Sam!

— El a păţit-o mai tare ca mine, zise o voce de lângă targă. Dar doctorii spun că o să fie bine.

„E vocea lui Jake, calmă, şi răsunătoare, şi reconfortantă, şi dragă.” Manny îl îmbrăţişa cu un mic ţipăt, strângându-l atât de tare încât Jake scoase un geamăt.

— Hei! exclamă el. Ai grijă! Dar şi el o strânse tot atât de tare.

„Ce bine ar fi să nu-mi dea drumul niciodată. Ce bine ar fi să stăm aşa pentru totdeauna.” Totuşi, după un moment, Manny se trase un pas înapoi să îl privească. Avea faţa acoperită cu funingine, ceea ce făcea ca ochii să îi pară bântuiţi, goi, ca de

fantomă. Se îndreptară din nou spre fratele lui; în ei se citea limpede îngrijorarea.

— L-a lovit un şrapnel în cap, zise el. Nu e chiar aşa de rău pe cât pare.

— Tu nu eşti rănit!

Era o poruncă mai degrabă decât o întrebare.

— Zguduit. O să mă doară fiecare os din corp când o să-mi treacă starea de şoc.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă duceam la uşă să-i deschid lui Sam când a explodat bomba. El era încă afară. De aceea… Glasul i se frânse, şi Jake îşi puse mâna cu blândeţe pe fruntea lui Sam. Am avut noroc. Amândoi.

Comisarul de poliţie, Lucas Melody, veni lângă ei uitându-se insistent la Manny.

— Ea ce face aici? Cine a lăsat-o să treacă?

Poliţistul care încercase să o oprească se apropie.

— E vina mea, domnule. A insistat să treacă.

— De fapt, e vina mea, o apără Jake. Ea n-a făcut decât să respecte ordinele. I-am spus să vină aici orice s-ar întâmpla. Îşi coborî vocea: Mă temeam că fratele meu va vrea să-şi facă testamentul. Ea e avocatul familiei şi…

— E soţia lui, zise poliţistul.

Jake se uită la Manny, care ridică din umeri.

— Da, avocata şi soţia mea, confirmă el.

— Felicitări, replică Melody cu un aer bănuitor. Asta zic şi eu nuntă hotărâtă sub presiunea evenimentelor. Îl luă pe Jake de braţ. Trebuie să vorbim.

Se traseră la o parte.

— O lovitura a Mafiei, continuă comisarul. O bomba în maşină, care trebuia să explodeze în momentul în care porneai motorul. Persoana care a instalat bomba l-a văzut pe fratele dumitale venind şi a încercat să grăbească lucrurile. A declanşat mecanismul şi acesta a detonat prematur.

„Probabil are dreptate în legătură cu bomba, dar nu şi cu făptaşul”, se gândi Jake. Mai depusese mărturie împotriva unor mafioţi de câteva ori în trecut şi nu avusese de suferit niciun fel de urmări. Cazul în care fusese implicat recent nu era răsunător, nici mărturia lui nu era vitală în asemenea măsură încât să provoace o astfel de violenţă. Dar nu era cazul să îl contrazică pe Melody, cel puţin nu încă. Mai întâi avea nevoie de dovezi de netăgăduit că bomba era legată de scheletele Turner.

Se înapoie la fratele lui, cu Manny alături. Ochii lui Sam erau deschişi, şi buzele pline de sânge reuşiră să schiţeze un zâmbet.

— Am spus eu că vreau un cocteil în momentul în care sosesc, dar asta e chiar ridicol.

— Te vor duce la spitalul Lenox Hill, îi zise Jake. Probabil vei rămâne acolo peste noapte, pentru supraveghere. Comisarul m-a rugat să-i mai răspund la câteva întrebări. Vin la tine imediat ce am terminat.

— Eşti nebun? Sam se chinui să-şi ridice capul. Ai păţit ceva? Ai o femeie frumoasă agăţată de braţ. Nu ai cum să dormi acasă la tine în noaptea asta, aşa că va trebui să te duci acasă la ea. Şi tu vrei să vii să ai grijă de *mine?*

Jake îl privi cu mare atenţie. Obrajii lui Sam îşi recăpătaseră culoarea şi ochii îi sclipeau.

— Sam, spuse el, s-ar putea să ai dreptate.

*

— Ce ai în mână? întreba Manny. Ţii chestia aia strâns de când te-am văzut.

Stăteau pe verandă, aşteptând ca Melody să termine cu interogatoriul a doi martori la explozie.

— Radiografii. Jake îi întinse plicul. Nu am reuşit să le studiez pe toate în laboratorul lui Galt.

Manny se trase înapoi, nedorind să le ia.

— S-ar putea să aibă dreptate comisarul. Ar putea fi o lovitură a Mafiei, care să nu aibă nimic de-a face cu oasele.

Jake pipăia cu degetele marginea plicului.

— Eu nu cred. Bomba din maşină a fost unidirecţională, o mină antipersonal. Artilerie militară, nu cea utilizată de Mafia. Au fost folosite în Vietnam.

— Deci atacatorul tău e un soldat?

— Fost soldat, probabil. Ceea ce reduce numărul suspecţilor la trei sute cincizeci de mii.

— Sau unul. Wally mai e în Turner?

— Vine acasă. De ce?

— L-am putea ruga să verifice dosarul şerifului Fisk. Să vedem dacă nu a luptat în Vietnam.

— Probabil putem afla asta şi de aici, replică Jake. Dacă nu, sunt sigur că Wally va fi bucuros să se întoarcă.

Melody nu-i mai puse decât puţine întrebări şi Jake nu mai avu nimic de adăugat. Poliţia pleca deja, după ce asigurase zona; nu rămaseră de gardă decât doi poliţişti în uniformă. Un al treilea primi însărcinarea să îi ducă pe Jake şi pe Manny oriunde voiau să meargă.

— Ar trebui să văd unde stau la noapte, spuse Jake ridicându-se în picioare.

— Eşti nebun? întrebă Manny. N-ai auzit ce ţi-a zis fratele tău? Vii acasă la mine.

Capitolul 21

Era trecut de miezul nopţii când poliţistul îi lăsă în faţa casei lui Manny.

— Bună seara, Christopher, zise Manny cu vioiciune către portarul de noapte, de parcă trecea prin hol la braţul unui bărbat înalt, plin de funingine, în blugi sfâşiaţi şi pantofi plini de sânge, în fiecare seară.

— O seară plăcută, domnişoară Manfreda, replică Christopher perfect calm.

Jake şi Manny urcară în lift.

— Locuieşti la etajul treisprezece? o întrebă el. Nu eşti superstiţioasă?

— Ba da, chiar foarte tare. Aproape că nu am vrut să stau aici din cauza asta. Tu eşti?

— De fapt, nu. Sunt om de ştiinţă.

Se opriră în faţa uşii ei. Cu cheia în mână, Manny şovăi. „Dacă îl las înăuntru, întreaga mea viaţă se va schimba. Oare chiar vreau asta?” Puse cheia în broasca şi deschise uşa.

Jake se opri în prag, analizând camera.

— Mică.

— Ar fi mai confortabil dacă ai dormi cu Sam la spital?

— Am dormit cu el într-un apartament cu un singur dormitor toată facultatea şi mi-a ajuns. Şi, în afară de asta, mi-e frig şi foame.

— La hotelul Four Seasons au încălzire bună şi room-service.

— Nu, mersi. Sunt un om cu gusturi simple.

Manny îi aruncă o privire furioasă.

— Când vor înţelege oare bărbaţii că mărimea nu contează?

— Atâta că ai o mulţime de lucruri aici, zise Jake uitându-se la cutiile de pantofi din podea până-n tavan. Unde dormi?

— Acolo. Manny arătă către un panou de culoarea nisipului pe care era atârnat un tablou în

ulei cu un pahar pe jumătate plin de lapte, pictat de către un avocat care se transformase în artist. Se numeşte *Optimism.*

În faţa lui se găsea o măsuţă rotundă albă, plină de teancuri atent aranjate de reviste de modă.

— Dormi pe un tablou?

— E un pat rabatabil, prostule. Panoul se trage în jos. Tabloul se agaţă de capătul patului şi patul stă pe masă – chestia se numeşte design. Trase patul, dezvăluind o saltea de două persoane, acoperită cu o plapumă de mătase trandafirie. Mycroft de obicei ocupă majoritatea patului.

— Doarme cu tine?

— Unde altundeva?

— Unii câini dorm pe jos, în coşuri.

— Nu şi Mycroft.

— Ce-ai făcut cu el?

— Mama l-a luat cu ea la New Jersey. Nu vrea să ies să-l plimb – încă.

Jake uitase de piciorul ei rănit.

— Oh, îmi pare rău. Nu ar trebui să stai în picioare. Eu ar trebui să îţi aduc lucruri.

— Nu eşti câine. Pot să-ţi ofer ceva? Un duş? Mâncare?

— Duş, apoi mâncare.

„Apoi?”

— Chiar ai o bucătărie aici?

— Bineînţeles, aceasta este casa mea. Manny trase paravanul la o parte, lăsând să se vadă o chiuvetă fixată într-o mică mască, cu un cuptor cu microunde deasupra şi un frigider mic dedesubt, şi un prăjitor de pâine.

— Asta e bucătăria ta? Nu ai decât un cuptor cu microunde?

— Ai nevoie de talent pentru cuptorul cu microunde. Este un instrument de precizie. Zece secunde mai mult sau mai puţin şi *bum* – repetăm explozia de acasă de la tine. Aşa s-a întâmplat cu dovleceii pe care i-am gătit săptămâna trecută.

Jake trecu pe lângă ea să meargă să se uite în frigider, apoi, amintindu-şi ce spusese ea despre asta acasă la el ieri, se întoarse şi o întrebă:

— Îmi dai voie?

— Sigur. *Mi casa es su casa.*[8]

— Unt de arahide şi şampanie. Nu ai nimic altceva?

— Nu orice fel de unt de arahide. E Skippy fin şi şampanie roze. Tot ce trebuie pentru o masă echilibrată: suc de fructe şi proteine.

— Dar pe post de mâncare?

— Încearcă să mănânci asta la cină – sau îţi place untul de arahide crocant? S-ar putea să-ţi placă mai mult decât un kilogram de friptură în sânge, arsa pe dinafară la temperaturi care mai degrabă incinerează decât gătesc carnea de vită.

— Casa ta e drăguţă. Îţi dă senzaţia de… eliberare.

— Eliberare?

— E ordine şi nu sunt multe bagaje.

— Presupun că ăsta vrea să fie un compliment.

— Este. Dar mie personal îmi place să fiu înconjurat de lucrurile mele. Ţi-am spus vreodată că cel care moare cu cele mai multe lucruri câştigă?

— A trebuit neapărat să vorbeşti despre morţi iar, nu?

— Cred că mai bine aş merge să fac duş înainte să-mi treacă norocul.

Cât timp făcu el duş, Manny găsi o pereche de pantaloni de trening şi un tricou alb mare, care îi aparţinuseră lui Alex. Când auzi apa oprindu-se, bătu la uşă.

— Da?

— Am nişte haine. Poate că nu se vor potrivi prea bine, dar…

Jake deschise uşa cu un prosop prins în jurul mijlocului. Manny îi observă părul, abdomenul, muşchii. „Frumos. Nu te holba.” îi dădu hainele şi închise uşa rapid.

— Ale cui au fost astea? întrebă Jake, ieşind din baie. Pantalonii i se opreau la mijlocul gleznei.

— Un fost iubit.

— Şi eu sunt cel care nu dezvăluie informaţiile?

— Ţi-aş fi spus. Manny porni televizorul.

Jake se instală într-unul din fotolii şi se uita la New York 1 News cât timp ea făcu un duş. Erau imagini şi cu casa sa. Avocaţii lui Francesca cereau o rejudecare a cazului pe motiv că atacul provocase un val de simpatie pentru martorul statului. „Tâmpenii."

Manny ieşi din baie purtând pijamale de satin argintii. Lăsase nasturii de sus descheiaţi, dar, când îl văzu pe Jake uitându-se, şi-i încheie.

— Ţi-e foame?

— Da, dar, mai întâi, pot să îţi folosesc baia?

— Sigur, dar n-ai fost chiar…

— Nu pentru asta. Cred că pot transforma oglinda într-un panou de vizualizare a radiografiilor.

— Ai de gând să *lucrezi?* „Ce naiba, e asexuat? Castrat? Trăieşte-ţi viaţa, omule, numai nu cu mine."

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine înainte să… mâncăm.

„Ceva mai important ca sexul?"

— dacă promiţi că… mâncăm după aceea. Manny se aşeză pe fotoliu în faţa lui.

— Promit. E ceva ciudat cu oasele din Turner. Scheletul unu, ulna – e radioactivă.

Seriozitatea lui o tulbură. Dorinţa i se dizolvă în frică.

— Ce înseamnă asta?

— S-a întâmplat ceva ciudat cu persoana aceea înainte să moară. E ceva ce am putea descoperi la victimele de la Hiroshima sau Cernobâl, dacă ar fi supravieţuit suficient de mult timp. Hai să-ţi arăt.

Se înghesuiră în baie. Jake stinse lumina din tavan, nelăsând aprinse decât becurile din jurul oglinzii. Deschise plicul, puse filmul în faţa

oglinzii şi explică cum radiaţiile osului developaseră imaginea pe film fără ajutorul aparatului de radiografiere.

— Asta înseamnă că ceva radioactiv a fost încorporat în osul acesta înainte ca omul să moară. Jake puse o altă imagine. Şi aici e mandibula de la scheletul patru. Lucrarea dentară e bizară, de amator. Şi uite – altă imagine –, aici e plăcuţa metalică de la scheletul trei. Lyons. Am crezut că iniţialele sunt A.V.E., şi de aceea nu l-am putut identifica pe neurochirurg. Litera din mijloc e ştearsă. Iniţialele adevărate sunt A.W.E. – acum vom reuşi să-l găsim!

— Uluitor, replică Manny cu o voce plată.

Nu se mai uita de mult la imagini, ci îl privea ţintă pe Jake, şi toate cuvintele lui despre radiografii, şi radiaţii, şi oase erau ca nişte rachete slabe care nu reuşeau să-şi atingă ţinta. Acum, îşi dădu ea seama, el îi prinsese privirea şi înţelesese.

Manny îşi amintise ce se întâmplase cu un an în urmă, după ce îl angajase pe Jake să facă o autopsie suplimentară în cazul Terrell, când doctorul local luase radiografia post-mortem a toracelui clientului ei. În exact momentul în care mâna stângă a doctorului se ridicase de pe radiografia pe care o agăţase pe panoul luminos, Jake, fără un cuvânt, o luase, o răsucise şi o pusese la loc în poziţie corectă cu o singură mişcare rapidă, simplă şi totuşi viguroasă.

Tonul vocii lui Manny avea ceva ce îl făcu pe Jake să îşi ridice privirea de pe filmul pe care îl ţinea în mâini. O privi în ochi, şi în următoarea secundă se aplecă şi o sărută pe gură. Cu precizie şi îndemânare, îi descheie nasturii pijamalei argintii – nasturii pe care Manny îi încheiase cu atâta grijă – şi începu să-i mângâie sânii.

— Stai! zise Manny, trăgându-se înapoi să respire.

— Ce e?

— Nu ce. Stai.

— De ce? Suntem amândoi adulţi.

Priveliştea sângelui de la autopsia doamnei Alessis îi fulgeră lui Manny prin faţa ochilor.

— Te-ai spălat pe mâini?

— Manny!

— OK.

Jake o sărută din nou. Manny îşi aminti cum arăta ţinând în mâini inima doamnei Alessis, se trase la o parte şi îi linse urechea, sperând că plăcerea îi va şterge amintirile. Apoi auzi zbârnâitul fierăstrăului electric tăind prin craniu şi norii de praf de os în jurul mâinilor şi feţei lui.

Mişcarea mâinilor ei trecuse de la viteza unui avion supersonic la înaintarea mişcării împiedicate a unui motor stricat.

— Manny, ce s-a întâmplat? întreba Jake.

— N-am nimic. Te-ai verificat să nu ai ceva boli?

Jake o privi în ochi. „Chiar vorbeşte serios."

— Toţi cei cărora le fac autopsie sunt verificaţi de SIDA.

— Asta e îmbucurător, zise ea pe un ton vioi, încercând să restaureze atmosfera. Dar în faţa ochilor îi apăru din nou imaginea autopsiei, de parcă avea halucinaţii. Nu eşti cam prea bătrân pentru mine?

— N-ai să poţi să ţii pasul cu mine.

„Ador provocările."

— OK, şopti ea, dar Jake nu o mai auzi.

*

O trezi telefonul lui mobil. Jake sări din pat şi îl deschise.

— Alo?… Hans… Da, sunt bine… Acum?… Brooklyn?… Nu poţi să-mi spui la telefon?… Bine, bine, înţeleg. Restaurantul de lângă laborator… Dă-mi o oră… Salut.

Se aşeza lângă Manny pe pat şi o sărută pe păr, recunoscător într-un fel pe care ştia că nu va putea niciodată să-l exprime în cuvinte.

— Ce părere ai de o plimbare până în Brooklyn pentru micul dejun?

Capitolul 22

Hans Galt era aşezat într-un separeu din fundalul restaurantului, bătând barabana nerăbdător pe masă. Era un om mărunţel, cu ochi pătrunzători acoperiţi de ochelari cu rame metalice, cu o faţă ca de nevăstuică şi cu păr negru încărunţit. Mormăi un „bună ziua” către Jake şi se uita bănuitor către Manny, chiar şi după ce Jake îl asigură că poate avea încredere completă în ea. Înainte să vorbească aruncă o privire în încăpere; era goală, în afară de un chelner care le luă comenzile pentru cafea.

Se aplecă spre ei pese masă, cu un deget la buze.

— Cobai omeneşti, zise el.

— Poftim? întrebă Manny.

— Radioactivitatea, interveni Jake, cuprins de un val de furie. Cineva a făcut experimente.

Hans încuviinţă.

— Nu e doar radioactivitatea. E mult mai mult. Dar hai să începem cu ulna.

Jake o privi pe Manny, care stătea cu gura uşor întredeschisă, respirând rapid, vrăjită de acest omuleţ genial cu care Jake împărtăşise atâtea secrete de-a lungul atâtor ani şi atâtor cazuri. „E mai mult decât superbă.”

— OK, să începem de aici.

— Ştiţi că am lucrat în Comisia de Securitate Nucleară. Ulna conţine o sursă mai puternică de radiaţii decât tot ce am văzut acolo: stronţiu nouăzeci. Prin anii 1950 se ştia deja că era unul dintre agenţii cancerigeni cei mai periculoşi de pe planetă. Şi acum este. Chiar şi o cantitate minusculă poate provoca leucemie, cancer osos şi afecţiuni maligne ale ţesuturilor moi, numite sarcoame.

Partea din urmă era adresată lui Manny, pe tonul unui profesor.

— Şi ulna? întreba ea.

— Conţine mai mult decât o cantitate minusculă. Stronţiul nouăzeci are o perioadă de înjumătăţire de douăzeci şi nouă de ani, dar poate fi activ în corp mai multe decenii.

— Înspâimântător, zise ea. De unde putea proveni?

— Terorişti, răspunse Jake, guverne…

— Şi oameni de ştiinţă care fac bombe, termina Hans. Este una dintre substanţele rezultate în urma unei explozii nucleare.

Manny era consternată.

— Dar nu se făceau experimente nucleare în Turner. Era un spital de boli nervoase.

— Nu le *făceau* acolo, zise Hans. Dar poate le testau efectele.

— Cobai umani, zise ea aproape neauzit.

Hans păru aproape încântat.

— Chiar mai rău. Am mai găsit şi alte lucruri în mostre. Părul din primele trei schelete conţine mescalină – iarăşi, în cantităţi foarte mari. Părul scheletelor doi şi trei conţine şi dietilamidă a acidului lisergic – LSD. Iar în părul scheletului patru, femeia, concentraţia de mescalină era de o sută de ori mai ridicată decât în celelalte două.

Manny ştia câte ceva.

— Ştiu că mescalina există în mod natural în planta de peyote – pun pariu că Sam a gustat-o măcar o dată sau de două ori –, că poate fi preparată sintetic şi că efectele sale narcotice asupra creierului pot fi intensificate prin folosirea altor substanţe chimice. Dar de ce la Turner?

— De unde ştii tu atât de multe despre droguri? o întrebă Jake.

— Am reprezentat un indian american într-un caz legat de libertatea religioasă. Foloseau droguri în ritualurile lor.

— Oare de ce nu mă surprinde chestia asta? Jake se întoarse spre Hans. Ai făcut o analiză segmentală?

— Ce e aceea? întrebă Manny.

— Părul de pe corp este un adevărat depozit de medicamente, explică Jake. Părul de pe cap creşte aproximativ un centimetru şi un sfert pe lună, aşa că putem determina nu numai dacă în organism sunt prezente medicamente sau otrăvuri, ci şi când şi de câte ori au fost luate şi în ce cantitate. Ridică un fir lung de păr de-al ei de pe bluza de trening pe care o purta Manny şi îl ţinu în lumină. Din ăsta aş putea afla toate medicamentele pe care le-ai luat în ultimii doi ani.

— Nevinovată! strigă ea, ridicând mâinile.

— Analiza segmentală indică faptul că scheletele doi şi trei au primit mescalină luni de zile, continuă Hans, fără să acorde atenţie jocului dintre cei doi. Dar scheletul patru nu a început să o ia decât în ultimele săptămâni de viaţă. Cu siguranţă i-au administrat nişte doze masive.

— Biata, biata femeie, se cutremură Manny. O sun pe Patrice. Trebuie să mă lase să continuăm investigaţia.

— Dacă nu e de acord, avem deja destul ca să îi atacăm şi singuri.

— Mai aveţi încă ceva, zise Hans. În scheletul unu: osteomielită în osul mâinii.

— Infecţie osoasă, completă Jake.

— ADN-ul din cavitatea osteomielitică provine de la o bacterie, *Serratia marcescens,* dar un tip foarte virulent, cum nu am mai văzut până acum.

— Oh, la dracu'! Ochii lui Jake se deschiseră mari.

— Explică, îl îndemnă Manny.

— E o bacterie naturală. Oamenilor de ştiinţă le place să se joace cu ea în laborator, deoarece e roşie când creşte în laborator şi o poţi distinge cu uşurinţa de celelalte bacterii.

Hans nu mai arăta nicio urmă de plăcere.

— Guvernul american s-a jucat cu *Serratia* în anii 1940 şi 1950, ca să vadă dacă o poate folosi ca armă. A fost pulverizată în secret peste unele cartiere din San Francisco, pusă pe clanţe de uşă şi

pe balustrade de scări. Dar pulverizarea nu a funcţionat, pentru că bacteria era inhalată prea puţin de către oameni…

— Unul dintre motivele pentru care toată isteria cu antraxul este exagerată, îl întrerupse Jake.

— … dar de-a lungul anilor a îmbolnăvit destul de mulţi oameni care au inhalat-o. Unul chiar a murit. Acum este mult mai răspândită decât era înainte de pulverizare.

— *Serratia* a fost cea care a infectat vaccinul antigripal de la uzina Chiron din Anglia în 2004, adăugă Jake. Au trebuit să distrugă tot stocul şi nu au putut să mai trimită nimic aici. De aici lipsa de vaccin acum în ţară.

— Unii cred că de fapt contaminarea de la Chiron a fost o parte a unui alt experiment, zise Hans, dar asta e o conjunctură. Ceea ce ştim e că *Serratia marcescens,* specia din scheletul unu, este mult mai agresivă decât tulpina folosită în San Francisco. Este o superbacterie, Jake, creată de oameni, de un fel care nu ar trebui să existe. Dar există. Am văzut-o ieri în recipientul meu de laborator. Părerea mea e că guvernul a folosit Turner ca pe un laborator, cu oameni pe post de cobai. Şi, deseori, experimentatorii o luau pe arătură – de aici şi oasele voastre.

Enormitatea a ceea ce auzea provocă o adevărată explozie în creierul lui Manny. Jură să se răzbune. Cu ajutorul legii.

— Şi nu s-a întâmplat asta doar la Turner, zise Hans. Cel care a supravegheat testările de mai târziu, Sidney Gottlieb, a depus mărturie despre alte teste – în secret şi sub pseudonim – în faţa Senatului Statelor Unite – Comitetul Church, în 1975. O mulţime de doctori au fost implicaţi, inclusiv mulţi dintre cei mai bine cunoscuţi psihiatri ai vremii. Doctorul cel mai reputat din Departamentul pentru Sănătate al statului New York aprobase experimente psihiatrice, câteva făcute în colaborare cu alte ţări. Sunt cunoscuţi cel

puţin doi oameni care au murit ca urmare a acestor experimente: un agent CIA, căruia i s-au administrat în secret doze de LSD şi care a sărit de la fereastra unui hotel şi a murit, şi un jucător profesionist de tenis căruia i s-au dat doze imense de mescalină după ce s-a internat singur într-un spital pentru depresie. Însemnările doctorilor arată că nu a fost de acord cu niciunul dintre tratamente. În mod evident, s-au făcut experimente pe el împotriva voinţei sale.

— Îmi aduc aminte de cazul acela! exclamă Manny. Familia a dat în judecată guvernul, spunând că le ascunsese informaţia că fiul lor a murit din cauza tratamentelor administrate.

— Cine a câştigat? întrebă Jake.

— Ghici! Dar, la naiba, dacă aş fi fost eu avocata lor, verdictul ar fi fost altul.

— Am găsit mescalina EA-1298 care l-a omorât şi în scheletele tale, zise Hans. Şi ea, şi alte variante sunt descrise prin numere de cod care înseamnă „a nu se folosi pe oameni”. Ha! Lumea nu s-a schimbat, numai gradul de muşamalizare a ilegalităţilor.

— Nu a ordonat preşedintele Nixon ca toate armele chimice şi bacteriologice să fie distruse?

Ochii lui Galt sclipiră.

— Mă bucur că ai întrebat.

Scoase copia unei note oficiale în legătură cu activităţile CIA la Fort Detrick din Maryland, semnată de Donald F. Chamberlain, inspector general al Statelor Unite şi citi cu voce tare:

> În data de 25 noiembrie 1969, preşedintele Nixon a ordonat Departamentului Apărării să recomande planuri pentru distrugerea stocurilor de arme bacteriologice existente. Pe 14 noiembrie 1970 a inclus pe listă toate armele toxice. Credem că aceste materiale au fost distruse conform

directivelor preşedintelui Nixon. *Cu toate acestea, nu putem identifica documentele care stabilesc acest fapt.*

— Deci, după câte se pare, este posibil ca experimentele, bacteriologice să continue chiar şi acum? întrebă Jake.

— Dar de ce? interveni Manny. Guvernul nostru nu este un monstru, cel puţin nu în general. Şi, chiar dacă ar fi, cum ar putea să recruteze specialiştii care să facă aşa ceva?

— Instinctul de conservare, replică Hans. Duşmanii făceau experimente psihiatrice pentru a pune mâna pe secretele noastre. Trebuia să fim în stare să contraatacăm. Nu e ceva nou. În secolul al XVII-lea, lordul Jeffrey Amherst le-a dat indienilor americani pături pline de variolă. Ai putea argumenta că în felul acesta s-a ajuns la descoperirea unui leac al bolii.

— Sau că a omorât mulţi indieni. Manny fierbea. Se ridică în picioare. Hai, Jake. E timpul să ne apucăm de treabă.

— Nu trebuie să merg la lucru azi. Pederson e îngrijorat că, dacă mafioţii nu m-au nimerit acasă, vor încerca din nou la birou. Mi-a dat câteva zile libere până se hotărăsc ce să facă în privinţa mea.

— Cui îi pasă de cadavrele tale? Voiam să spun să ne apucăm de investigaţia *noastră*. Manny îi puse mâna pe umăr. Mai întâi însă, acasă. Nu mai ies fără machiaj. Mulţumesc, domnule Galt. Nu m-am mai distrat aşa de bine de când am fost la autopsie.

Capitolul 23

Cumpărară nişte pantaloni şi o bluză pentru Jake în drum spre casă, apoi se culcară pentru trei ore, făcură dragoste, un duş, se îmbrăcară şi ieşiră în soarele orbitor. „O dimineaţă perfecta, după părerea mea”, se gândi Manny.

— Pete ar fi oripilat dacă ar şti povestea oaselor ăstora, zise Jake. A fost foarte afectat de faptul că printre ele era şi scheletul unei femei tinere. Imaginează-ţi cât s-ar fi supărat dacă şi-ar fi dat seama că a fost otrăvită.

Erau pe treptele bibliotecii publice. Manny voia să vadă dacă exista ceva în audierile Comitetului Church care să aibă legătură cu Spitalul de Psihiatrie Turner.

Bibliotecara din camera de microfilme de la subsol le spuse că avea obligaţia să treacă în registru toate documentele pe care voiau sa le vadă sau să le fotocopieze.

— Din cauza legislaţiei antiteroriste, îi informa ea. În caz că sunteţi terorişti, guvernul să vă poate da de urmă şi aresta.

— Armata a sancţionat experimentele cu mescalină şi LSD despre care ne-a vorbit Hans încă din 1952, zise Jake, citind un dosar din acea perioada. Ascultă aici:

> Există dovezi ample în rapoartele a nenumărate interogatorii că, în mod constant, comuniştii au folosit droguri, violenţă fizică, şocuri electrice şi probabil hipnoză împotriva duşmanilor lor. În faţa acestor dovezi, este dificil să nu fii indignat de aparenta noastră nepăsare. Suntem obligaţi de aceste dovezi din ce în ce mai numeroase să ne asumăm un rol mai agresiv în aplicarea acestor metode, dar având grijă să

menţinem un control strict şi inviolabil asupra utilizării lor, deoarece, în mâinile unor persoane lipsite de scrupule, aceste tehnici ar putea provoca daune ireparabile.

— Dumnezeule, tipul ăsta era doctor. N-a auzit de jurământul lui Hipocrate?

— Au pus LSD în ţigări cu o siringă cu ac special, exclamă Manny, privind acelaşi disc peste umărul lui. Şi în îngheţata. Au specificat chiar şi aroma: ciocolată.

— Ca să ascundă gustul de LSD, zise Jake.

Manny îşi aminti de datele istorice pe care le citise la Academia pentru îmbunătăţirea Condiţiilor de Viaţă.

— Turner avea o făbricuţă de îngheţată şi o fermă de lapte. Crezi că…?

— Ar putea fi o coincidenţă, replică Jake. Avem nevoie de mai multe informaţii.

Deschiseră documente la întâmplare. Mare parte din text fusese acoperit cu linii groase de carioca neagră.

— Imaginează-ţi ce am descoperi dacă am putea vedea totul, zise Manny. Ce păcat că legea libertăţii informaţiei nu înseamnă ceea ce zice că înseamnă. Se uită la Jake. Acesta era încruntat, preocupat. Ce e?

— Îmi aminteam de Pete. A depus mărturie pentru armată în cazul unui doctor învinuit că a folosit currara pe pacienţii săi, dintre care cinci au murit. Harrigan a fost martor al acuzării. Dar, la întrebările apărării, a zis că nu credea că agentul care cauzase moartea fusese currara. A spus atunci ceva ce am considerat întotdeauna literă de lege: „Ştiinţa nu alege de partea cui să fie”. Doctorul a fost achitat. Aici scrie că una dintre substanţele cu care s-au făcut experimente a fost currara. Indiferent cât eşti de furioasă, indiferent cât de

clare par să se fie experimentele secrete de la Turner, tot avem nevoie de dovezi ştiinţifice.

— Da, Măria Ta, zise Manny, făcând o mică reverenţă.

Lucrară toata după-amiaza, negăsind nimic care să aibă vreo legătură cu Turner. Sună telefonul mobil al lui Jake. Manny nu reuşi să audă conversaţia, dar Jake părea bucuros.

— Comisarul Melody mi-a eliberat casa, o informă el, ridicându-se în picioare. Nu mai este scenă oficială a crimei. La ora cinci vine un zidar să-mi repare zidul. Nu va fi locuibilă, dar voi putea să-mi iau nişte haine curate şi să te iau pe la şapte jumate la cină. E bine?

Manny îi zâmbi ca să-şi ascundă un fior de spaimă. „Voi fi singură. Oricine va trece pe lângă mine, oricine îmi va vorbi mi se va părea ameninţător acum."

— Aş vrea să ne întâlnim acolo. Să văd şi eu dacă ţi-au reparat casa. Vom lua cina la un restaurat din apropiere, îi vom face o vizită lui Sam şi apoi ne vom întoarce acasă la mine.

„Îmi place acasă la ea", se gândi Jake.

— E un plan bun.

*

„Arată ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic aici", se gândi Manny, urcând treptele casei lui Jake. Gaura în zid fusese astupată cu cărămizi, maşinile distruse dispăruseră, în aer nu mai era niciun pic de fum, iar strada era liniştită.

Jake îi deschise înainte ca ea să aibă timp să bată la uşă.

— Te uitai pe fereastra să vezi dacă vin? îl întrebă Manny.

— De fapt, mă uitam după cine ar putea să te urmărească. Melody a dat drumul gărzilor. Casa e complet neprotejată.

Manny îşi învinse impulsul să se răsucească şi să fugă.

— Atunci hai acasă la mine. Clădirea mea are portar. Vom fi mai în siguranţă acolo.

— Dă-mi o jumătate de oră.

— De ce? Nu ţi-e frică?

— Vom fi în siguranţă în pivniţă.

— *Pivniţă?*

— Am fost să-l văd pe Sam azi după-masă. E bine. Cred că îl vor externa într-o zi sau două. Mi-a spus că, înainte să vină oamenii lui Elizabeth ca să ia lucrurile lui Pete, a dus una dintre cutii în pivniţă şi a pus-o lângă seif, sub nişte şorţuri de autopsie. Pete scrisese numele meu pe ea, aşa că s-a gândit că poate conţine lucruri pe care voia să mi le lase mie – suvenire din zilele petrecute împreună. Îmi amintesc că am văzut cutia aceea în biroul lui. Vreau să mă uit prin ea înainte să plecăm.

„Uneori e îngrozitor de enervant. Suntem în pericol, şi el vrea să se uite la suvenire?”

— Nu pot aştepta până mai târziu?

— Poate că nu sunt doar suvenire. S-ar putea să fie acolo ceva folositor, vreun indiciu pe care Pete voia să mi-l împărtăşească înainte de a muri.

— De ce să nu luăm cutia cu noi?

— E prea periculos. S-ar putea să ne urmărească cineva chiar acum. Şi, în plus, vrei să intri într-un restaurat cu borcane de specimene?

„Ticălos încăpăţânat ce eşti!”

— Bine, hai să terminăm odată.

*

Lumina din pivniţă era foarte tăioasă şi-i aminti lui Manny de sala de autopsii de la Spitalul Comunitar Baxter. Jake îşi luă o pereche de mănuşi, deschise cutia şi scoase afară un container opac de plastic. Manny se aplecă să poată citi eticheta.

Specimen 2005, Adam Gardiner,
ALCOOLISM. TUBERCULOZĂ.

HIV/SIDA. Piele de pe coapsa dreaptă, partea din faţă. Bărbat, 41 de ani. Data autopsiei 29-01-2005.

— Ciudat, zise Jake. E numele unui om care a murit acum zeci de ani, un caz despre care am discutat cu Pete când l-am văzut ultima dată în viaţă. Deschise capacul.

Manny se trase înapoi cu repulsie.

— Ce miroase aşa? Şi ce sunt creaturile acelea mici care plutesc în fluid?

— Mirosul este de formaldehidă, spuse Jake, revenind la tonul profesoral. Şi creaturile sunt viermi. Majoritatea oamenilor îi urăsc, dar cred că Dumnezeu îi iubeşte – a făcut enorm de mulţi. Şi medicii legişti îi iubesc, deoarece ne spun o mulţime de lucruri despre morţi: ce au mâncat, ora morţii, ce medicamente au luat, chiar şi ADN-ul.

— E dezgustător. „Mâinile care m-au atins azi-noapte au atins viermi de pe cadavre? Şi se presupune că trebuie să trec peste asta?” De ce nu sunt morţi, dacă sunt în formaldehidă?

— De fapt, formaldehida omoară bacteriile care ar ucide în mod normal viermii. Acesta e motivul pentru care este un conservant atât de bun. Ani de zile, foarte multe tipuri de lac de unghii au conţinut formaldehidă.

Manny îşi privi degetele care avuseseră cândva o manichiură perfectă. „Formaldehidă?”

— Ce imagine încântătoare, viermi în mixer. Adu-mi aminte să-mi iau mixerul meu Waring cu mine dacă mai gătesc vreodată aici – acum că ştiu ce faci tu cu al tău.

— Totuşi, zise Jake. E foarte straniu să-mi lase aşa ceva. Dacă nu cumva…

„Îi tremură mâinile.” Manny, pe punctul de a face un alt comentariu sarcastic, se răzgândi.

— Dacă nu cumva ce?

— Dacă nu cumva ascundea ceva ce voia să descopăr eu, şi numai eu, după ce a murit.

— Aşa că a ales un loc atât de dezgustător încât nimeni altcineva nu ar căuta înăuntru?

— Exact.

— Avea dreptate. Numai oamenii numiţi Jake sau Damien a fi gata să-şi bage mâna în cutia aceea, chiar şi cu mănuşi.

Mâna înmănuşată a lui Jake era deja înăuntru. Manny îi întoarse spatele.

— Am găsit! Mâna lui şiroind ieşi din container ţinând o pungă de plastic închisă ermetic, cu un plic înăuntru.

— E viu? întrebă Manny, cu capul încă întors într-o parte.

— E un plic de carton. Uite…

Manny se întoarse spre el. Jake deschise punga şi scoase plicul.

— Ce e înăuntru?

— Îţi spun imediat. Numele lui Jake era scris deasupra. Asta e evident pentru mine. E scrisul lui Pete.

Manny îşi dori să împărtăşească entuziasmul lui Jake. „Nu va avea nicio legătură cu Turner. Probabil e ceva despre vreun caz la care au lucrat împreună.”

— Deschide-l!

Jake îl deschisese deja. Înăuntru se aflau o fotografie şi o hârtie împăturită. Jake îi dădu fotografia lui Manny şi desfăcu hârtia.

— Scrie ceva în antet. Îşi miji ochii să vadă mai bine. PROPRIETATEA ACADEMIEI PSIHOANALITICE PENTRU ÎMBUNĂTĂŢIREA CALITĂŢII VIEŢII.

Acum şi mâinile lui Manny tremurau. Emoţia îi invadase trupul ca un curent electric.

— Da! Lorna mi-a zis că eu am fost a doua persoană care vizita Academia. Faptul nu mi-a spus nimic la momentul acela. Dar acum sunt sigură că Harrigan a fost primul.

— E o fişă dentară, zise Jake, cu vocea plină de mirare. Semnată de studenţi la Stomatologie de la

Universitatea Columbia. Renko a avut dreptate. Erau studenţi în practică. Timothy Iras şi Martin Lowell. Abia mai putea respira. Au făcut patru plombe la Turner: în noiembrie şi în decembrie 1963. Numele pacientei a fost Isabella de la Schallier, născută pe 13 iulie 1945. Manny, pe mandibulă erau patru plombe. Nu se poate să fie o coincidenţă. Aceasta este fişa ei. Femeia. Scheletul patru.

Şocul o lovi pe Manny cu forţa unei explozii. „Isabella de la Schallier. I d l S. Iniţialele de pe peretele CAMEREI SOLITUDINII. Harrigan i-a găsit oasele!”

— Dar, dacă e aşa, atunci…

Jake o privi, cu ochii întunecaţi.

— Pete Harrigan ştia numele scheletului patru, dar nu a spus nimic despre asta. Clătină din cap, ca şi cum ar fi voit să se scuture de demoni. Ce e în fotografie?

Manny o privi pentru prima oară.

— E o imagine a unui picnic de la Turner din *Baxter County Daily Gazette.* Am văzut una asemănătoare când m-am uitat printre actele de la Academie. Par a fi doctori cu pacienţi la o plimbare. De ce ar ascunde Harrigan aşa ceva?

— Lasă-mă să văd şi eu. Jake îi smulse practic tăietura de ziar din mâini şi o puse în lumină. Umerii i se prăbuşiră şi îşi acoperii faţa cu mâinile. Nu pot să cred.

— Ce anume? *Spune-mi!*

Jake îi arătă un tânăr doctor plimbându-se lângă o femeie tânără.

— Acela e Pete în fotografie. Pete a fost la Turner. *A fost acolo!*

— Şi pacienta este Isabella de la Schallier, murmură Manny, tot atât de sigură de asta pe cât era de orice dovadă concretă pe care o folosise vreodată la tribunal.

Capitolul 24

— Dar Lorna Meissen ştie cine sunt, zise Manny, stând alături de Jake în faţa unei femei de vârstă mijlocie care păzea biroul de recepţie de parcă ar fi fost din aur masiv. Am fost pe aici la începutul săptămânii trecute să mă uit la arhivele Institutului Psihiatric Turner.

— Îmi pare rău, domnişoară Manfreda, dar, fără aprobare scrisă de la domnul director, domnul Parklandius, nimeni nu are voie să acceseze documentele.

— Am mai trecut deja prin asta, doamnă, cu domnişoara Meissen. Acesta este o arhivă guvernamentală de documente publice. Ca membru al publicului, am dreptul să le văd.

— Nu mai aveţi, domnişoară Manfreda, şi domnişoara Meissen nu mai lucrează la noi. „Cruella DeVille." Avem o nouă directivă, confirmată de avocaţii noştri, că toate dosarele pacienţilor, indiferent de vechimea lor, sunt confidenţiale. Niciunul nu poate fi eliberat fără o autorizaţie de la pacient sau o hotărâre a Consiliului pentru Informaţii Private din Washington, D.C.

— Dar documentele au fost publice multă vreme.

— Acest lucru este irelevant. Arhivele sunt acum supuse legilor privind confidenţialitatea. Ca avocat, ar trebui să ştiţi acest lucru.

— Nu ştiu nimic de genul acesta. „Nu o lovi."

— Poate că domnul Parklandius ne-ar fi de ajutor, interveni Jake pe un ton binevoitor. Este aici?

— Mă tem că nu. Telefonul de pe birou sună. Femeia ascultă în tăcere cu receptorul la ureche, apoi se înroşi. Se pare totuşi că domnul Parklandius este aici. Vă aşteaptă în sala de lectură.

Ascensiunea cu liftul în cuşcă deschisă i se păru lui Manny la fel de stranie ca ultima dată. Îşi încleşta mâinile în jurul aceleiaşi genţi Vuitton pe care o purtase şi atunci de parcă era o geamandură. Hârtiile pe care le împrumutase erau înăuntru.

— Mă întreb de unde a ştiut că suntem aici, spuse ea. Şi de unde au ştiut că sunt avocată.

— Avocaţii au un miros special, îi răspunse Jake, rânjind. Chiar şi tu. Eu pot simţi când se apropie unul de la cincisprezece metri distanţă.

Manny îi dădu un cot în coaste.

— Te-ai şi găsit tu să vorbeşti despre mirosuri. Oare de ce s-a răzgândit Parklandius? Tu ce crezi?

— Pentru că a aflat că eşti o avocată *bună?*

— Sau poate pentru că ştie ce o să faci tu cu cadavrul lui dacă-l omor?

Trecură de uşa închisă a biroului domnului Parklandius şi intrară în sala de lectură. Nu era nimeni, dar dosarele prin care se uitase Manny erau aşezate din nou pe masă. Jake deschise dosarul pe anul 1963 şi îl răsfoi.

— Uite fotografia de la picnic, constată el, comparând-o cu cea pe care Pete i-o lăsase în cutie. Dar asta a fost tăiată. Pete şi femeia nu se văd.

— Misterios, făcu Manny. Cineva a ştiut că Harrigan a luat originalul şi l-a înlocuit cu fotografia decupată. Ce păcat că nu scrie numele fotografului! Am fi putut să punem mâna pe un martor ocular.

În încăpere intră un bărbat înalt şi slab, cu părul cărunt şi ochelari cu reflexe galbene.

— Doamnă Manfreda, doctore Rosen, ce onoare să ne vizitaţi. Nu le întinse mâna. Mă numesc Charles Parklandius.

— De unde ştiţi cum mă cheamă? întrebă Jake.

— Aţi fost pe prima pagină a ziarelor de ieri. Vedeţi, faima dumneavoastră a ajuns chiar şi aici în Poughkeepsie. Nu era nicio tentă prietenoasă în atitudinea lui. Cât despre dumneavoastră,

domnişoară Manfreda, consiliul a hotărât aseară prin vot să mă autorizeze să cer poliţiei un mandat pentru arestarea dumneavoastră.

Manny se holbă la el în şoc. Parklandius îi evită privirea.

— Arestarea? Pentru ce?

— Furt. Lipseşte o fotografie din dosarele noastre: o fotografie din *Baxter County Daily Gazette.* A fost înlocuită cu o alta, dar decupată, şi vrem înapoi originalul.

Jake îi întinse fotografia.

— Nu a luat-o domnişoara Manfreda, interveni el. Fotografia a fost găsită între bunurile doctorului Peter Harrigan, fostul director al Departamentului de Medicină Legală al Municipalităţii New York, care a murit la casa lui din Turner acum două săptămâni. Noi am venit să o aducem înapoi.

— Este adevărat că am luat un plan arhitectonic când am fost aici ultima dată, spuse Manny, deschizându-şi geanta. Am făcut-o fără să vreau, şi îmi cer scuze. Îl aşează pe masă. Spuneţi poliţiei că totul e în regula. „Dacă am vreo satisfacţie din toate astea, aceea va fi să-l văd pe Parklandius pierzându-şi graiul."

— Domnul doctor Harrigan nu ar fi putut lua fotografia, zise el în cele din urmă.

— Am găsit-o între documentele din locuinţa lui, replică Jake, ridicând din umeri.

Parklandius îşi recăpătase sângele rece.

— Domnul doctor Harrigan a fost membru al acestei fundaţii încă din 1963, domnule doctor Rosen. De fapt, noi am fost cei care i-am făcut rost de prima sa slujbă. Noi l-am trimis la Turner după ce şi-a încheiat rezidenţiatul. Evident că ştia că i-am fi *împrumutat* orice din arhive.

„Pete nu a menţionat niciodată că a fost la Turner, şi nu-şi trecuse slujba asta în curriculumul vitae. A luat poza din ziar, fără intenţia să o mai dea înapoi vreodată, şi a înlocuit-o cu alta. Îmi era destinată mie – dar de ce?" Jake închise ochii,

amintindu-şi efortul lui Pete dea-i spune ceva când fuseseră acasă la el ultima dată. Se simţi învăluit de tristeţe ca de un vânt pătrunzător. „Bineînţeles. Ca mărturisire.”

— Deci vedeţi, nu e decât o neînţelegere, zise Manny. Dacă nu voi fi arestată, eu nu vă dau în judecată pentru arest pe motive false. Aveţi aici totul înapoi, indiferent cine a fost persoana care le-a luat, şi nu s-a produs nicio pagubă. Totul s-a aranjat cum nu se poate mai bine, nu?

Îi întinse mâna: cu palma în jos, „ca o nenorocită de aristocrată. Arată de parcă vrea să mă muşte de ea.”

Parklandius plecă, murmurând ceva neauzit.

— Ce prost crescut, zise Manny. Nici măcar nu ne-a zis la revedere.

— Totuşi, nu cred că mai putem sta aici. Nu cred că va fi prea încântat dacă ne uităm în continuare printre acte.

Manny îl sună pe Kenneth pe mobil.

— Nu ştiai că Kenneth lucrează pentru noi, nu-i aşa? îl întrebă pe Jake, când termină. Toţi suntem detectivi privaţi. Nu-i aşa că-i haios? Deveni serioasă. I-a verificat pe dentiştii Isabellei: Iras şi Lowell. Amândoi sunt morţi – în accidente de maşină –, unul în 1972 şi celălalt în 1984.

— Ucişi, crezi?

— Nu văd de ce nu. Oricine ar fi, orice persoană legată de Turner ajunge să moară înainte de a-i suna ceasul.

— Inclusiv noi, dacă nu rezolvăm toată chestia asta. Jake se îndreptă spre uşă.

— Unde te duci? întrebă ea alergând după el.

— Turner. Vreau să mă întâlnesc cu Marge Crespy de la Societatea de Istorie.

Capitolul 25

Jake stătea în maşină cu capul plecat, uitându-se fix înainte, cu ochi încărcaţi de durere. Manny voia să-l consoleze, să-l ia în braţe, dar se abţinu. „Suferă. Nu numai Harrigan a murit, ci şi imaginea pe care şi-o făcuse Jake despre el. Trebuie să ducă această povară singur."

— Pete a ştiut cu siguranţă despre experimente, rosti el în cele din urmă. A ştiut despre ele şi le-a executat el însuşi. Era prea tânăr să fi acţionat de unul singur, dar a fost implicat. Dumnezeule, cât trebuie să-l fi împovărat acest lucru! Patruzeci de ani în care a ţinut secret cel mai greu păcat pe care îl poate comite un doctor. Se întoarse spre ea. L-am iubit, Manny. A fost profesorul şi părintele meu spiritual. Nu ştiu dacă voi putea vreodată să-l iert.

— A vrut să-ţi mărturisească, zise ea. De aceea te-a chemat înapoi: nu ca să-ţi spună că are cancer, ci despre asta.

— Cancer al sufletului. Mă întreb dacă ar fi spus ceva dacă nu am fi descoperit oasele. Cu siguranţă le-a recunoscut imediat şi şi-a confirmat bănuiala prin radiografii. Nu-i de mirare că nu mi-a trimis radiografiile. Probabil le-a distrus.

— Şi cineva l-a distrus pe el, şopti Manny încet. Nu uita lucrul acesta. Cineva a ştiut că Pete Harrigan era gata să vorbească.

*

Se dovedi că doamna Crespy locuia la ultimul etaj al sediului Societăţii de Istorie.

— Dumneata eşti doctorul din New York, i se adresă ea lui Jake. Era o femeie vânjoasă, evident robustă, care nu-şi arăta cei cincizeci de ani pe care i-i atribuise Jake iniţial. Îmi aduc aminte că ai lucrat cu doctorul Harrigan, dragul de el. Se uită la Manny. Şi dânsa cine este?

— Philomena Manfreda. Sunt avocată, o ajut pe fiica lui James Lyons, unul dintre pacienţii ale

căror oase au fost descoperite pe şantier.

Doamna Crespy îi conduse la etaj în locuinţa ei, îi invită în camera de zi şi le oferi cafea.

— Credem că am identificat scheletul patru, zise Jake. Femeia.

— Numele ei era Isabella de la Schallier, zise Manny, dându-i copia fotografiei nedecupate pe care Jake o făcuse înainte de a returna originalul la Academie. A fost şi ea pacientă la Turner. Ea este cea care stă lângă…

— Domnul doctor Harrigan! Doamna Crespy era evident uluită. Nu am avut nici cea mai mică idee că a lucrat vreodată la Spitalul de Psihiatrie din Turner. Dumnezeule, oare de ce n-a zis niciodată nimic?

Jake îşi aminti că Wally îi spusese că doamna Crespy nu avea nicio legătură cu mitele legate de construirea mallului. Avusese dreptate.

— Da. O recunoaşteţi pe tânăra aceasta?

— Nu, răspunse ea după ce studie fotografia. Dar nu aş avea niciun motiv s-o recunosc. Nu am cunoscut decât foarte puţini dintre pacienţi, şi această fotografie a fost făcută acum patruzeci de ani.

— Este posibil ca Societatea de Istorie să aibă vreo informaţie despre ea? întrebă Manny. Poate ceva despre moartea ei?

— Nu-mi amintesc să îi fi văzut numele printre documente. Dar nu avem decât foarte puţine documente, şi acelea sărăcăcioase. Academia Psihoanalitică pentru îmbunătăţirea Calităţii Vieţii are mai multe.

— Am fost acolo azi-dimineaţă, zise Jake. De acolo am obţinut fotografia.

— Mă tem că nu o cunosc, sublinie doamna Crespy după ce se mai uită o dată. Apoi se însenină. Dar uite! Pe cărarea din spatele ei şi a domnului doctor Harrigan. O recunosc pe fata care se plimbă singură.

Manny fu cuprinsă de speranţă.

— O cunoaşteţi?

— Oh, Doamne, da! E Cassandra Collier – bineînţeles, când era adolescentă.

— Mai trăieşte? întrebă Jake, cu vocea ridicată.

— Da, dacă se poate spune asta. E o singuratică. Locuieşte în vechea casă a tatălui ei. Oamenii de aici cred că e nebună, dar e tot atât de limpede la minte ca o zi de vară. Îi duc mâncare din când în când, şi mai stăm de vorbă.

— Va vrea să stea de vorbă cu noi? întrebă Manny.

— Poate că da, poate că nu. Are toane.

— De ce a fost internată la Spitalul de Psihiatrie?

— Tatăl ei – Timothy Collier, cunoscutul ginecolog – a internat-o după ce a murit mama ei. Doamna Collier a fost pianistă de concert până când a devenit oloagă din cauza artritei – oamenii spun că a murit de durere.

„Puţin cam prea multă istorie, se gândi Manny. Spune odată ce ai de spus.”

— Oricum, Cassandra a fost evident o drăcoaică de fată când era tânără. Uşuratică, într-o vreme când nicio fată cuminte nu permitea unui bărbat să o atingă până nu se mărita. Collier a internat-o ca s-o domesticească, nu pentru că era nebună. El făcuse nişte donaţii imense spitalului – exista pe vremuri o Bibliotecă Collier acolo –, şi medicii au internat-o pentru că aveau nevoie de banii lui. Directorul de acolo nu era cel mai corect om de pe planetă…

„Dacă ai şti!”

— … dar au ţinut-o pe biata fată închisă acolo împotriva voinţei ei până a murit tatăl ei. Atunci de-abia au aşteptat să scape de ea.

— Ar trebui să ştie ce se întâmpla în spital în perioada în care a murit Isabella de la Schallier, zise Jake, pe un ton cât mai neutru posibil.

— Presupun că da.

— Dar s-ar putea să nu vrea să stea de vorbă cu noi?

— Pun pariu că va fi de acord dacă vă prezint eu, spuse doamna Crespy. Sări în picioare şi se îndreptă spre uşă. Haideţi, vă duc eu! Putem trece şi pe la şantier, la mall; lucrările au avansat foarte mult. Păreţi a fi nişte oameni de treabă, şi aţi fost prietenii doctorului Harrigan. Oftă. Cassandra e cu siguranţă acasă.

*

— Iertaţi-mă, zise Cassandra Collier. Nu am de obicei oaspeţi, aşa că nu vă pot oferi decât ceai.

Nu fusese necesară prea multă muncă de convingere din partea lui Marge Crespy ca ea să accepte să discute cu Jake şi cu Manny, aşa că toţi trei stăteau acum stânjeniţi în picioare în salonul vast al unei case care trebuie să fi fost cândva splendidă.

Cassandra era o femeie micuţă, cu un păr alb luxuriant care îi cădea în valuri până la umeri şi cu muşchii unei gimnaste, după cum observă Jake. Avea ochii strălucitori, pielea rumenă şi bronzată, iar mâinile care ieşeau din mânecile unui pulover pe gât, din lână de un verde sclipitor, erau mâinile unei femei tinere.

— De fapt, tocmai am băut o cafea la doamna Crespy, o linişti Manny. Şi oricum nu vrem să vă reţinem prea mult. „Dacă femeia asta e nebună, eu sunt marţiană."

— Am suficient timp. Doriţi să vedeţi grădina?

„Nu avem de ales. Va vorbi dacă avem răbdare."

Cassandra îi conduse printr-un salon care lui Manny i se păru scos dintr-un conac englezesc. Un portret de mari dimensiuni al unui bărbat – tatăl ei? — era atârnat deasupra căminului; un candelabru arunca o lumină orbitoare; scaunele de piele erau zgâriate, dar altfel nu arătau deloc uzate; covorul oriental – original – nu îşi pierduse nimic din opulenţă. O canapea jerpelita, o măsuţă de cafea cu urme de pahare şi nişte abajururi ponosite

aşezate peste nişte lămpi chinezeşti splendide erau singurele semne ale trecerii timpului.

— Casa era cândva o adevărată expoziţie, le spuse Cassandra. Am încercat să o păstrez în condiţii cât mai bune, dar acord grădinii cea mai mare importanţă. Acolo sunt cea mai fericită. O să vedeţi însă că, în bătălia dintre o femeie singură şi natură, natura învinge. Trecură printr-o uşă laterală în gradină.

Erau acolo stejari, glicine, trandafiri, geranium şi balsamine. Dar printre ele se zăreau şi buruieni, iar pavilionul din centru era parţial prăbuşit.

Cassandra citi privirea lui Manny.

— Nu există nicio frumuseţe în ruine. Numai sadici ca tatăl meu pot să gândească aşa.

— Doamna Crespy ne-a povestit puţin despre el – şi despre dumneavoastră, zise Manny. Aţi avut o viaţă grea.

— A fost un om foarte dur. Marge v-a spus că m-a trimis la spitalul de boli mintale?

— Da. A fost cu siguranţă îngrozitor pentru dumneavoastră.

— Despre asta am venit să vă vorbim, interveni Jake. Ce se întâmpla acolo când aţi fost dumneavoastră internată?

Cassandra se trase înapoi de parcă Jake ar fi plesnit-o peste faţă.

— Nu, domnule. Nu vreau să discut despre aşa ceva.

— Credem că au fost comise nişte crime acolo. Crime care au repercusiuni până în prezent.

— Da, crime, şopti ea abia auzit. Nu vreau să mă mai gândesc la asta. Scutură din mână către ei. Vă rog, plecaţi.

— Dar sunteţi singura care ne poate spune…

— *Plecaţi!* Cassandra o luă la goană înspre casă.

— Isabella. Isabella de la Schallier, strigă Manny în urma ei.

Cassandra se opri, se întoarse spre ei.

— Ce-aţi spus?

— Isabella de la Schallier. A fost la Turner în acelaşi timp cu dumneavoastră.

— Am găsit oasele ei, zise Jake. Avem nevoie să ne ajutaţi să aflăm ce s-a întâmplat cu ea.

Cassandra se apropie de ei, cu mâinile întinse înainte ca somnambulii, cu chipul un adevărat portret al suferinţei.

— I-aţi găsit oasele?

— Îngropate în secret într-un câmp în spatele spitalului.

— Mai era şi altcineva îngropat cu ea? întrebă Cassandra în şoaptă.

— Da. Trei bărbaţi.

— Cât de mari?

— Adulţi.

— Sunteţi siguri?

— Absolut.

— Isabella şi trei bărbaţi. Asta-i tot?

— Da. De ce?

Cassandra privi în pământ, nevoind să le întâlnească privirea.

— Isabella… începu ea şi apoi se opri, cu glasul înecat. Vedeţi, Isabella… A avut un copil… Vocea ei nu era decât o şoaptă adresată unei lumi pierdute. Unde e Joseph? Unde sunt oasele bebeluşului ei?

*

Se întoarseră în salon. Cassandra le făcu ceai şi stătea acum cu ochii plecaţi, de parcă ea însăşi comisese un păcat. Manny şi Jake şedeau în faţa ei pe canapea, amândoi simţind că întrebările ar fi fost contraproductive.

În cele din urmă, Cassandra scoase un oftat încărcat de atâta regret, încât Manny trebui să-şi înfrâneze impulsul de a pleca şi de a nu o mai deranja. „O forţăm să treacă printr-o experienţă îngrozitoare. Retrăieşte zilele de la spital. Suntem prea cruzi.” Îşi dădu seama din expresia de pe chipul lui că şi Jake gândea acelaşi lucru.

— E în regulă, zise Cassandra. Dacă nu aş vrea să vă spun, nu v-aş spune. Un doctor psihiatru de la Turner – unul dintre puţinii oameni buni de acolo – a zis că, dacă vrei să supravieţuieşti durerii sufleteşti, trebuie să o înfrunţi. Pe chip îi apăru un zâmbet palid. Poate mai bine mai târziu decât niciodată.

Se duse până la uşa care se deschidea în grădină şi se opri acolo fără să se întoarcă înspre ei. Când vorbi, vocea îi răsună fermă şi limpede.

— Aveam optsprezece ani când tata m-a trimis la Turner. Vârsta majoratului în 1963 era douăzeci şi unu, aşa că nu am avut de ales. Era un loc infernal. Doctorii şi psihiatrii erau majoritatea nişte bărbaţi bătrâni, interesaţi de pacienţi numai ca specimene, un lut pe care să-l modeleze după cum voiau. Şi pacienţii erau majoritatea bătrâni, şi cei mai mulţi erau într-adevăr nebuni. Un bărbat, mai tânăr decât ceilalţi, era poate cel mai nebun dintre toţi. Luptase în Războiul din Coreea şi credea că noi toţi – doctori, asistente, pacienţi – eram duşmanul. Deseori trebuia să fie legat. Când nu era legat, exploda. Şi urletele lui noaptea – erau înfiorătoare.

— James Lyons, zise Jake.

Cassandra îi aruncă o privire surprinsă.

— Într-adevăr. Uitasem cum îl chema. El era singurul suficient de apropiat ca vârstă de mine ca să putem vorbi, dar nu mi se dădea voie să am de a face cu el pentru propria mea siguranţă. Doctorii nu voiau ca fiica celui mai mare binefăcător al lor să fie rănită.

Dumnezeule, cât de singură eram! Uneori sunt singură şi aici, dar aici am grădina şi lumina soarelui şi pot să mă plimb pe unde vreau. Ţipetele sunt ţipetele păsărilor; vaietele sunt numai ale vântului. E o singurătate plăcută. Nimeni nu mă deranjează.

— Şi o aveţi şi pe doamna Crespy, interveni Manny, pe un ton prea vesel.

— Da. E o persoană în care pot avea încredere. Mi-am pierdut toată încrederea în oameni la Turner. Primele şase luni acolo au fost atât de groaznice, încât mi-am dorit să fi fost nebună. Să nu fiu nebună, dar să fiu închisă într-un asemenea loc, era o tortură mai rea ca statul în butuci. Cassandra se chinui să-şi recapete controlul, şi în cele din urmă reuşi. Am fost salvată de Isabella. Ea a fost internată vara – era de vârsta mea, şi nici ea nu era nebună. A fost internată forţat de părinţii ei, aşa cum fusesem şi eu de către tatăl meu, atâta doar că în cazul ei motivul fusese că părinţii nu îşi puteau permite să o ţină şi s-au gândit că un spital va fi un loc mai bun pentru ea decât un institut de reeducare.

Isabella a plâns săptămâni întregi, pentru că se gândea că părinţii ei nu o mai voiau şi pentru că o dureau cumplit dinţii. S-a rezolvat simplu; i s-au pus nişte plombe şi nu au mai durut-o. Ne-au repartizat în aceeaşi cameră şi am devenit prietene chiar de la început. Am ajuns să şi râdem. Chipul Cassandrei se înnegură. S-a înţeles acolo cu unul dintre doctorii noi. Era tânăr, avea mai puţin de zece ani în plus faţă de ea. S-a purtat blând cu ea; el a fost cel care a aranjat să i se repare dinţii. Şi curând s-au îndrăgostit unul de celălalt.

Manny văzu cum chipul lui Jake deveni alb ca varul. Asculta ca hipnotizat, dând doar din piciorul drept, un tic nervos din cauza anxietăţii.

— Continuaţi, o îndemnă el cu o voce răguşită.

— Eram fericită pentru ea şi eram de asemenea invidioasă. Vedeam pasiunea pe care o simţeau unul pentru celălalt şi îmi doream să simt şi eu acest lucru – nu l-am simţit niciodată, ştiţi. Când a descoperit că e însărcinată, Isabella a fost încântată. Avea de gând să-i spună copilului Joseph dacă era băiat, şi aşa îl numea întotdeauna: Joseph.

— Cum îl chema pe doctor? întrebă Manny, sigură de răspuns. Jake părea incapabil să

rostească un cuvânt. Vă mai amintiţi?

— Bineînţeles că îmi amintesc. Era un bărbat atrăgător, singurul doctor de la Turner capabil să râdă. Domnul doctor Peter Harrigan. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el.

— A murit, reuşi Jake să spună.

— Oh, ce păcat! Nu exista nici cea mai mică urmă de regret în vocea Cassandrei. Curând după ce Isabella mi-a spus că e însărcinată, tatăl meu a murit. A lăsat bani prin testament spitalului, dar nu şi pentru întreţinerea mea, aşa că am fost externată, slavă Domnului. Am vizitat-o pe Isabella de câteva ori imediat după aceea. Părinţii ei muriseră, ucişi de o explozie la o fermă din nord unde lucrau. Doctorul Harrigan i-a spus vestea. Isabella voia să plece de la Turner şi a trebuit să fie imobilizată şi sedată. Au închis-o, şi de atunci n-am mai văzut-o niciodată.

— Au închis-o?

— Da. Era o cameră de izolare la spital. Pe locotenentul Lyons îl ţineau acolo adesea. O foloseau pentru pacienţii violenţi, deşi nu pot să-mi imaginez că Isabella a fost vreodată violentă.

Manny simţi un fior de gheaţă în vine. „Au vrut să ascundă ceea ce-i făceau."

— Vă amintiţi cine a autorizat închiderea ei în camera de izolare?

— Un singur om ar fi putut face acest lucru: doctorul Henry Ewing. El era directorul. Un nemernic abject. Toţi ceilalţi doctori erau îngroziţi de el. Acum e decanul Facultăţii de Medicină Catskill. Exemplu tipic de urcare în vârf pe spinările oamenilor pe care i-ai torturat.

— Şi doctorul Harrigan? întrebă Manny, văzându-l pe Jake că se chinuie să accepte ceea ce auziseră.

— A plecat imediat după aceea. Nu s-a însurat niciodată cu ea, nici nu a luat-o cu el. Un ticălos nenorocit.

Capitolul 26

Manny conduse înapoi până la New York. Când încercă să îi vorbească lui Jake, acesta o privi cu un semn al mâinii.

— Mă gândesc.

— Recunosc că ai multe lucruri la care să te gândeşti, dar nu-mi place gândul că nu sunt decât şoferul tău. Nu ar dori totuşi Marele Om să îşi împărtăşească gândurile?

Jake se întoarse spre ea, cu chipul pământiu şi descompus. „Aşa va arăta peste douăzeci de ani, se gândi Manny, dacă nu-l fac să se apuce de un regim alimentar şi de exerciţii fizice şi dacă nu-l dă gata cazul ăsta."

— Mă gândesc că e ceva care nu se leagă. Pete Harrigan pe care l-a descris doamna Collier nu este Pete pe care l-am cunoscut eu.

— Era tânăr atunci. Nu e posibil ca pur şi simplu să se fi maturizat?

— Nu atât de profund. Sunt gata să accept că a fost implicat în experimentele acelea, că a fost chiar complice la morţile oamenilor cărora le-am găsit oasele. Poate s-a gândit că experimentele erau necesare, sau îi era teamă să nu-şi piardă slujba, sau era în căutarea unui tratament – nişte scuze şubrede, imposibil de apărat, dar imaginabile. *Inimaginabil* este să o fi tratat pe Isabella de la Schallier în felul acela – să o lase însărcinată şi apoi să fugă fără să-şi asume nicio responsabilitate pentru ea şi copil.

— Bărbaţii sunt netrebnici, replică Manny, gândindu-se la propriile suferinţe. Sau, cel puţin, majoritatea bărbaţilor. E un comportament tipic. Uite, de exemplu, dacă tu m-ai lăsa acum cu burta la gură…

— Nu. Nu glumi. L-am cunoscut pe Pete ca pe buzunarul meu. Era un om *fundamental* decent. Bunătatea era o parte a structurii lui genetice.

— Poate l-a speriat cineva.

— Poate, dar era un adevărat luptător. Dacă o iubea pe Isabella şi ea era însărcinată cu copilul lui, ar fi murit apărându-i.

Manny îi aruncă o privire întrebătoare.

— Şi atunci cum se face că a plecat?

Jake stătea drept în scaun, hotărât, cu privirea din nou sclipitoare.

— Pete ne va spune.

Manny aproape că dădu cu maşina în şanţ.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— De când am plecat de la doamna Collier, m-am tot gândit de ce oare nu a lăsat Pete niciun indiciu în legătură cu copilul. Ne-a lăsat fişele dentare ale Isabellei şi fotografia din *Gazette* – suficient de limpede că el şi Isabella erau împreună – şi numeroase indicii pentru a descoperi experimentele de la spital. O întreagă mărturisire a vinovăţiei. Dar tăcere completa în ceea ce priveşte copilul.

— Poate i-a fost prea ruşine de ceea ce a făcut ca să poată să recunoască, chiar şi faţă de tine.

— Sau poate că nu voia să recunoască decât faţă de mine. Când urma să deschid cutia, era posibil să fi fost şi altcineva prezent: Sam sau Wally – evident nu ştia despre tine. Dar poate voia să-mi spună ceva numai mie singur, o mărturisire pentru prietenul lui cel mai bun şi nimeni altcineva. Manny, *mi-a lăsat încă un indiciu.* Sunt sigur de asta.

*

Până când ajunseră în apropiere de New York, alcătuiseră deja un întreg plan de acţiune. Manny urma să meargă la Facultatea de Medicină Catskill să îi vorbească doctorului Ewing; Jake urma să rămână în New York şi să caute indiciul pe care era convins că i-l lăsase Pete.

„Probabil se înşală, bietul de el”, se gândi Manny, dar nu spuse nimic cu voce tare. Schimbarea din el era atât de profundă,

entuziasmul său atât de mare, frumuseţea sa atât de remarcabilă, încât Manny voia să-l vadă aşa mereu, netulburat de nicio îndoială. Va avea suficient timp după ce vor încheia acest caz să îşi analizeze atent sentimentele – şi pentru el să şi le hotărască pe ale lui.

*

A doua zi dimineaţa, după ce Manny plecă, Jake îl sună pe Wally.

— Vrei să luăm prânzul împreună?

— Încântat, domnule doctor. În acelaşi loc ca de obicei?

— Nu, nu vreau să fiu pe undeva unde să mă poată vedea Pederson. Ce zici de Carnegie Deli? N-o să mori dacă mănânci mâncare scumpă la o masă.

*

De fiecare dată când îl vedea pe Wally, Jake simţea un fior de mândrie; de data aceasta era în mod special adevărat. Odată cu moartea lui Pete, Wally îi era acum cel mai apropiat confident în probleme de medicină, şi de-abia aştepta să dezvolte cu el o relaţie în care timiditatea colegului să dispară şi genialitatea lui să devină evidentă nu numai în biroul lui Jake, ci şi în toată comunitatea medicilor legişti. Există foarte mulţi chirurgi cardiaci, sau neurochirurgi buni, îi spusese Jake lui Wally, dar foarte puţini medici legişti într-adevăr excepţionali. Viitorul, îi zise în timp ce serveau pastrama, era la picioarele lui.

— Sunt flatat, domnule doctor, zise Wally. Cu adevărat. Dar aţi fi fi putut lăsa laudele pentru când ne întoarcem la birou. De ce m-aţi rugat să vin în centru?

Jake se lăsă pe spătarul scaunului, confortabil.

— Ai spionat vreodată pe cineva?

— Când eram în liceu, răspunse Wally, cu chipul făcându-i-se roşu ca racul. Am aruncat o privire în vestiarul fetelor.

— Cine n-a făcut-o? râse Jake. Nu, vreau să spun să spionezi *cu adevărat.* De exemplu să urmăreşti pe cineva fără să fii văzut?

— Da, aş fi perfect pentru asta. Nimic nu e mai puţin remarcabil decât un detectiv cu un picior strâmb congenital.

— Adevărat, zise Jake. Majoritatea timpului ai putea fi într-o maşină.

— Dar eu nu am maşină, vă amintiţi? A trebuit să închiriaţi una când am fost la Turner.

— Şi m-a costat o grămadă de bani. Misiunea asta s-ar putea să îţi ia câteva zile, şi nu vreau să dau atâţia bani pe o maşină închiriată. Poţi s-o iei pe a mea însă. Manny mă poate duce cu maşina ei dacă trebuie să plecăm din oraş. Altfel, oricum nu ies din New York.

Jake se aplecă înainte să mai muşte o dată din sandvici, şi în secunda aceea tot trupul îi zvâcni înapoi. Se ridică în picioare, scotoci prin buzunar şi trânti cincizeci de dolari pe masă.

— Asta era! strigă el. *Bineînţeles!*

— Unde mergeţi? îl întrebă Wally, uitându-se la el ca la un nebun.

— Afară.

— Dar misiunea? Pe cine trebuie să urmăresc?

Jake se apropiase deja de uşă.

— Asta e mai important.

*

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigur că ghicise ascunzătoarea lui Pete. „Ascunde la vedere.” Ei, mă rog, aproape la vedere. Mintea i se întoarse la ziua în care descoperiseră celelalte corpuri. El, Jake, le găsise. Lui Pete îi venise rău când le văzuse, mai ales văzând cel de-al patrulea schelet – Isabella de la Schallier. „Nu a fost din cauza cancerului. A fost din cauză că îi verificase fişa dentară în noaptea aceea şi confirmase că era ea după ce ne-am întors a doua zi dimineaţa.” Spusese că îl epuizase soarele şi se întorsese la maşină. „La maşina mea.”

Jake rugă metroul în gând să meargă mai repede. Văzuse scepticismul lui Manny. Acum îşi dorea să fi fost şi ea cu el, voia să-i împărtăşească şi ea entuziasmul. Ieşi din metrou pe 103rd Street şi alergă până la parcarea subterană unde se găsea maşina lui.

— Mi-am uitat ceva în maşină, îi zise el pazniculuisurprins. Trebuie să mă duc să-l iau.

— Ştiţi că nu este permis, domnule doctor. Va trebui să merg eu să vi-l…

Jake trecu în viteză pe lângă el şi alergă în josul rampei. Iată şi maşina, înconjurată de un desiş de Forduri şi Pontiacuri. Se strecură cu greu până la ea, julindu-şi glezna. „N-are nimic.” Ajunse la uşa din faţă, de cealaltă parte a şoferului, şi o trase înspre el. Torpedoul. Se deschise. Îşi băgă mâna înăuntru, scotoci. Vârât chiar în fund era un obiect pe care Jake mai pusese mâna de o mie de ori, dar niciodată într-un moment atât de important: o pungă ermetică pentru dovezi.

O scoase afară. Pete îi lăsase o scrisoare.

Capitolul 27

Doctorul Henry Ewing avea optzeci şi ceva de ani, îşi dădu seama Manny, dar arăta mai degrabă de şaizeci. Se ridică în picioare să dea mâna cu ea şi Manny văzu că era subţire şi perfect drept, ca un soldat, cu chipul rumen şi pantofii şi unghiile lustruite oglindă. Apoi se aşeză în spatele biroului şi o invită pe Manny să stea pe fotoliul din faţă.

— I-aţi spus asistentei mele că aveţi o urgenţă, domnişoară Manfreda, zise el. Dar păreţi a avea o sănătate excelentă. V-am făcut loc între programări, dar, dacă nu aţi venit decât să-mi vindeţi ceva…

— Oh, este o urgenţă cu adevărat. Manny simţi că îl urăşte din momentul în care i se prezentase. Îl privi cu mare atenţie. „Spune-i brusc, ca să nu aibă timp să se prefacă." Am venit la recomandarea domnului doctor Harrigan.

Un muşchi de sub ochiul stâng al lui Ewing se contractă spasmodic. Luă o agrafă de hârtii dintr-un vas de pe birou şi începu să se joace cu ea între degete. „Nu disimulează prea rău, dar nici suficient de bine."

— Nu am mai avut nicio veste de la domnul doctor Harrigan de zeci de ani. Ce ciudat că m-a recomandat!

— Dar aţi fost colegi mai demult, nu-i aşa?

Ewing ridică din umeri.

— Acum patruzeci de ani. A lucrat pentru mine.

— Atunci sunteţi doctorul Ewing pe care îl caut. Mă interesează exact acea perioadă, de acum patruzeci de ani. „Am interogat eu martori mai rezistenţi ca ăsta. Agrafa aceea e fier vechi. El însă e mămăligă." Am fost angajată să investighez moartea unui anume locotenent James Albert Lyons.

„Niciun freamăt, niciun clipit de ochi."

— Nu am auzit niciodată de el. Nu ştiu despre cine vorbiţi.

Manny mări presiunea.

— Poate că nu cunoaşteţi numele, dar cu siguranţă vă aduceţi aminte de circumstanţe. A fost unul dintre cel puţin patru pacienţi – e posibil să fi fost mai mulţi – care au murit de mâna dumneavoastră. Arma letală pe care aţi folosit-o în cazul lui a fost stronţiu nouăzeci. A murit de intoxicaţie cu iradiaţii.

„Bingo! Ura din ochii ăştia ar putea arde azbestul.” Manny continuă chiar mai hotărâtă:

— Totuşi, dacă nu vă amintiţi de el, poate vă e familiar numele Isabella de la Schallier. Pe ea aţi omorât-o cu mescalină, cred. Dar iată întrebarea care mă nedumereşte: Cum de v-aţi decis să îi salvaţi copilul?

Ewing o privi drept în ochi, fără şovăire.

— Nu ne ocupam cu omorât oameni, domnişoară Manfreda. În special copii.

— Atunci morţile acestea au fost accidentale? Rezultate nefericite ale unor experimente vitale?

— Da.

— Nu ştiaţi ce se va întâmpla dacă îi dădeaţi cuiva să consume stronţiu nouăzeci?

— Doctorul Harrigan se ocupa cu stronţiul nouăzeci. I l-a administrat lui Lyons în cerealele de la micul dejun.

— Şi mescalina?

— Harrigan n-a vrut să se atingă de asta. A refuzat. Un alt doctor a administrat-o.

— La ordinul cui?

„Uită-te la el. E distrus.”

— Nu pot să vă spun acest lucru.

— La ordinul dumneavoastră, corect?

— Nu.

— Bun, la ordinele dumneavoastră pentru că şi dumneavoastră aţi primit ordine?

Ewing păru să se ofilească în faţa ochilor ei. „Ca vrăjitoarea cea rea.”

— Nu am avut de ales, rosti el. Era un program guvernamental. Sunt un patriot. Îşi puse capul pe masă şi închise ochii. „Aşteaptă ghilotina.”

— Eu, una, nu prea sunt un fan al guvernului, zise Manny calmă, deşi inima îi bătea nebuneşte. Şi am văzut şi eu nedreptate cu carul, dar ceea ce aţi făcut dumneavoastră la Turner în numele guvernului depăşeşte orice limita a abjectului.

Ewing îşi înălţă capul. Avea ochii goi de orice expresie.

— Nu a fost numai la Turner, a fost în toată ţara. Amintiţi-vă că era în timpul Războiului Rece. Ne era teamă că ruşii îşi vor folosi bombele. Trebuia să cunoaştem nivelul de radiaţii căruia îi putea supravieţui o fiinţă omenească. Era autoapărare.

„Baliverne.”

— Şi mescalina?

— Coreea de Nord folosise droguri în 1952, japonezii, pe tot parcursul celui de-al Doilea Război Mondial, mescalină şi tot felul de alte droguri halucinogene. Iarăşi, a trebuit să cunoaştem cantitatea pe care o putea suporta o persoană înainte să îşi dezvăluie secretele, înainte să-şi trădeze ţara.

— Bineînţeles că nu aţi fi folosit radiaţiile sau drogurile ca arme.

„O clipă de ezitare.”

— Niciodată. Suntem în America!

„Târâtoare dezgustătoare ce eşti!”

— Deci aţi experimentat pe oameni ale căror minţi erau deja pierdute. Mă tem că nu prea înţeleg logica.

— Isabella nu era nebună.

— Nu, nu era decât însărcinată. Presupun că asta face ca totul să fie în regulă. Aţi încercat mescalina şi pe femei care nu erau gravide? Pentru comparaţie? Manny se ridică în picioare, tremurând de furie. A fost extrem de plăcut să vă întâlnesc, domnule doctor. O întâlnire cu adevărat instructivă. Vă mulţumesc.

— Unde plecaţi? întrebă el, întinzând o mână către ea.

— La New York. Nu sunt decât o simplă avocata de drept civil, dar am anumite relaţii şi contacte. Cred că enorm de mulţi oameni vor vrea să afle ce s-a întâmplat la Turner – sau în toată ţara, dacă aţi spus adevărul. dacă aş fi în locul dumneavoastră, mi-aş angaja un bun avocat. Cineva de la Departamentul de Justiţie ar fi probabil cel mai indicat. Interesele şefilor lui ar coincide cu ale dumneavoastră.

Manny îl mai privi pentru o ultimă dată, simţind că îi vine să vomite.

— Spuneţi-mi, au fost numai aceştia patru?

Un moment de şovăire, apoi Ewing clătină din cap.

— Şi celelalte cadavre?

— Îngropate în câmp cu ceilalţi.

„Nu se poate ca o zi atât de specială să se termine fără un cadou deosebit.”

— Atunci presupun că vor trebui să oprească şantierul de construcţii până îi scoatem afară.

*

Jake ghicise corect. Dacă Pete avusese ceva la el, ceva ce putea explica existenţa copilului, ce ascunzătoare mai bună – unde nimeni în afară de Jake nu ar putea să-l găsească – decât în maşina lui Jake? „Oare de ce nu mi l-a dat direct mie în seara aceea? Pentru că nu a vrut să fie acolo când îl descopăr, îi era prea ruşine.” Deschise scrisoarea. Vocea Isabellei de la Schallier răsună de la decenii distanţă.

> Iubitul meu drag,
>
> Aceasta este cea mai dureroasă scrisoare pe care o voi scrie în viaţa mea. Când o vei termina de citit, te rog numai două lucruri: să faci ceea ce te rog în ea să faci, deşi sunt convinsă că va fi cumplit pentru tine, şi să păstrezi această

scrisoare toată viaţa ca o amintire a iubirii mele.

Domnul doctor Ewing mi-a spus azi-dimineaţă că mi se va administra mescalină. Mi-a spus că e pentru binele meu, că mă va ajuta împotriva depresiei, dar ştiu că minte. Nu sunt deprimată – tu mi-ai adus bucurie. Şi nu sunt bolnavă, decât de dragoste. Voi fi deci încă una dintre victimele de la Turner, ca Lyons şi Mitchell, Ryan şi Welsh şi trei alţii ale căror nume nu le cunosc. Cei care au dispărut în camera de izolare înaintea mea. În cel mai rău caz, voi înnebuni. În cel mai bun, voi muri.

Bineînţeles că am refuzat. Am încercat să-l conving, l-am implorat în genunchi. Mi-a spus că, dacă nu accept, îmi va ucide copilul – pe Joseph al nostru. A spus că, în schimbul cooperării mele, mă va lăsa să găsesc un cuplu care să îl adopte pe Joseph după ce se va naşte – că mă va ajuta în caz că nu ştiu pe nimeni.

„Tratamentul” meu va fi lung şi dur. Este posibil chiar să îi supravieţuiesc, deşi mă îndoiesc foarte tare. Tragedia este că nu vei fi alături de mine să mă îndrumi pe parcursul lui. Cealaltă condiţie pe care mi-a impus-o doctorul Ewing a fost să nu ne mai vedem niciodată. Ştiu că vei încerca să mă salvezi, şi nu te pot împiedica să încerci, nu pot decât să te rog să mă asculţi. Fii pe pace. Eu sunt liniştită. Tu eşti darul meu de la Dumnezeu, lumina mea, sufletul meu, viaţa mea, şi a te pierde pe tine e tot o moarte, mai dureroasă.

Trebuie să-mi promiţi, sufletul meu. De dragul lui Joseph şi al meu, trebuie să

accepţi ceea ce e inevitabil. Dumnezeu e mai puternic decât domnul doctor Ewing. Cred că este dorinţa Lui să mă ia la sânul Lui şi să vă lase pe tine şi pe Joseph pe acest pământ fragil să continuaţi să vă trăiţi viaţa fericiţi. Eşti iertat – de către mine şi de către Dumnezeu.

Aceasta este deci o scrisoare adio. Inima ţine trupul în viaţă. Când murmurul inimii încetează tot restul trupului tace. Te sărut de o mie de ori şi ştiu că şi tu faci acelaşi lucru.

Isabella

Pete ataşase un bilet.

Jake,

Pentru numele lui Dumnezeu, nu arăta scrisoarea asta la nimeni. Este o comoară sacră, şi ţi-o încredinţez ţie.

P

„Într-adevăr o comoară, se gândi Jake. Pete ghicise cu siguranţă cui aparţineau oasele când fusese prima dată chemat să vadă craniul. Atunci se hotărâse să ia cu el fişele dentare când ne-am dus la şantier, să verifice dacă se potriveau cu mandibula. Când am descoperit şi celelalte oase, deţinea deja toate dovezile de care avea nevoie, aşa că mi-a lăsat biletul în maşină şi a ascuns fişa dentară şi fotografia în mostrele Gardiner pentru siguranţă. Bietul ticălos! Ce şoc trebuie să fi fost pentru el. Nu-i de mirare că s-a simţit atât de rău în ziua aceea. Vechile păcate se întorseseră să-l bântuie.”

Capitolul 28

Manny îl sună pe Jake pe mobil şi îi spuse tot ce descoperise.

— Mă duc la Roger Barnett, zise ea. E cel mai bun avocat pe care-l cunosc. A luptat împotriva guvernului de mai multe ori – a şi câştigat câteva procese. Vom face echipă. Vreau să-i atacăm pe nemernicii ăia, pe cei care mai trăiesc. E deja o chestie personală.

— De unde suni?

— De acasă.

— Te-ai întors în oraş?

— Da.

— La dracu'!

— De ce? Sunt întinsă în pat, îmbrăcată într-o cămaşă diafană de noapte La Perla, aşteptându-l pe iubitul meu să-şi mişte fundul până aici şi să-mi umple dormitorul cu aroma ameţitoare a apei de formaldehidă.

— Va trebui să chemi un alt medic legist, atunci, spuse Jake. Eu mă duc la Albany. M-am gândit că, dacă eşti încă pe drum, ai putea să mergi tu să cercetezi pentru mine.

— Ce să cercetez?

— Să-i găseşti pe părinţii adoptivi ai copilului Isabellei.

Manny se ridică, electrizată.

— Vrei să spui că bebeluşul e în viaţă?

— Nu mai e bebeluş de mult. Şi habar n-am dacă e în viaţa. Oricum, merita încercat. Poate că Pete l-a găsit, a ţinut legătura cu el, l-a întreţinut.

— Asta chiar că e căutarea unui ac în carul cu fân. Nu poţi măcar să aştepţi până mâine?

— Vreau să ajung acolo dis-de-dimineaţă. O să stau la un motel peste noapte. Poate-mi găsesc şi o tipă tare să-mi ţin companie.

— Încearcă numai, că aflu eu. Am nasul unui câine de vânătoare.

— Dar, slavă Domnului, nu şi înfăţişarea unui câine de vânătoare.

— Eu tot cred că e o pierdere de timp.

— Câţi copii au fost adoptaţi în zona asta la sfârşitul anului 1963 sau începutul lui 1964? Nu ar trebui să fie chiar aşa de dificil.

— *Dacă* părinţii adoptivi au locuit în zona asta, şi *dacă* mai trăiesc încă acolo, şi *dacă* mai sunt în viaţă. Ai dreptate: nu are de ce să fie dificil deloc.

— Dacă nu pot să-l găsesc, nu-i nicio nenorocire. Nu voi fi pierdut decât o zi.

— Mai rău, zise Manny. Vei fi pierdut o noapte.

*

Era un car cu fân imens. Jake şedea în sala de arhivă a Stării Civile blestemându-şi ideea; sarcina părea copleşitoare. Funcţionarul districtual fusese un prieten şi un admirator al doctorului Harrigan – îl cunoştea încă de când lucra la Turner. Harrigan îi vorbise foarte frumos despre Jake. Astfel încât, atunci când Jake îl sunase şi îi spusese că trebuie să se uite în arhive pentru o investigaţie criminalistică, omul îi dăduse voie imediat. Erau peste douăsprezece mii de adopţii înregistrate pe anul 1963. „Cum să-mi dau seama care e familia respectivă, chiar şi dacă-i găsesc? Oare Isabella a folosit numele de familie al lui Pete?“ Căută „nou-născut Harrigan”. Nimic. Nou-născuţii erau în general trecuţi numai după numele mic. „Nou-născut Joseph”. Răsfoi paginile. Doisprezece nou-născuţi Joseph, deşi probabil sărise câţiva. Luă numele părinţilor adoptivi; dacă va fi necesar, îi va contacta pe toţi. Îşi scoase carnetul şi începu să le treacă numele şi adresa.

Abbot, Cohen, Fronz, Giordano, Levine, McAuliffe, Murray, Pavlin, Rodgers, Snell, Tracy… îşi înălţă capul şi aruncă stiloul pe masă. Adevărul îl lovi cu forţa unui avion supersonic. Trecu în viteză peste celelalte pagini, sărind peste U şi V.

Acesta era. Nou-născutul Joseph.

„Winnick.”

*

Manny dormise cu cel mai bun fost iubit al ei, Mycroft. Kenneth adusese nepreţuitul pudel de la Rose şi încântarea lor reciprocă la reîntâlnire se exprimă printr-o orgie de sărutări, îmbrăţişări şi exclamaţii de bucurie.

Acum, odihnită şi aproape satisfăcută, Manny era hotărâtă să-şi petreacă ziua concentrându-se asupra propriilor cazuri. Avea programată în acea dimineaţă conferinţa în cazul Martin, care nu putea fi amânată. Kenneth o sunase mai devreme să îi reamintească să nu întârzie la tribunal; el urma să îi aducă dosarul.

Telefonul sună exact când se îndrepta înspre uşă.

— Domnişoară Manfreda?

— La telefon.

— Mă numesc Lawrence Travis de la Departamentul de Medicină Legală. Domnul doctor Rosen a sunat din Albany. Vă roagă să vă întâlniţi cu el la Bellevue.

— Când?

— În jur de ora şase.

Manny urma să termine cu audierea în cazul Martin pe la unu, deci avea restul după-amiezii ca să se ocupe de restul cazurilor.

— Nicio problemă. La biroul lui?

— La morgă. A zis că a găsit ceva relevant în legătură cu oasele. Nu am idee ce a vrut să spună, dar a zis că dumneavoastră o să înţelegeţi.

— Da, desigur.

Manny închise, convinsă că Jake nu o sunase el însuşi pentru că voia ca acest Travis să pregătească totul pentru ceea ce voia să îi arate, orice o fi fost, şi că probabil nu avea prea mult timp. Totul se va lămuri când se vor întâlni.

La morgă. Ce încântător!

*

Dora şi Joseph Winnick locuiau într-o casă mică, pe două nivele, dar îngrijită şi proaspăt văruită, la o fermă modesta din Hillsdale, New York, la mai puţin de şaizeci şi cinci de kilometri de Albany. Jake o găsi foarte uşor, pentru că primise indicaţii extrem de precise. Îi sunase, le spusese cum îl cheamă şi fusese tratat cu toate onorurile acordate reginei Angliei. Şeful lui Wally? Auziseră atât de multe lucruri despre el; Wally nu fusese niciodată atât de fericit şi de mulţumit. Domnul doctor Rosen era binevenit. Având în vedere că aveau atât de puţin timp să se pregătească, va fi oare în regulă dacă nu îi vor servi decât o simplă salată la prânz?

Era mai mult decât în regulă, îi asigură el, şi, când ajunse, găsi un platou cu pui, mezeluri şi diferite sortimente de brânză, împreună cu crudităţi, ridichi, ciuperci, castraveţi, o pâine extraordinară şi o plăcintă de casă cu măr, caldă încă de la cuptor.

„Minunaţi oameni”, se gândi Jake, mişcat de generozitatea şi de căldura lor. Nu-i de mirare că Wally era un om atât de bun, atât de generos. O mare parte a mesei Jake răspunse la întrebări despre sine însuşi; de-abia când se forţă sa mănânce o a doua porţie de plăcintă reuşi să întrebe despre Wally.

— Fratele lui Joseph, William, – a murit, din păcate – lucra la spitalul din Turner ca grădinar, zise Dora. Era o femeie mărunţică şi iute ca o pasăre, de aproape optzeci de ani, cu chipul, pielea şi atitudinea oamenilor care şi-au trăit viaţa mai mult în aer liber. Eu şi Joseph nu am putut avea copii. Într-o zi ne-a sunat domnul doctor Ewing – ce om minunat! — şi ne-a întrebat dacă am fi interesaţi să adoptăm un nou-născut.

Joseph, înalt, subţire, şi tot atât de bătut de vreme, luă mâna soţiei sale într-a lui.

— Se pare că William îi povestise despre durerea noastră doctorului Ewing. Acesta ne-a

avertizat că băieţelul avea un defect fizic, un picior strâmb congenital, dar că avea mintea şi inima sănătoase. Nu voiam să mergem la spital să-l vedem?

Ochii Dorei scânteiară amintindu-şi.

— Avea o mutrişoară atât de drăgălaşă! Nu putea să aibă mai mult de o lună, dar a dat din mânuţele lui micuţe ca şi cum ar fi vrut să ne salute, l-am luat în braţe şi… pur şi simplu a părut să *se potrivească.*

— Nu ne-a păsat de piciorul strâmb, zise Joseph, continuând povestea fără pauză, de parcă o repetaseră de multe ori. Ştiam că băiatul va avea probleme din cauza asta, dar există oare vreun om pe lumea asta care să nu aibă probleme?

Dora se uită la Jake, aproape sfidătoare.

— Asta ne-a făcut să-l iubim chiar mai mult. Copii l-au necăjit la şcoală îngrozitor – asta l-a făcut atât de singuratic, cred –, nu a avut mulţi prieteni când a fost mic şi nicio iubită în liceu, dar a fost întotdeauna atât de bun la suflet, şi nu se plângea niciodată de nimic, încât nu ne-am îngrijorat cu adevărat niciodată.

Acum era rândul lui Joseph.

— Mintea lui a fost cea care l-a salvat. Wally citea de la cinci ani şi nu cred că s-a oprit din citit de atunci. Dar nu ştia ce să facă după ce a absolvit Facultatea de Medicină Columbia. Cred că a vrut să se îndepărteze încă şi mai tare de oameni, aşa că s-a dus în Santa Fe şi a lucrat acolo cu nişte copii mai puţin norocoşi ca el.

„Mai handicapaţi ca el."

— După aceea a avut suficientă îndrăzneală să se întoarcă înapoi în New York, spuse Dora. Gândiţi-vă cât de curajos a fost. Nu numai să se întoarcă, ci să şi devină medic.

„Într-adevăr curajos."

— I-aţi găsit vreodată părinţii naturali?

— Dumnezeule, da! exclamă Dora, părând surprinsă de întrebare. Tatăl natural, adică. Mama

i-a murit la naştere.

Jake simţi că i se taie răsuflarea.

— Cum îl chema?

— Oh, Peter Harrigan. Nu v-a spus domnul doctor Harrigan că Wally a fost adoptat?

— Ba da, dar nu mi-a spus că el era tatăl.

— Ce ciudat! exclamă Joseph. Pete ţinea foarte tare la băiat. Poate îi era frică să nu-i spuneţi lui Wally.

„Pete?”

— Deci l-aţi cunoscut pe doctorul Harrigan personal?

— Bineînţeles! A fost profesorul lui Wally când Wally a venit în New York. El a fost cel care ne-a contactat, dar ne-a rugat să-i promitem să nu-i spunem lui Wally cine era. Şi dumneavoastră trebuie să ne promiteţi acelaşi lucru. Pete s-a recăsătorit şi are o fiică. Nu a vrut ca noua lui familie să ştie de existenţa celeilalte sau ca Wally să ştie că era elevul tatălui său. El este cel care ne-a spus despre mama biologică a lui Wally. Ne-a spus că a iubit-o, dar că nu erau căsătoriţi – şi, cum am spus, a murit la naştere. S-a înţeles foarte bine cu Wally. Nu se vedeau prea des, dar, când venea pe aici, Pete stătea mult timp la discuţii cu Wally despre medicină şi viaţă în general. Şi, bineînţeles, i-a obţinut slujba la dumneavoastră. Zicea că sunteţi prietenul lui cel mai bun.

„Am fost. Şi am avut aceleaşi discuţii. Şi Pete a gândit cu siguranţă în acelaşi fel ca şi mine despre soţii Winnick. Şi minciuna lui a fost benignă.” Jake simţi un nod în gât. Emoţia pe care şi-o controlase încă de la sosire ameninţa să se reverse ca un torent şi trebui să le ceară gazdelor sale să-l îndrume spre baie, unde se spălă pe faţă şi rămase nemişcat în picioare cu mâinile încleştate de chiuvetă până reuşi să-şi stăpânească sentimentele. „Ewing s-a ţinut de promisiune; exista umanitate chiar şi în monştri. Şi Pete – Pete a fost un om bun. Cel puţin a încercat să-şi răscumpere păcatele în

singurul fel în care a putut – prin Wally. Şi-a plătit răscumpărarea. Pot să-l iubesc din nou, chiar dacă nu pot să-l iert pentru experimentele de la Turner."

Se întoarse în sufragerie. Dora strânsese masa; Joseph ieşise pe terasă la o ţigară, dar reintră când îl văzu pe Jake.

— Mă tem că am nişte veşti îngrozitoare, le zise el cu blândeţe. Pete a murit.

— Oh, nu! Dora îşi acoperi gura cu şorţul. Când?

— Acum două săptămâni. Avea cancer.

— A suferit? întrebă Joseph.

— Numai la sfârşit. L-am văzut chiar înainte de a muri. Am vorbit despre Wally.

— Dumnezeu să-l odihnească în pace, şopti Dora. Mulţumesc că ne-aţi spus.

Jake dădu mâna cu Joseph şi o sărută pe Dora.

— Şi eu vă mulţumesc *dumneavoastră* pentru că aţi fost nişte părinţi atât de buni, zise el la plecare.

*

Trecuse de două. Jake o sună pe Manny. Kenneth răspunse şi îi spuse că audierea în cazul Martin dura mai mult decât se prevăzuse şi că nu ştia sigur la ce oră se va întoarce Manny.

— Dar se întoarce neapărat. Nici nu poţi să-ţi imaginezi câte hârtii s-au adunat.

— De fapt, pot, replică Jake, gândindu-se cu groază la propriul birou şi la ce îl aştepta când Pederson îi va spune că poate să se întoarcă.

„Ar trebui să îi spun şi lui Elizabeth de copil? Pete nu i-a spus niciodată. De ce să fac eu pe mesagerul?" Intră în maşină, fără să pornească însă motorul. „Pentru că e sora vitregă a lui Wally. Că-i place sau nu, are o obligaţie faţă de el, chiar şi numai pentru că Pete l-a iubit." Sună la biroul ei. Nu venise azi la birou, îi spuse o femeie cu glasul unui sergent de instrucţie. De fapt, nu venise toată săptămâna. De când soţul ei fusese rănit într-un accident de maşină.

„Bine. Va fi mai uşor să vorbesc cu ea acasă."

*

Casa familiei Markis, având în faţă o alee circulară decupată în iarba imaculată, semăna la fel de mult cu o clădire din Anglia feudală, cât şi cu una din New Jersey-ul secolului XXI. Jake nu mai fusese niciodată aici. Elizabeth trăia în condiţii mult mai modeste pe vremea când ieşiseră împreună. Acum nu observă decât că reşedinţa părea mult prea măreaţă pentru a fi locuită de oricine altcineva decât de primar, impresie întărită de foaierul de marmură, de scările circulare care duceau până la cer, de majordomul în uniformă care îl întrebă dacă era aşteptat.

— Nu, zise Jake, care nu îşi anunţase sosirea intenţionat, temându-se că nu va fi primit. Dar e o urgenţă. Sunt Jacob Rosen, un prieten al răposatului ei tată şi medic legist pentru municipalitatea oraşului New York.

Informaţia din urmă păru să funcţioneze, pentru că majordomul făcu o mică plecăciune şi urcă scările. În curând apăru Elizabeth, îmbrăcată într-o rochie neagră simplă. „Manny ar şti numele designerului."

— Jake, începu ea, pe un ton îngheţat. Ce surpriză!

— Îmi pare rău că am venit nepoftit. Sincer. Dar am descoperit nişte lucruri despre tatăl tău pe care ar trebui să le ştii.

— Despre moartea lui? Ţi-am spus că nu vreau să…

— Despre viaţa lui. Despre tinereţea lui.

— Nu pot să stau prea mult timp de vorbă cu tine, şopti ea cu un suspin. Markis e rănit, ştii.

— Mi-au spus de la biroul tău. Un accident de automobil?

— Da. Un camion a explodat pe autostrada Jersey. A fost prins în explozie. O coastă ruptă, tăieturi şi vânătăi – de-abia poate umbla – şi zgomotul l-a făcut să-şi piardă temporar auzul. Încă nu aude.

— Îmi pare rău. Vrei să îl consult şi eu?

Elizabeth îl privi cu dispreţ.

— Avem propriul doctor. Hai să mergem în bibliotecă. E mai confortabil acolo.

Jake o urmă printr-o uşă masivă de stejar într-o încăpere care i se păru mai mare decât sălile de lectură ale majorităţii bibliotecilor publice din New York. Se aşezară faţă în faţă în două fotolii identice de piele.

— Ţi-a spus ceva tatăl tău. Când l-ai vizitat înainte să moară? întrebă Jake. Ceva ce nu ţi-a spus niciodată înainte?

— Nu, răspunse ea şovăind. De ce?

— Deoarece, când l-am văzut eu, am crezut că vrea să mi se confeseze.

— Despre ce?

— Nu ştiu. De aceea te-am întrebat pe tine.

— Mie nu mi-a spus decât că moare de cancer.

„Pun pariu că ţi-a mai zis ceva."

— Ai ştiut că Pete a mai fost îndrăgostit o dată înainte de a o întâlni pe mama ta?

Elizabeth îl fixă cu o privire metalică, bănuitoare.

— Da. Ne-a spus mama. O chema Isabella. Era asistentă la un spital unde a lucrat tata, undeva la nord de New York.

— Turner.

— Exact. A murit de pneumonie, a zis tata.

— Ştiai că Pete şi Isabella au avut un copil?

Elizabeth îşi înălţa capul brusc, ca dintr-un arc.

— Un copil?

— Da, un băiat. Felicitări. Eşti soră vitregă.

Expresia ei deveni înspăimântată. „Mă întreb de ce."

— Băiatul mai trăieşte?

— *Bărbatul* mai trăieşte, şi încă foarte bine.

— Eşti sigur?

— Absolut. Lucrează pentru mine. Ai vrea să-l întâlneşti?

— *Lu… lucrează* pentru tine?

— Da. E doctor. Îl cheamă Wally Winnick – Winnick e numele părinţilor adoptivi. Pete mi l-a recomandat, şi l-am angajat. E loial şi harnic. De nepreţuit.

Elizabeth îşi muşcă buza atât de tare încât i se albi, dar reuşi să-i întâlnească privirea.

— Aş vrea foarte mult să-l întâlnesc. Poate după ce se termină cazul Monmouth, şi după alegeri.

— Foarte bine. Ai de gând să candidezi pentru postul de guvernator?

— Nu ştiu. Suntem deocamdată în faza de sondaje. E o chestiune de fonduri.

— Mult noroc, Elizabeth. Cu cea mai mare sinceritate.

— Mulţumesc. Asta a fost tot ce ai vrut să-mi spui?

— Pentru moment. Orice altceva poate aştepta.

Elizabeth se ridică în picioare.

— Atunci…

Uşa din spatele lor se deschise. Elizabeth se întoarse imediat, cu faţa roşie de furie.

— Nu acum! strigă ea.

„Prea târziu.” Şi Jake se răsucise. În uşă era Daniel Markis, şi Jake reuşi să-l vadă foarte bine. Avea chipul fără nicio vânătaie şi stătea perfect drept în picioare. Era îmbrăcat în pantaloni de trening şi o cămaşă uşoară de sport. „De-abia poate umbla? N-am văzut în viaţa mea un om atât de viguros. Markis nu trebuie să stea la pat, deşi poate că e surd; Elizabeth a trebuit să strige.” Se întoarse spre ea.

Elizabeth se trase înapoi, părând speriată. „OK. Jos mănuşile.” O apucă cu forţă de braţ.

— Dă-mi drumul! urlă ea. Ce faci?

— Te fac să mă asculţi. Când îţi vezi fratele vitreg, Elizabeth, nu fii prea supărată. Are un picior strâmb congenital. Dacă administrezi mescalină unei femei gravide, diformităţile la fetus sunt inevitabile. Pete nu ţi-a spus tot adevărul. Nu a fost *căsătorit* cu Isabella de la Schallier. Şi ea nu

a murit de pneumonie. A murit otrăvită cu mescalină. Iar tatăl tău a fost implicat în programul a cărei victimă a fost Isabella.

Elizabeth urlă din nou şi ţipătul ei verberă prin cameră. Jake auzi o uşă de maşină deschizându-se şi apoi închizându-se, sunetul roţilor scrâşnind pe pietriş.

„Dacă setezi o mină antipersonal din spate, explozia particulelor unidirecţionale nu te va lovi, dar zgomotul exploziei îţi va distruge nervul auditiv. Asta i s-a întâmplat lui Markis!" Trecu în goană pe lângă Elizabeth, îl împinse la o parte pe majordomul care apăruse în uşă şi se repezi la maşina lui. „Markis era „femeia" aceea. Şi Elizabeth cu siguranţă ştia. Dumnezeule!"

*

Sună la Manny la birou din maşină.

— Biroul domnişoarei Manfreda.

„La dracu'. Kenneth."

— Unde-i Manny?

— A plecat acum o oră. S-a dus la cumpărături – zicea că toate hainele pe care le are sunt *zdrenţe* – şi apoi se duce să te întâlnească la morgă, cum i-ai cerut tu. Încă un rendez-vous romantic printre cadavre, după câte am înţeles. Era aşa de încântată – tocmai a apărut noua linie de la Prada –, că şi-a lăsat mobilul la birou.

— *Eu?* Ce tot vorbeşti acolo? Trebuia să o iau de la birou.

— A zis că cineva de la biroul tău a sunat şi i-a spus să vă întâlniţi la Bellevue, în morgă, azi după-amiază mai târziu. A zis că ai găsit ceva şi că vrei să-i arăţi acolo.

Jake fu copleşit de un fior de frică.

Capitolul 29

Un bărbat în halat de spital veni în întâmpinarea ei în holul de la Bellevue.

— Domnişoară Manfreda?

— Da.

— Sunt Lawrence Travis. Domnul doctor Rosen m-a rugat să vă conduc la morgă. Este într-o şedinţă urgentă pe care nu a putut-o evita, dar va veni să vă vadă de îndată ce termină.

„Probabil e cu Pederson, care îi hotărăşte soarta."

— Pot găsi morga şi singură. Nu e nevoie să veniţi cu mine.

— Nu e niciun deranj. E o morgă veche, un loc sinistru. Vă asigur că veţi fi recunoscătoare pentru un însoţitor.

— Mulţumesc, spuse ea zâmbind. Sunteţi foarte amabil.

Luară liftul până la subsol, unde bărbatul o conduse printr-un coridor trist, intens luminat, până la o uşă. Manny tremura.

— E rece aici.

— Va fi mai cald înăuntru, o linişti Travis, deschizând uşa.

Manny văzu un perete acoperit de cutii metalice argintii, patru rânduri pe înălţime şi aproximativ cincisprezece pe lăţime.

Pe o targă în faţa lor se găsea un cadavru.

— Aici păstrăm cadavrele până când antreprenorii de pompe funebre vin să le ridice sau până sunt transportate la cimitirul pentru săraci, explică Travis în momentul în care intrară. Cadavrele care trebuie să rămână aici pentru o vreme sunt ţinute în frigidere. În sertarele din spate. Un corp în fiecare sertar. Doar aproximativ jumătate dintre sertare sunt folosite de obicei, în afară de cazurile când au loc dezastre, şi atunci cadavrele se adună mormane.

„Ăsta se distrează. Chiar că sinistru e cuvântul corect.”

— Toate cadavrele neidentificate şi nereclamate din Manhattan ajung aici înainte să meargă la Hart Island pentru a fi îngropate. Majoritatea nu pot fi recunoscute – sunt prea descompuse. Multe sunt ale unor oameni bătrâni care au supravieţuit tuturor prietenilor şi rudelor lor. Poliţia are un Birou de Persoane Dispărute aici în spate, lângă fosta sală de autopsie. Dar aproape niciodată nu e nimeni acolo.

— Vechea sală de autopsie? Acolo vrea doctorul Rosen să ne întâlnim?

— Presupun că da. Nu mi-a zis decât morga veche.

— Din moment ce există una veche, trebuie să existe şi una nouă. De ce nu vrea să ne întâlnim acolo?

Travis ridică din umeri.

— Va trebui să-l întrebaţi pe dânsul. Pe vremuri, aceasta a fost morga Departamentului de Medicină Legală al municipalităţii. Dar acum ei sunt peste drum, în propria lor clădire, unde lucrează doctorul Rosen.

Manny simţi o bănuială infiltrându-i-se în minte.

— Lucraţi de multă vreme cu doctorul Rosen?

— Nu, doamnă. Numai de vreo două-trei săptămâni. L-am auzit ţinând o prelegere despre stropirea cu sânge şi am hotărât că e persoana pentru care voiam să lucrez.

Manny ciuli urechile.

— O prelegere despre ce?

— Stropirea cu sânge.

„Stropirea cu sânge. Jake a râs de zeci de ori de oamenii din afara meseriei care făceau această greşeală. «Stropirea este acţiunea, momentul când ţâşneşte sângele, nu e descrierea răspândirii sângelui, care constituie dovada. *Dispersia stropilor este expresia pentru dovadă.*» Omul ăsta

nu a fost niciodată la prelegerea lui Jake. Omul ăsta nu e de la Departamentul de Medicină Legală.” Manny se întoarse să-l privească în faţă, biciuită de spaimă ca de un vifor îngheţat. „Oh, Doamne! Uite ce pantofi are. Cizme. Ăsta e omul care m-a atacat în faţa biroului!”

— V-am avertizat să nu vă continuaţi investigaţia, domnişoară Manfreda.

„Vocea bărbatului de la Turner!”

— Cine eşti? murmură ea.

— Daniel Markis. Vocea răsună nefiresc de tare.

— Soţul lui Elizabeth! îşi dădu Manny seama.

Jake îi spusese că Markis era cu totul subjugat lui Elizabeth, atât de mult în umbra ei, încât era practic invizibil. Cu siguranţă ea era cea care îl trimisese la Turner; el fusese „femeia de serviciu” din faţa biroului ei.

— Jake spunea că eşti antrenor de fotbal.

— Ce?

— Antrenor de liceu, repetă ea ridicând vocea.

— Între altele, răspunse el cu un rânjet. În primul rând însă, lucrez pentru soţia mea.

Un cuţit îi luci în mână. Manny îl recunoscu cu un fior cutremurător de groază.

— Te-am lăsat să trăieşti la ordinul lui Elizabeth, continuă el. A trebuit să-l omorâm pe Pete – el *ştia* –, dar s-a gândit că tu şi Jake ar trebui să rămâneţi în viaţă. Cu condiţia să abandonaţi investigaţia. O greşeală din sentimentism. O greşeală pe care suntem pregătiţi să nu o repetăm, mârâi el printre dinţi, apropiindu-se de ea.

— Ajutor! Ţipătul ei reverberă în încăpere. *Ajutor!*

Jake, Rose, Kenneth, Mycroft – chipurile lor se iviră vii şi clare în mintea lui Manny şi îi dădură putere. Scoase un ţipăt şi împinse targa pe roţi înspre Markis.

— Târfă ordinară! urlă el.

Manny se ascunse în spatele primului şir de cutii metalice, împiedicându-se pe pantofii cu tocuri înalte. Îşi descălţă pantofii, aproape fără să observe că erau aceeaşi pe care îi purtase la procesul Carramia, şi îi ţinu în mână în timp ce se îndreptă cât mai tăcută către unităţile frigorifice încastrate în peretele celălalt. Era înfiorător de frig şi mult mai întuneric, dar putea întrezări mânerele sertarelor. Deschise unul şi se căţără înăuntru. Un cadavru se holba la ea prin ochi putrezi şi Manny îşi înfipse unghiile în palme ca să nu urle de groază.

Îl auzi pe Markis apropiindu-se.

— Unde eşti, târfă?

Manny se mută în alt sertar, al cărui locatar era acoperit de un cearşaf. Markis deschise sertarul din care tocmai se mutase ea, apoi încă unul, şi încă unul.

— Nu te poţi ascunde prea mult timp, murmură el.

Manny se mută în alt sertar. Zgomotul era mascat de bâzâitul constant al frigiderului. Hainele i se udaseră de la fluidele de putrefacţie din cadavre, iar mirosul cărnii în descompunere era insuportabil.

Îl auzi pe Markis apropiindu-se şi se repezi pe o tăblie liberă de cealaltă parte a unităţii frigorifice. Când sertarul se deschise, nu mai putu să-l vadă în întunericul din încăpere.

Apoi îi simţi mâinile în jurul gâtului – mâini reci ca gheaţa, mâinile unui cadavru – o sugruma.

— Aşa e mai bine, şopti el. Fără rană de cuţit, fără urme. Te pun într-un sac mortuar şi nu va fi nicio diferenţa faţă de celelalte cadavre. Vei fi îngropată în cimitirul săracilor cu restul.

Degetele lui Markis îşi intensificaseră strânsoarea. Ameţită, neputând să respire, Manny scăpă unul din pantofi din mână, dar îl apucă pe celălalt cu o putere disperată şi îl izbi cu forţă de capul lui. Tocul de metal se lovi de osul craniului.

Markis scoase un geamăt şi Manny îi simţi mâinile relaxându-se; picături calde de sânge căzură din capul lui pe faţa ei. Bărbatul se trase înapoi în cercul de lumină şi se prăbuşi încet, cu pantoful ei scump agăţat de vârful capului. Manny respiră convulsiv, o dată, şi încă o dată, şi închise ochii.

Un sunet. Un şuvoi de aer cald. Respiraţia lui? Nu, aer de pe coridor. Un doctor veni şchiopătând până lângă ea, urmat îndeaproape de doi gardieni de la Bellevue.

— Eşti bine? o întrebă el, cu ochii măriţi de îngrijorare. Jake mi-a spus sa te urmăresc, dar m-am dus la morga nouă, nu la asta.

Manny reuşi să schiţeze un zâmbet. Îşi dăduse seama că era Wally.

Kenneth se repezi înăuntru şi leşină instantaneu. Apoi, în sfârşit, apăru în cadrul uşii Jake, cu o bucurie mai proaspătă decât aerul pe care-l respirau. Făcu un pas către ea, cu braţele desfăcute. Manny îl îndepărtă cu o încruntare prefăcută.

— Ştiu că o să întârzii la propria ta înmormântare. Dar nu puteai să încerci să ajungi la timp la a mea?

Capitolul 30

— Spinoza a avut dreptate: „Ambiţia e un soi de nebunie”, zise Jake. În cazul lui Elizabeth, nebunia a fost extremă – a dus-o la patricid.

Mândru de erudiţia sa, Jake îi aruncă o privire lui Manny să vadă dacă era impresionată.

— Nu a zis tot el acelaşi lucru despre dorinţă? întrebă ea, ţinându-şi privirea aţintită asupra drumului.

„La naiba. Unu-zero pentru ea.”

— Dumnezeu mi-e martor că dorinţa mea e nebună.

Manny îi strânse genunchiul rapid.

— A mea pare perfect normală.

Mergeau iar la Turner, cu Manny la volan şi Mycroft în braţele lui Jake. „Pentru un rendez-vous cu şeriful Fisk”, zisese el când o rugase să îl însoţească, „atâta doar că el nu ştie că venim”. Manny fusese de acord din toată inima.

— E mai mult decât simplă ambiţie, continuă Jake. Cred că e cea mai rece femeie pe care am întâlnit-o vreodată – în afară de tine –, şi bănuiesc că asta vine din copilăria ei. Probabil a primit toată grija maternă de care a avut nevoie, dar nu şi pe cea paternă.

„Rece, da? Îi arăt eu lui mai târziu.”

— Nu prea se potriveşte. Harrigan a fost un om iubitor, plin de compasiune, un soţ bun pentru Dolores, un prieten minunat pentru tine, un tată excelent pentru Wally.

Jake îşi petrecuse toata noaptea de dinainte gândindu-se la asta.

— Un tată excelent pentru Wally. Exact. Cred că şi-a revărsat toată dragostea asupra fiului său, chiar înainte încă de a-l găsi la familia Winnick, ca o compensaţie pentru ruşinea lui. Un alt copil, chiar şi de sex diferit, a fost prea mult pentru el. Poate ca i-a fost frică să o iubească prea mult când era

mică, frică să nu o piardă cum îi pierduse pe Isabella şi pe Wally, aşa că a păstrat mereu distanţa, şi ea s-a întors împotriva lui. De aceea a fost mai uşor pentru ea să-l ucidă. La urma urmei, oricum era pe moarte.

Ajunseră la marginea oraşului Turner. Frunzele toamnei îşi păstraseră culorile, dar azi Manny era mult prea absorbită de cuvintele lui Jake pentru a le mai observa.

— S-ar putea să ai dreptate, pare valabil din punct de vedere psihologic.

— Şi mai este ceva. Hai să presupunem că Hans Galt are dreptate şi că experimentele, cel puţin cele bacteriologice, continuă şi în ziua de azi. Elizabeth şi-a petrecut mare parte din carieră în Departamentul de Justiţie. E posibil să fi ştiut despre experimente sau să le fi acoperit ţinând secrete dovezile. Descoperirea oaselor radioactive de către Pete – descoperirea *tatălui* ei – ar fi putut-o afecta nemijlocit.

— E absolut oribil, se cutremură Manny. Dar, în acelaşi timp, e posibil. Doctorul Ewing mi-a spus că respectau ordine guvernamentale. Poate că şi ea făcea acelaşi lucru.

Manny îi aruncă o privire. Expresia lui era identică aceleia pe care o avusese în sala de autopsie în faţa cadavrului doamnei Alessis; acum îşi dădea seama că putea face disecţie şi pe informaţii, şi pe trupuri. „Un creier bun într-un corp *excelent*."

— Şi atunci de ce ţi-a cerut să iei tu lucrurile din biroul lui Pete? Oricine ar fi putut să o facă, şi uite ce-a ieşit de aici.

Şi Jake se întrebase acelaşi lucru.

— Ca să-mi distragă atenţia. Eu eram singura persoană care ar fi putut să nu creadă povestea cu cancerul, aşa că a-mi cere mie ajutorul era o dovadă a nevinovăţiei ei. Adu-ţi aminte că ea nu ştia că Pete avea oasele acasă la el. Îi zâmbi, observând cât de relaxată era – „uluitor, când te

gândeşti prin ce a trebuit să treacă” – şi simţi o dorinţă de războinic să o apere de alte pericole.

— Dar ştia despre existenţa oaselor, îl contrazise Manny.

— Da. Pete i-a spus cu siguranţă despre ele când l-a vizitat chiar înainte de a muri. Urma să-mi mărturisească mie, cu siguranţă i-a mărturisit şi ei, copilul lui. A fost o încercare în al doisprezecelea ceas de a se apropia de ea.

— Aşa că ea l-a otrăvit.

— Ştia despre experimente, despre Isabella, poate chiar şi despre Wally. Dacă ar fi ieşit la iveală implicarea ei în toată povestea asta, muşamalizarea, cariera ei politică era terminată.

Se uită iar la Manny. Era încruntată, dar părul ei – astăzi de culoare neagră – strălucea în lumina soarelui de dimineaţă, şi Jake se gândi că nu fusese niciodată mai frumoasă, îi spusese că se hotărâse să-şi vopsească părul negru ca să se asorteze cu blugii Seven negri şi cu geaca de piele Gaultier purtată peste un tricou negru.

— Poate că nu vom şti niciodată dacă ea a fost cea care a pus otrava în sticla de whisky sau Markis, continuă el. Eu presupun că ea a făcut-o, după ce Markis s-a întors în New Jersey. Cu siguranţă Markis a fost „fiul” care s-a dus la Shady Briar, şi sigur s-a folosit de el ca să te sperie pe tine. Printre altele, tu nu ştiai cum arată el şi pe ea ai fi putut să o recunoşti, oricât de deghizată ar fi fost, de la televizor.

— Acum îi voi vedea faţa *lui* în coşmare. Şi pe-a lui Ewing. Dar, dacă găsim şi celelalte oase, nu cred că mie şi lui Roger ne va fi greu să-l închidem pe Ewing pe viaţă – poate că vom reuşi chiar şi dacă nu le găsim. Şi sunt sigură că o pot convinge pe Patrice să redeschidem cazul Lyons. Nu mai e nimeni care să o ameninţe acum şi ea merită fiecare cent pe care îl poate obţine.

— Şi tu la fel, zise Jake. Ai neapărată nevoie de nişte haine noi.

Manny nu muşcă momeala.

— Ce se va întâmpla cu Markis când va ieşi din spital – sau cu Elizabeth?

— Tu eşti avocata. Tu să-mi spui mie.

— Va fi greu ca naiba să dovedeşti că e vinovată de crimă. Cariera ei politică e terminată, desigur, dar dreptate întru totul… ei, vom trăi şi vom vedea.

— Nu vrei să mergi la tribunal împotriva ei? La urma urmei, eşti bine cunoscută acum în New Jersey datorită cazului Carramia; orice judecător va fi încântat să te asculte din nou.

— Am pierdut cazul acela, vierme ce eşti!

— Ştiu, zise Jake cu un rânjet satisfăcut. Dar de data asta eu voi fi martorul *tău* vedetă.

*

Manny parcă la marginea şantierului mallului. Mai mulţi poliţişti în uniforme verificau terenul, în timp ce câţiva oameni, inclusiv doamna Crespy, stăteau la o parte, privind.

— Vor folosi un radar care să penetreze solul pentru a găsi celelalte victime, spuse Jake. Cred că nici nu e nevoie să-ţi spun că mallul a fost amânat pe o perioadă nedeterminată. O ajută pe Manny să iasă din maşină. Îl vezi pe tipul acela gras cu insignă şi cu fum ieşindu-i pe urechi? E şeriful Fisk. Fisk Şperţ, cum îi spun eu. Făcu semn cu mâna. Domnule şerif!

Fisk se apropie, ca un Rottweiler care nu mâncase nimic de dimineaţă.

— Rosen, zise el şuierând. Da’ ştiu că ai tupeu apărând aici!

— Şi această domnişoară cu o egală cantitate de tupeu este domnişoara Manfreda, asociata mea devotată. Este avocată pledantă, deci fii atent ce zici. În ciuda trupului ei zvelt, deşi voluptuos, şi chipului de vedetă de cinema, devine efectiv fioroasă când e provocată.

Manny îi întinse mâna.

— Încântată. „În sfârşit, Jake m-a descris corect.”

— Eu şi domnişoara Manfreda suntem supăraţi, continuă Jake. Data trecută când am fost în Turner ai fost de o mojicie extraordinară. Ai ştiut că eram aici înainte să te sun eu – probabil paznicul de noapte ne-a văzut la spital şi te-a anunţat. Ai refuzat să ne primeşti sau măcar să asculţi ce aveam de spus. Ne-ai ordonat să ieşim din oraş. Jake se apropie până la câţiva centimetri de Fisk şi îl privi ţintă în ochi. Poţi să stai în Turner; oraşul ăsta te merită cu prisosinţă. Şi nici nu vei merge la închisoare aşa cum ai merita. Dar îţi vei da demisia din postul de şerif din secunda asta, vei întrerupe orice legătură cu Reynolds Construction, vei dona Spitalului Comunitar Baxter orice sumă de bani ai primit de la ei şi vei scrie o scrisoare publică de scuze către cetăţenii pe care trebuia să-i serveşti. O luă pe Manny de braţ. Haideţi, domnişoara Manfreda. Ştiu că aveţi o aversiune faţă de viermi şi nu vreau să fiţi expusă mai mult decât e necesar. Se întoarse iar spre Fisk. Am un dosar complet despre toate afacerile pe care le-ai făcut cu Reynolds. Dacă scoţi cel mai mic sunet, îl trimit la *Baxter County Gazette,* un ziar care mi-a fost mult de folos până acum.

„Dacă Fisk ar fi un balon, tot aerul ar fâsâi afară din el acum. Dar e tot atât de plin de el ca înainte.” Fisk îşi îndreptase privirea în depărtare, murmurând ceva neauzit, şi se duse lângă ceilalţi, la marginea terenului.

— Ai fost magnific, îl lăudă Manny pe Jake. Asta a fost eviscerarea cea mai reuşită pe care am văzut-o de când am fost împreună în sala aceea de autopsie.

Marge Crespy îi observă şi le trimise un sărut. De la marginea cealaltă a câmpului se auzi un strigăt şi un poliţist se apropie în goană.

— Am găsit ceva!

Jake şi Manny se grăbiră să se apropie. Era un os.

— O tibie, şopti Jake, gâtuit de emoţie. Nu am găsit încă una între celelalte oase şi asta e din altă parte a câmpului. Se uită plin de uimire la obiectul acoperit cu pământ din mâinile poliţistului. Mai sunt şi alte cadavre, Manny, şi, pe Dumnezeu, le vom descoperi pe toate!

Manny îşi aminti entuziasmul lui când îl văzuse prima dată, sărind din elicopter ca să se uite la corpul lui Terrell. Avea şi acum aceeaşi intensitate, electrică, dinamică şi – nu-l putea descrie în niciun alt fel pe acest iubit tăietor de cadavre – plină de viaţă.

— Dacă prin „noi” înţelegi eu şi tu, atunci ai perfectă dreptate, aşa vom face, zise ea. Chiar şi dacă ne-ar lua toată viaţa.

Despre autori

Michael Baden, doctor în medicină, este unul dintre cei mai de vază specialişti în medicină legală din Statele Unite. A fost expert principal în diferite cazuri, de la moartea lui John Belushi până la examinarea rămăşiţelor ţarului Nicolae al II-lea, şi a depus mărturie în nenumărate cazuri de crimă, inclusiv în procesele lui Claus von Bulow şi O. J. Simpson. A fost consultant de medicină legală pentru Departamentul de Stat al Statelor Unite, FBI, guvernul Rusiei, şi profesor corespondent la Facultatea de Criminalistică John Jay şi la Facultatea de Medicină Albert Einstein.

Linda Kenney a câştigat zeci de procese de drept civil şi a apărut ca analist legal la Court TV, CNN şi MSNBC. Cei doi locuiesc împreună în New York.

[1] Împlinirea a 15 ani (lb. spaniolă) (n. red.)

[2] Culmea inimilor zdrobite

[3] International Ladies' Garment Workers' Union, sindicat important în mişcările muncitoreşti din SUA anilor 1920-1930. (n. red.)

[4] Lanţ de cafenele americane, foarte populare (n. red.)

[5] Detectivul dur, erou al romanului *Şoimul maltez* de Dashiell Hammett (n. red.)

[6] Prietenul cel mai bun şi confidentul lui Sherlock Holmes (n. red.)

[7] Lanţuri de magazine universale americane, care practică preţuri scăzute (n. red.)

[8] Casa mea este şi a ta. (sp.) (n. red.)

CUPRINS

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Despre autori

Table of Contents

Prolog	2
Capitolul 1	17
Capitolul 2	28
Capitolul 3	39
Capitolul 4	51
Capitolul 5	61
Capitolul 6	73
Capitolul 7	86
Capitolul 8	91
Capitolul 9	98
Capitolul 10	107
Capitolul 11	118
Capitolul 12	123
Capitolul 13	129
Capitolul 14	136
Capitolul 15	147
Capitolul 16	151
Capitolul 17	157
Capitolul 18	163
Capitolul 19	168
Capitolul 20	173
Capitolul 21	178
Capitolul 22	185
Capitolul 23	191
Capitolul 24	198
Capitolul 25	202
Capitolul 26	211

Capitolul 27 216
Capitolul 28 222
Capitolul 29 233
Capitolul 30 238
Despre autori 244